

AGATHA
CHRISTIE

CIANURA
SCÂNTEIETOARE

EXCELSIOR - MULTI PRESS

PDF DIN IMAGINI ALB-NEGRU

PRELUCRARE IMAGINI

Scan Tailor

AGATHA CHRISTIE

**CIANURA
SCÂNTEIETOARE**

Traducerea: SIMINA SPRINȚEROIU
LIDIA GRĂDIȚARU

Coordonatorul ediției: CONSTANTIN TĂNASE

CASA DE EDITURA

BUCUREȘTI

CARTEA ÎNTÂI

Rosemary

“Ce pot să fac să alung amintirea din ochii mei?”

*Şase persoane se gândeau la Rosemary Barton
care murise cu aproape un an în urmă...*

Capitolul I

Iris Marle

1.

Iris Marle se gândea la sora ei, Rosemary.

Timp de aproape un an încercase în mod deliberat să alunge gândul de la Rosemary. Nu voise să îşi aducă aminte.

Era prea dureros – prea groaznic!

Faţa albastră, cianotică, degetele care apucau convulsiv...

Contrastul dintre asta şi vesela şi drăgălaşa Rosemary din ziua precedentă... Mă rog, poate nu chiar vesela. Avusese gripă, era deprimată, dărâmată... Toate astea ieşiseră la iveală la anchetă. Iris însăşi pusese accentul pe asta. Asta justifică, nu-i aşa, sinuciderea lui Rosemary?

O dată ancheta încheiată, Iris încercase în mod deliberat să-şi scoată toată afacerea din minte. La ce bun să-şi amintească? Să uite tot! Să uite toată povestea aia oribilă.

Dar acum, îşi dădu ea seama, trebuia să-şi amintească. Trebuia să se gândească la trecut... Să-şi amintească cu grijă orice incident aparent neimportant...

Acea extraordinară întrevvedere cu George de aseară necesita o trecere în revistă.

Fusese atât de neaşteptată, atât de înspăimântătoare! Ia stai – chiar fusese atât de neaşteptată? Nu existaseră indicii anterioare? Închistarea tot mai crescândă a lui George, atitudinea lui distrată, gesturile lui inexplicabile... ei bine,

ciudățenia lui era singurul cuvânt potrivit! Toate ducând la acea clipă din seara trecută când o chemase în birou și luase scrisorile din sertarul biroului.

Așa că acum nu avea încotro. Trebuia să se gândească la Rosemary – să-și aducă aminte.

Rosemary – sora ei...

Cu o senzație de șoc, Iris își dădu seama brusc că era pentru prima dată în viața ei când se gândea la Rosemary. Adică, se gândea la ea în mod obiectiv, ca persoană.

Întotdeauna o acceptase pe Rosemary fără să se gândească la ea. Nu te gândești la mama ta, sau la fratele tău sau la soră sau la mătușă. Ei există pur și simplu, necontestați, în acele relații.

Nu te gândești la ei ca persoane. Nici măcar nu te întrebi cum sunt.

Cum fusese Rosemary?

Asta ar putea fi acum foarte important. O grămadă de lucruri ar putea depinde de asta. Iris se duse cu gândul în trecut. Ea și Rosemary în copilărie...

Rosemary fusese mai mare cu șase ani.

Revăzu crâmpoie din trecut... fulgerări rapide... scurte scene. Ea, copilă, mâncând pâine cu lapte, iar Rosemary, importantă cu codițele ei, "făcând lecții" la o masă.

La mare, într-o vară – Iris invidiind-o pe Rosemary care era "mare" și știa să înoate!

Rosemary plecând la internat, venind acasă în vacanțe. Apoi ea la școală, iar Rosemary la Paris, pentru "finisare". Rosemary școlăriță; stângace, numai brațe și picioare. Rosemary "finisată" întorcându-se de la Paris cu o eleganță nouă, ciudată și uluitoare, cu glasul catifelat, grațioasă, cu o siluetă unduitoare, cu părul castaniu, cu nuanțe roșii și aurii și ochii mari, străjuți de gene negre. O făptură tulburător de frumoasă, adultă, într-o altfel de lume!

De atunci înainte se văzuseră foarte puțin, diferența de șase ani spunându-și pe deplin cuvântul.

Iris era încă la școală, Rosemary în toiul unei "stagiuni". Chiar și atunci când Iris venea acasă, distanța rămânea. Viața lui Rosemary era una de stat în pat până târziu dimineata, prânzuri fugare cu alte debutante, dans în majoritatea serilor din săptămână. Iris stătea în clasă cu Mademoiselle, mergea la plimbare în parc, lua cina la nouă și mergea la culcare la zece. Comunicarea dintre surori se limita la schimburi de fraze precum:

"Hei, Iris, cheamă-mi un taxi prin telefon, e vorba de un miel, am să întârzii îngrozitor", sau,

"Nu-mi place rochia asta nouă, Rosemary. Nu te prinde. E prea înzorzonată".

Apoi venise logodna lui Rosemary cu George Barton. Agitație, cumpărături, râuri de pachete, rochiile domnișoarelor de onoare.

Nunta. Mergând la altar în urma lui Rosemary, auzind șoapte: "Ce mireasă frumoasă!..."

De ce se măritase Rosemary cu George? Chiar și la vremea aceea Iris fusese vag surprinsă. Existau atâția tineri interesanți care o sunau pe Rosemary, o scoteau în oraș. De ce să-l aleagă pe George Barton, cu cinsprezece ani mai mare decât ea, amabil, plăcut, dar indiscutabil nesărat?

George era înstărit, dar nu era vorba de bani. Rosemary avea banii ei, ba chiar o grămadă.

Banii unchiului Paul...

Iris își cercetă cu grijă mintea pentru a putea face diferența între ce știa acum și ce știa atunci. Unchiul Paul, depildă...

Nu îi era cu adevărat unchi, știuse întodeauna asta; fără să le fi fost spuse vreodată în mod clar, ea știa anumite fapte. Paul Bennett fusese iubitul mamei ei. Aceasta îl preferase pe un altul, un bărbat mai sărac. Paul primise înfrângerea într-un spirit romantic. Rămăsese prietenul familiei, adoptând

o atitudine de devotament platonice. Devenise unchiul Paul, fusese nașul primei născute, Rosemary. La moartea lui se descoperi că își lăsase întreaga avere micuței lui fine, pe atunci în vârstă de treisprezece ani.

Pe lângă frumusețea ei, Rosemary fusese și o moștenitoare bogată. Și se măritase cu blajinul și nesăratul George Barton.

De ce? Iris se întrebase atunci și se întreba și acum: de ce? Iris nu credea că Rosemary fusese vreodată îndrăgostită de el. Dar păruse foarte fericită cu el și ținuse mult la el – da, ținuse foarte mult la el, asta era clar. Iris avusese ocazia să știe asta, căci la un an după căsătoria lor, mama lor, fermecătoarea și delicata Viola Marle, murise iar Iris, o fată de șaptesprezece ani, se dusesse să locuiască cu Rosemary Barton și soțul ei.

O fată de șaptesprezece ani. Iris cugetă asupra imaginii ei. Cum fusese? Ce simțise, ce gândise, ce văzuse?

Ajunse la concluzia că Iris Marle fusese înceată ca dezvoltare, o fată care nu gândise ci luase lucrurile așa cum erau. Avusese resentimente, de pildă, față de faptul că mama ei era absorbită de Rosemary? Pe total credea că nu. Acceptase, fără să ezite, faptul că Rosemary era cea importantă. Rosemary era “ieșită în lume” – firește că mama ei era ocupată, atât cât îi permitea sănătatea, cu fiica ei cea mare. Fusese un lucru destul de firesc. Avea să-i vină și ei rândul într-o bună zi. Viola Marle fusese o mamă oarecum retrasă, preocupată în principal de propria ei sănătate, dându-și copiii pe mâna doicilor, guvernantelor, școlilor, dar veșnic fermecătoare cu ei în acele scurte momente când dădea peste ei. Hector Marle murise când Iris avea cinci ani. Cunoașterea faptului că el bea mai mult decât îi făcea bine i se infiltrase atât de subtil în minte încât nu avea nici cea mai mică idee cum, de fapt, ajunsese să știe.

Iris Marle cea de șaptesprezece ani acceptase viața ca atare, o jeliase în mod corespunzător pe mama ei, purtase

haine negre și plecase să locuiască cu sora ei, și cu soțul acesteia în casa lor din Elvaston Square.

Uneori fusese destul de plictisitor în casa aceea. Iris nu ieși în societate, oficial, până în anul următor. Între timp lua ore de germană și franceză de trei ori pe săptămână, și participa și la orele de menaj. Erau dați când nu prea avea ce face, nici cu cine vorbi. George era amabil, invariabil afectuos și ca un frate. Atitudinea lui nu se schimbase. La fel era și acum.

Și Rosemary? Pe Rosemary o vedea foarte puțin. Rosemary era mai tot timpul plecată. Coafor, cocteiluri, bridge...

Ce știa ea cu adevărat despre Rosemary, de fapt? Despre gusturile ei, speranțele ei, temerile ei? Însământător cât de puține poți să știi despre o persoană cu care ai trăit în aceeași casă! Între surori existase foarte puțină intimitate, sau deloc.

Dar acum trebuia să se gândească. Trebuia să își aducă aminte. Putea fi important.

În mod sigur, Rosemary părăsise destul de fericită...

Până în ziua aceea – o săptămână înainte să se întâmple asta.

Ea, Iris, nu avea să uite niciodată ziua aceea. Se detașa cu o limpezime de cristal – fiecare detaliu, fiecare cuvânt. Masa lucioasă de mahon, scaunul împișns în spate, scrisul caracteristic, grăbit...

Iris închise ochii și revăzu scena în minte...

Intrarea ei în camera de zi a lui Rosemary, oprirea ei bruscă.

O speriasse enorm ce vedea! Rosemary la masa de scris, cu capul lăsat pe brațele întinse. Rosemary plângând cu suspine adânci. Niciodată n-o mai văzuse pe Rosemary plângând, iar plânsul acesta amar, violent, o înspăimânta.

E drept, Rosemary avusese o gripă severă. Se ridicase din pat doar de câteva zile. Și toată lumea știa că gripa te lasă cu o stare de deprimare. Totuși...

Iris strigase speriată:

– Oh, Rosemary, ce este?

Rosemary se îndreptă de spate, își dădu părul negru la o parte de pe față desfigurată. Se căzni să își recapete controlul. Spuse repede:

– Nimic, nimic – nu te mai holba așa la mine!

Se ridică și, trecând pe lângă sora ei, ieși în fugă din cameră.

Nedumerită, tulburată, Iris înaintă spre masă. Ochii ei își zăriră propriul nume scris de mâna lui Rosemary. Îi scrisese, deci, Rosemary ei?

Se apropie și mai mult și se uită la foaia albastră cu scrisul mare și lăbărțat, chiar mai lăbărțat ca de obicei datorită grabei și agitației din spatele mâinii care ținuse tocul.

Dragă Iris,

Nu are rost să-mi fac testamentul din cauză că oricum banii mei îți revin ție, dar aș vrea ca anumite lucruri ale mele să fie date unor persoane anume.

Lui George, bijuteriile pe care mi le-a oferit, și caseta mică, emailată, pe care am cumpărat-o împreună când eram logodiți.

Gloriei King, tabachera mea de platină.

Lui Maisie, calul din porțelan chinezesc pe care l-a admirat întotdeauna...

Scrisoarea se oprea aici, cu o mâzgălitură a tocului, așa cum îl azvârlise Rosemary când dăduse frâu liber plân-sului de necontrolat.

Iris stătea în loc împietrită.

Ce însemna asta? Rosemary nu avea să moară, nu-i așa? Fusese foarte bolnavă de gripă, dar acum era bine. Și,

oricum, oamenii nu mureau de gripă – deși uneori mai și mureau, dar Rosemary nu murise. Acum se făcuse complet bine, era doar slăbită și dărâmată.

Ochii lui Iris parcurseră din nou cuvintele și, de data asta, o frază ieși în evidență cu un efect care o făcu să tresară: “...oricum banii mei îți revin ție...”

Era prima dată când lua la cunoștință clauzele testamentului lui Paul Bennett. Știuse de când era copil că Rosemary moștenise banii unchiului Paul, că Rosemary era bogată în timp ce ea era relativ săracă. Dar până în acest moment nu se întrebasese niciodată ce avea să se întâmple cu acei bani la moartea lui Rosemary.

Dacă ar fi fost întrebată ar fi răspuns că presupune că aveau să-i revină lui George ca soț al lui Rosemary, dar ar fi adăugat că părea absurd să creadă că Rosemary ar muri înaintea lui George!

Dar iată că era scris negru pe alb, chiar de mâna lui Rosemary. La moartea lui Rosemary banii îi reveneau ei, Iris. Dar nu era oare ilegal? Soțul sau soția obțin banii, nu sora. Doar dacă, desigur, Paul Bennett stipulase asta în testamentul lui. Da, asta trebuia să fie. Unchiul Paul spusese că banii urmau să-i revină ei dacă Rosemary murea. Asta făcea ca lucrurile să fie mai puțin nedrepte...

Nedreptate? Cum de-i venise în minte cuvântul ăsta? Considera că era nedrept că Rosemary să moștenească toți banii unchiului Paul? Presupuse că, în adâncul sufletului ei, trebuie să fi simțit asta. Era nedrept. Erau surori, ea și Rosemary. Amândouă erau copiii mamei ei. De ce să-i fi lăsat unchiul Paul toți banii lui Rosemary?

Rosemary avea întotdeauna totul!

Petrecheri și toalete și tineri îndrăgostiți de ea și un soț care o adora.

Singurul lucru neplăcut care i se întâmplă lui Rosemary fu că făcuse gripă! Ba și asta nu durase mai mult de o săptămână!

Iris ezită, stând în picioare lângă birou. Foaia aceea... ar fi vrut Rosemary s-o lase acolo s-o vadă servitoarele?

După un minut de ezitare, o luă, o împături în două și o strecură în unul din sertarele biroului.

Fu găsită acolo după fatala petrecere aniversară, și fu adusă ca o dovadă în plus, dacă mai era nevoie de o dovadă, că Rosemary fusese într-o stare depresivă după boală, și că era posibil ca încă de atunci să se fi gândit la sinucidere.

Deprimare după gripă? Acesta fu motivul invocat la anchetă, motivul la a cărui stabilire ajutase mărturia lui Iris. Un motiv nepotrivit, poate, dar singurul disponibil și, ca atare, acceptat. Fusese o gripă rea în acel an.

Nici Iris, nici George n-ar fi putut sugera vreun alt motiv... atunci.

Acum, gândindu-se în urmă la incidentul din pod, Iris se miră că putuse să fie atât de oarbă.

Toată povestea trebuie să se fi desfășurat sub ochii ei! Iar ea nu văzuse nimic, nu observase nimic!

Mintea ei sări repede peste tragedia de la petrecerea aniversară. Nu era nevoie să se gândească la asta. Asta trecuse – gata! Să lase la o parte groaza din ziua aceea și ancheta și fața schimonosită a lui George și ochii în-sângerați. Să treacă direct la incidentul cu cufărul din pod.

2.

Asta fusese cam la șase luni după moartea lui Rosemary.

Iris continuase să trăiască în casa din Elyaston Square. După înmormântare, avocatul familiei Marle, un bătrân domn afabil, cu o chelie strălucitoare și ochi neașteptat de isteți, avusese o întrevedere cu Iris. Îi explicase cu o claritate admirabilă că, în baza testamentului lui Paul Bennett, Rosemary îi moștenise averea urmând ca după moartea ei

aceasta să revină copiilor ei. Dacă Rosemary murea fără să fi avut copii, averea îi revenea de drept lui Iris. Era o avere foarte mare, îi explică avocatul, care avea să-i aparțină în mod absolut la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani sau la căsătorie.

Între timp, primul lucru care trebuia stabilit era locul ei de reședință. Domnul George Barton se arătase dornic ca ea să continue să locuiască la el și sugerase ca sora tatălui ei, doamna Drake, care sărăcise ca urmare a pretențiilor financiare ale unui fiu (oaiă neagră a familiei Marle), să se mute la ei și s-o însoțească pe Iris în societate. Era Iris de acord cu acest plan?

Iris fuse într-un tot de acord, mulțumită că nu trebuia să își facă alte planuri. Pe mătușa Lucilla și-o amintea ca pe o oaiă blândă și prietenoasă, fără voință.

Așa că problema fusese rezolvată. George Barton fusese înduioșător de încântat că sora soției lui rămăsese în casa lui și o trata cu afecțiune, ca pe o soră mai mică. Doamna Drake, dacă nu o companie stimulatorie, era total aservită dorințelor lui Iris. Atmosfera din casă era amicală.

Cu aproape șase luni mai târziu Iris făcu descoperirea din pod.

Podul casei din Elvaston Square era folosit ca loc de depozitare a mărunțișurilor și pieselor de mobilier desperechiate, și a unui număr de cufere și geamantane.

Iris urcase într-o zi acolo după o căutare infructuoasă a unui pulover vechi, roșu, la care ținea foarte mult. George o implorase să nu poarte doliu după Rosemary, – Rosemary fusese întotdeauna împotriva acestui lucru, spunea el. Iris știa că asta era adevărat, așa că se conformă și continuă să poarte haine obișnuite, oarecum spre dezaprobarea Lucillei Drake, care era o femeie de modă veche și îi plăcea să se vadă ceea ce numea ea “decentă”. Ea însăși mai purta încă crep negru după un soț decedat cu vreo douăzeci de ani în urmă.

Iris ştia că diverse haine nedorite fuseseră puse la păstrare într-un cufăr din pod. Începu să cotrobăie prin el după puloverul ei, dând astfel peste diverse lucruri uitate, o fustă şi o jachetă gri, un maldăr de şosete, costumul ei de schi şi câteva halate vechi de baie.

Atunci dădu peste un halat vechi de baie ce aparţinuse lui Rosemary şi care într-un fel sau altul scăpase să fie dat împreună cu restul lucrurilor lui Rosemary. Era o chestie bărbătească din mătase în picăţele şi buzunare mari.

Iril îl observă că era în stare perfectă. Îl împături cu grijă şi îl puse înapoi în cufăr. În timp ce făcea asta, mâna ei simţi ceva foşnitor în unul din buzunare. Băgă mâna şi scoase o bucată de hârtie mototolită. Recunoscu scrisul lui Rosemary. Netezi hârtia şi o citi.

Iubitul meu Leopard, nu poţi să faci asta... Nu poţi – nu poţi... Ne iubim! Ne aparţinem unul altuia! Trebuie că ştii asta la fel cum o ştiu şi eu! Nu putem să ne spunem pur şi simplu la revedere şi să ne vedem în continuare cu detaşare de vieţile noastre. Tu şi eu ne aparţinem – pentru totdeauna. Nu sunt o femeie care ţine la convenienţe – nu-mi pasă ce zice lumea. Pentru mine dragostea contează mai mult decât orice altceva. Vom pleca împreună... şi vom fi fericiţi – te voi face fericit. Mi-ai spus cândva că viaţa fără mine era pentru tine praf şi cenuşă – îţi aminteşti, iubitule? Iar acum îmi scrii cu calm că toate astea ar fi mai bine să sfârşească – că aşa este cinstit faţă de mine. Cinstit faţă de mine? Dar eu nu pot trăi fără tine! Îmi pare rău de George, a fost întotdeauna atât de bun cu mine, dar va înţelege. Va voi să-mi redea libertatea. Nu e corect ca doi oameni să trăiască împreună dacă nu se mai iubesc. Dumezeu ne-a făcut unul pentru altul, iubitule – ştiu asta. O să fim minunat de fericiţi, dar trebuie să fim curajoşi. Am să-i spun eu însămi lui George –

vreau să fiu absolut corectă privitor la toată povestea – dar nu până după ziua mea de naștere.

Știu că fac ce e bine, Leopard, iubitul meu – și nu pot trăi fără tine – nu pot, nu pot – NU POT. Ce prostie din partea mea să scriu toate astea! Două rânduri ar fi fost de ajuns. Doar “Te iubesc. N-am să te las niciodată să pleci”. Oh, iubitele...

Scrisoarea se oprea brusc.

Iris rămase nemișcată, holbându-se la ea.

Ce puține cunoști despre propria-ți soră!

Așadar Rosemary avusese un amant – îi scrisese scrisori de dragoste pătimășe – plănuise să plece cu el?

Ce se întâmplase? Rosemary nu mai trimisese scrisoarea. Ce scrisoare trimisese? Ce se hotărâse în final între Rosemary și acest bărbat necunoscut?

(“Leopard!” Ce fantezii ieșite din comun aveau oamenii când se îndrăgosteau! Atât de prostește. Leopard, ce să spun!)

Cine era acest bărbat? O iubea pe Rosemary tot atât cât îl iubea ea? Cu siguranță trebuie să o fi iubit. Rosemary era incredibil de fermecătoare. Și totuși, conform scrisorii lui Rosemary, el sugerase să “termine tot”. Asta sugera – ce? Precauție? Spusese în mod evident că ruptura era spre binele lui Rosemary. Da, dar oare nu spuneau bărbații astfel de lucruri ca să-și salveze obrazul? Oare, în realitate, asta nu însemna că bărbatul ăsta, oricine era, se săturase de toată povestea asta? Poate că pentru el fusese doar o distracție trecătoare. Poate că nu ținuse niciodată cu adevărat la Rosemary. Cumva, Iris avea impresia că necunoscutul fusese foarte hotărât s-o rupă cu Rosemary definitiv...

Dar Rosemary gândise altfel. Rosemary nu avea de gând să umble cu jumătăți de măsură. Și Rosemary fusese hotărâtă...

Iris se cutremură.

Iar ea, Iris, nu știuse nimic despre asta! Nici măcar nu bănuise! Considerase ca pe un lucru de la sine înțeles că Rosemary era fericită și mulțumită și că ea și George erau foarte satisfăcuți unul de altul. Oarbă! Trebuie că fusese oarbă de nu știuse un lucru ca ăsta despre propria ei soră.

Dar cine era bărbatul?

Se duse cu mintea în urmă, gândindu-se, amintindu-și. Fuseseră mulți bărbați pe acolo, admirând-o pe Rosemary, luând-o în oraș, sunând-o. Nu fusese nici unul în mod special. Dar trebuie să fi fost – restul mănunchiului fusese doar camuflaj pentru acel unu, singurul care conta. Iris se încruntă, sortându-și cu grijă amintirile.

Două nume ieșeau în relief. Da, trebuia să fie unul sau celălalt. Stephen Farraday? Stephen Farraday trebuia să fie. Ce putuse vedea Rosemary la el? Un tânăr țeapăn și pompos – nici măcar chiar atât de tânăr. Bineînțeles că lumea spunea că era sculptor. Un politician în urcare cărui i se profetea în viitorul apropiat un post de subsecretar de stat. Un posibil viitor prim-ministru! Asta îi dăduse strălucire în ochii lui Rosemary? De bună seamă, ea n-ar fi putut să țină cu atâta disperare la bărbatul în sine – o faptură atât de închistată și rece, nu-i așa? Dar se spunea că însăși soția lui era îndrăgostită pătimaș de el, și trecuse peste dorințele puternice ale familiei, măritându-se cu el – un simplu nimeni cu ambiții politice! Dacă o femeie simțea asta pentru el, era posibil ca și altă femeie să fi simțit. Da, trebuia să fie Stephen Farraday.

Pentru că, dacă nu era Stephen Farraday, trebuia să fie Anthony Browne.

Iar Iris nu voia să fie Anthony Browne.

Adevărat, el fusese sclavul lui Rosemary, veșnic la ordinele ei, cu fața lui brunetă și frumoasă exprimând un fel de disperare hazlie. Dar oare devoțiunea aceea nu fusese prea liber declarată, ca să fie și profundă?

Ciudat felul în care dispăruse după moartea lui Rosemary! Nici unul din ei nu-l mai văzuse de atunci.

Totuși, nu chiar atât de ciudat – era un om care călătorea mult. Vorbise despre Argentina și Canada și Uganda și Statele Unite. Ea avea o idee că el era de fapt din America sau Canada, deși nu prea avea accent. Nu, nu era ciudat că nu-l mai văzuseră de atunci.

Cu Rosemary fusese el prieten. Nu exista nici un motiv ca să continue să vină la ei. Fusese prietenul lui Rosemary. Dar nu amantul lui Rosemary! Nu voia ca el să fi fost amantul lui Rosemary. Asta ar fi durut-o – ar fi durut-o teribil...

Se uită la scrisoarea din mâna ei. O mototoli. Avea s-o arunce, s-o ardă...

Instinctul o opri.

S-ar putea ca într-o zi să fie important să arăt scrisoarea asta...

O netezi, o luă jos cu ea și o încuie în caseta ei cu bijuterii.

Ar putea fi important, într-o zi, să arate de ce își luase Rosemary viața.

3.

– Și următorul lucru, vă rog?

Fraza asta caraghioasă veni nepoftită în mintea lui Iris și buzele ei schițară un zâmbet strâmb. Întrebarea abilă a negustorului părea să reprezinte exact procesul ei mental direcționat cu grijă.

Nu exact asta căuta ea să facă în acea trecere în revistă a trecutului? Se ocupase de surprinzătoarea descoperire

din pod. Iar acum – spre “următorul lucru, vă rog!” Care era următorul lucru?

De bună seamă purtarea tot mai ciudată a lui George. Asta data de mult. Lucruri mărunte care o nedumiriseră deveneau acum limpezi în lumina surprinzătoarei întrevederi din seara trecută. Remarci și gesturi fără legătură își luau locul convenit în desfășurarea evenimentelor.

Și mai era reapariția lui Anthony Browne. Da, probabil că asta s-ar cuveni să urmeze, întrucât avusese loc doar la o săptămână după găsirea scrisorii.

Iris nu își amintea cu exactitatea ce simțise atunci...

Rosemary murise în noiembrie. Anul următor, în mai, sub aripa Lucillei Drake, Iris își începu viața în societate. Mersese la mese și ceaiuri și serate dansante fără ca, totuși, să le savureze prea mult. Era placidă și nemulțumită. La o astfel de serată plictisitoare, spre sfârșitul lui iunie, auzi un glas în spatele ei.

– Iris Marle, nu-i așa?

Se întoarse, roșind, și dădu cu ochii de fața bronzată și întrebătoare a lui Anthony.

El spuse:

– Nu mă aștept să mă mai ții minte, dar...

Ea îl întrerupse:

– Oh, dar te țin minte. Bineînțeles că te țin minte!

– Splendid. Îmi era teamă că m-ai uitat. A trecut atâta timp de când nu ne-am văzut!

– Știu. De la ziua de naștere a lui Ro...

Se opri. Cuvintele îi veniseră vesele, negândite pe buze. Acum culoarea îi dispăru din obraji, lăsându-i albi ca varul. Buzele îi tremurau. Avea ochii mari și speriați.

Anthony Browne spuse repede:

– Îmi pare teribil de rău. Sunt o brută că te-am făcut să îți reamintești.

Iris înghiți în sec. Spuse:

– E în ordine.

(Nu din noaptea zilei de naștere a lui Rosemary. Nu din noaptea sinuciderii lui Rosemary. Nu avea să se gândească la asta. Nu!)

Anthony Browne spuse din nou:

– Îmi pare nespus de rău. Te rog să mă ierți. Dansăm?

Ea dădu din cap. În timp ce plutea cu el pe ringul de dans îl văzu pe tânărul căruia îi promisese deja 'acest dans uitându-se în jur după ea. Un tânăr imatur, care roșea ușor, și care părea să-l strângă gulerul. Genul de partener cu care te poticneai la dans. Nu ca bărbatul ăsta – prietenul lui Rosemary.

Simți un junghi dureros. Prietenul lui Rosemary. Scrisoarea aceea. Acestui bărbat, cu care dansa, îi fusese scrisă? Ceva din grația de felină cu care dansa dădea substanță poreclei "Leopard". Oare el și Rosemary...

Întrebă tăios:

– Unde ai fost tot timpul ăsta?

El o ținu puțin la distanță, uitându-se la fața ei. Acum nu mai era zâmbitor, iar glasul lui era rece.

– Am călătorit – cu afaceri.

– Înțeleg. Continuă necontrolat: De ce te-ai întors?

Atunci el zâmbi și spuse degajat:

– Poate ca să te văd pe tine, Iris Marle.

Și brusc, culegând-o mai aproape, execută cu ea un slalom învârtit printre dansatori. Cu o senzație care era aproape o totală plăcere, Iris se întrebă de ce simțea totuși că îi era frică.

De atunci Anthony devenise o parte din viața ei. Se vedea cu el cel puțin o dată pe săptămână.

Îl întâlnea în parc, la diverse serate dansante, se pomenea așezată lângă el la dineuri.

Singurul loc în care nu îl întâlnea niciodată era casa din Elvaston Square. Trecu ceva timp până să observe asta,

atât de dibaci reușea el să evite sau să refuze invitațiile. Când își dădu seama de asta, începu să se întrebe: "de ce?". Oare din cauză că el și Rosemary...

Apoi, spre uimirea ei, nepăsătorul, discretul George îi vorbi despre el.

– Cine e tipul ăsta, Anthony Browne, cu care umbli? Ce știi despre el?

Ea se holbă la el.

– Ce știi despre el? Vai, a fost prieten cu Rosemary!

Fața lui George zvâcni. Clipi des. Spuse cu un glas greu:

– Da, firește, a fost.

Iris strigă cu remușcare:

– Îmi pare rău. Nu trebuia să îți reamintesc.

George Barton clătină din cap și spuse cu blândețe:

– Nu, nu vreau s-o uit. De fapt, asta înseamnă numele ei. Rosemary – amintire. O privi în plină față. Nu vreau să-ți uiți sora, Iris.

Ea își ținu respirația.

– N-am s-o uit niciodată.

George continuă:

– Dar în legătură cu tânărul ăsta, Anthony Browne. Se poate ca Rosemary să-l fi plăcut, dar nu cred că știa prea multe despre el. Trebuie să ai grijă, Iris. Ești o tânără foarte bogată.

Un fel de mânie arzătoare o cuprinse.

– Tony – Anthony – are el însuși o grămadă de bani. Stă la Claridge's când e în Londra.

George Barton zâmbi ușor. Murmură:

– Eminamente respectabil, și tot atât de costisitor. Oricum, draga mea, se pare că nimeni nu știe multe despre tipul ăsta.

– E american.

– Probabil. Dacă e așa, e ciudat că nu e sponsorizat mai mult de ambasada lui. Nu prea vine în casa asta, nu-i așa?

– Nu. Și înțeleg de ce, dacă ești atât de pornit împotriva lui!

George clătină din cap.

– Se pare că am călcat pe un teren minat. Mă rog. Am vrut doar să te avertizez din timp. Am să discut cu Lucilla.

– Lucilla! spuse disprețuitoare Iris.

George întrebă neliniștit:

– E în regulă totul? Adică, are grijă Lucilla ca să ai genul de distracții pe care se cuvine să-l ai? Petreceri și lucruri de genul ăsta?

– Da, cum să nu, lucrează ca un castor...

– Pentru că, dacă nu, trebuie doar să spui, copila mea. Putem găsi pe altcineva. Cineva mai tânăr și mai la curent cu moda. Vreau să te distrezi.

– Mă distrez, George. Nici o grijă.

– Atunci e bine. Eu personal nu mă prea pricep la aceste chestii – niciodată n-am fost bun la așa ceva. Dar am să am grijă ca tu să ai tot ce vrei. N-am să mă uit la cheltuieli.

Ăsta era George – bun, stângaci, aiurit.

Fidel promisiunii lui, sau amenințării, discută cu doamna Drake pe tema Anthony Browne, dar Soarta făcu ca momentul să fie impropriu pentru a câștiga întreaga atenție a Lucillei Drake.

Ea tocmai primise o telegramă de la veșnic strâmtoratul ei fiu, care era lumina ochilor ei, și care știa mult prea bine cum să atingă coarda sensibilă a mamei sale spre propriul lui avantaj financiar.

“Poți să-mi trimiți două sute de lire? Disperat. Viața sau moartea. Victor”.

– Victor e atât de onorabil! El știe cât de strâmtorată e situația mea și n-ar apela niciodată la mine decât ca la

ultima sursă. Niciodată nu a făcut-o. Tare mă tem că o să se împuște.

– Nu el, spuse nesimțitor George Barton.

– Dumneata nu-l cunoști. Eu sunt mama lui și îmi cunosc fiul. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă nu aş face ce îmi cere. Poate reușesc să vând acțiunile alea.

George oftă.

– Ascultă, Lucilla. Am să obțin informații complete prin telegraf de la unul din corespondenții mei de acolo. Vom afla exact în ce belea a intrat Victor. Dar sfatul meu e să-l lași să fiarbă în suc propriu. Altfel nu o să-i vină niciodată mintea la cap.

– Ești foarte dur, George. Bietul băiat a avut numai ghinioane...

George se feri să-și spună părerea în privința asta. Niciodată nu avea rost să te cerți cu o femeie.

Se mulțumi să spună:

– Am s-o pun pe Ruth să se ocupe de asta. Până mâine o să știm.

Lucilla fu parțial liniștită. Cele două sute de lire fură reduse până la urmă la cincizeci, dar Lucilla ținu neapărat să trimită suma asta.

Iris știa că George dădea banii, deși în fața Lucillei se prefăcea că îi vindea acțiunile. Iris îl admira foarte mult pentru generozitatea lui și i-o spuse. Răspunsul lui fu simplu.

– Întotdeauna există o oaie neagră într-o familie. Cineva care trebuie întreținut. Unul sau altul va trebui să scoată bani din buzunar pentru Victor cât va trăi el.

– Dar nu e nevoie să fii tu acela. El nu face parte din familia ta.

– Familia lui Rosemary e și a mea.

– Ești un scump, George. Dar n-aș putea s-o fac eu? Mereu îmi spui că înot în bani.

El îi zâmbi larg.

– Nu poți să faci nimic de genul ăsta până la douăzeci și unu de ani, domnișoară. Și dacă ești înțeleaptă n-ai s-o faci nici atunci. Dar am să-ți vând un pont. Când un tip îți telegrafiază că își ia zilele dacă nu primește două sute de lire, de regulă vei descoperi că douăzeci de lire sunt chiar prea mult... așa zice că o bacnotă de zece lire e de ajuns! Nu poți opri o mamă să sară, dar poți reduce suma – să nu uiți asta. Bineînțeles că Victor Drake nu și-ar lua în veci zilele, nu el! Cei care amenință cu sinuciderea n-o fac niciodată.

Niciodată? Iris se gândi la Rosemary. Apoi alungă gândul. George nu se gândea la Rosemary. El se gândea la un tânăr fără scrupule, demn de crezare, din Rio de Janeiro.

Câștigul net din punct de vedere al lui Iris fu că preocupările materne ale Lucillei o împiedicară să acorde întreaga atenție relației ei cu Anthony Browne.

Așa că – spre “următorul lucru, domnișoară”. Schimbarea lui George! Iris nu o mai putea amâna. Când începuse? Ce o provocase?

Nici chiar acum, privind în urmă, Iris nu putea spune cu precizie când a început. Încă de la moartea lui Rosemary George fusese distrat, avusese crize de neatenție și melancolie. Părusese mai bătrân, mai greoi. Toate astea erau destul de firești. Dar când anume aerul lui absent devenise ceva mai mult decât firesc?

Acum că se gândea, prima dată când remarcase că el se uita la ea într-o manieră buimacă, uimită, fu după înfruntarea legată de Anthony Browne. Apoi el își formă un nou obicei din a veni acasă devreme și a se închide în biroul lui. Nu părea să facă ceva acolo. O dată intrase și îl găsisese la birou, privind fix în fața lui. La intrare ei se uită la ea cu niște ochi tâmpi, fără luciu. Se purta ca un om care a avut un șoc, dar la întrebarea ei ce se întâmplase, răspunse scurt: “Nimic”.

Pe măsură ce zilele treceau, el umbla prin casă cu aspectul unui om măcinat de griji, care avea o anumită problemă în minte.

Nimeni nu dăduse prea multă atenție. Iris categoric nu. Grijiile erau întotdeauna în mod convenabil "Afaceri".

Apoi, la intervale neregulate și aparent fără motiv, începu să pună întrebări. Abia atunci ea începu să considere purtarea lui ca fiind clar "ciudată".

– Ascultă, Iris, a vorbit vreodată Rosemary mult cu tine?

Iris se holbă la el.

– Desigur, George. Cel puțin... ei bine, despre ce?

– Oh, despre ea – despre prietenii ei – despre cum îi mergea. Dacă era fericită sau nefericită. Genul ăsta de lucruri.

Ea se gândi că înțelegea ce era în mintea lui. Trebuie să fi aflat despre legătura nefericită a lui Rosemary.

Spuse încetșor:

– Niciodată nu vorbea mult. Adică... mereu era ocupată, făcea câte ceva.

– Iar tu erai doar o puștoaică, firește. Da, știu. Mă gândeam, totuși, că s-ar putea să fi spus ceva.

Se uită întrebător la ea – cam ca un câine plin de speranță.

Ea nu voia ca George să sufere. Și, oricum, Rosemary nu-i spusese niciodată nimic. Clătină din cap.

George oftă. Spuse greoi:

– Oh, în fine, nu contează.

În altă zi o întrebă subit cine fuseseră cele mai bune prietene ale lui Rosemary.

Iris reflectă.

– Gloria King. Doamna Atwell – Maisie Atwell. Jean Raymond.

– Cât de intimă era cu ele?

– Nu știu precis.

– Adică, crezi că s-ar putea să se fi încrezut în vreuna din ele?

– Nu știu... nu cred că e foarte probabil... La ce fel de încredere te referi?

– Imediat își dori să nu fi pus întrebarea asta, dar, spre mirarea ei, George o întreabă:

– A spus vreodată Rosemary că îi era frică de cineva?

– Frică??

– Cu alte cuvinte, avea Rosemary dușmani?

– Printre femei?

– Nu, nu cu nuanța asta. Dușmani adevărați. Nu exista cineva, din câte știi tu, care... care ar fi putut să-i vină de hac?

Privirea de-a dreptul holbată a lui Iris păru să-l deranjeze. Se înroși și mormăi:

– Sună prostește, știu. Melodramatic, dar mă întrebam și eu așa...

La câteva zile după aceea începu să o întrebe despre soții Farraday.

Cât de des se vedea Rosemary cu soții Farraday?

Iris nu avea idee.

– Zău că nu știu, George.

– Ți-a vorbit vreodată despre ei?

– Nu, nu cred.

– Erau cât de cât intimi?

– Pe Rosemary o interesa foarte mult politica.

– Da. Asta după ce i-a cunoscut pe soții Farraday în Elveția. Până atunci nu o interesa nici cât negru sub unghie.

– Nu. Cred că Stephen Farraday i-a trezit interesul pentru politică. Îi împrumuta pamflete și broșuri.

George întreabă:

– Ce credea Sandra Farraday despre asta?

– Despre ce?

– Despre faptul că soțul ei îi împrumuta pamflete lui Rosemary.

Iris spuse stingherită:

– Nu știu.

– Ea e o femeie foarte rezervată. Pare rece ca gheața. Dar se spune că e nebună după Farraday. Genul de femeie căreia s-ar putea să nu-i placă deloc faptul că soțul ei e prieten cu altă femeie.

– Se poate.

– Cum se înțelegeau Rosemary și soția lui Farraday?

Iris spuse încetișor:

– Nu cred că se înțelegeau. Rosemary râdea de Sandra. Spunea că e ca un cal umplut cu rumeguș. Dacă o înțepi, tâșnește rumegușul, spunea ea.

George mârâi. Apoi spuse:

– Tot te mai vezi mult cu Anthony Browne?

– Multisor. Glasul lui Iris era rece, dar George nu își repetă averitizările. Dimpotrivă, păru interesat.

– A colindat mult prin lume, nu-i așa? Trebuie să fi avut o viață interesantă. Ți-a povestit vreodată despre ea?

– Nu prea. A călătorit mult, firește.

– În interes de afaceri, presupun.

– Așa cred.

– Ce afacere are?

– Nu știu.

– Ceva legat de firmele de armament, nu-i așa?

– Nu mi-a spus.

– În fine, nu e nevoie să pomenesci că am întrebat. Eram doar curios. Toamna trecută umbla mult cu Dewsbury, care e președintele lui United Arms Ltd... Rosemary se vedea destul de mult cu Anthony Browne, nu-i așa?

– Da... da, se vedeau.

– Dar nu-l cunoștea de mult – era mai mult sau mai puțin o cunoștință întâmplătoare, nu? Obişnuia să o ducă la dans, nu-i așa?

– Da.

– Am fost destul de surprins, să știi, că l-a invitat la ziua ei. Nu mi-am dat seama că îl cunoștea atât de bine.

Iris spuse liniștită:

– El dansează foarte bine.

– Da... da, firește...

Împotriva voinței ei, Iris revăzu cu ochii minții o imagine a acelei seri.

Masa rotundă din restaurantul Luxembourg, luminile discrete, florile. Orchestra cu ritmul ei insistent. Chiar și persoanele din jurul mesei: ea, Anthony Browne, Rosemary, Stephen Farraday, Ruth Lessing, George, iar în dreapta lui George soția lui Stephen Farraday, lady Alexandra Farraday cu părul ei blond deschis și drept și nările ușor arcurite și glasul ei limpede și arogant. Fusesse un grup tare vesel, sau nu fusesse?

Iar în mijlocul lui, Rosemary – Nu, nu, mai bine să nu se gândească la asta. Mai bine să-și amintească numai de ea însăși stând lângă Tony – era prima dată când îl întâlnise cu adevărat. Înainte fusesse doar un nume, o umbră în hol, un spate însoțind-o pe Rosemary pe scările din față către un taxi ce aștepta.

Tony...

Își reveni tresărind. George repeta o întrebare.

– Ciudat că a șters-o atât de curând. Unde a plecat, știi?

Ea spuse vag:

– În Ceylon, cred, sau în India.

– N-a pomenit nimic de asta în seara aceea.

Iris rosti tăios:

– De ce să fi pomenit? Și trebuie neapărat să vorbim de... seara aceea?

Fața lui George se făcu stațojie.

– Nu, nu, bineînțeles că nu. Iartă-mă, draga mea. Apropo, invită-l într-o seară la cină pe Anthony Browne. Mi-ar plăcea să-l reîntâlnesc.

Iris fu încântată. George își venea în fire. Invitația fu făcută și acceptată, dar în ultima clipă Anthony trebui să plece în nord cu afaceri și nu putu veni.

Într-o zi de la sfârșitul lui iulie, George le uimi pe Iris și Lucilla anunțându-le că cumpăraseră o casă la țară.

– Ai cumpărat o casă? Iris era neîncrezătoare. Dar parcă urma să închiriem pentru două luni casa aceea din Goring?

– E mai plăcut să avem o casă a noastră, nu? Putem merge acolo în weekend-uri tot anul.

– Unde e? Pe râu?

– Nu chiar. De fapt, nu e deloc pe râu. Sussex. Marlingham. Se numește Little Priors. Doisprezece acri. O casă mică în stil georgian.

– Vrei să spui că ai cumpărat-o fără s-o vedem și noi?

– A fost o ocazie. Tocmai a intrat pe piață. Am înhățat-o.

Doamna Drake spuse:

– Presupun că o să fie mult de muncă la ea cu redarea.

George spuse degajat:

– Oh, asta s-a aranjat. S-a ocupat Ruth de toate.

Pomenirea lui Ruth Lessing, capabila secretară a lui George, fu primită cu o tăcere respectuoasă. Ruth era o instituție – practic, făcea parte din familie. Privind la rece, era esența eficienței combinată cu tactul...

În timpul vieții lui Rosemary, fusese un lucru obișnuit ca Rosemary să spună: "S-o punem pe Ruth să se ocupe de asta. E minunată. Oh, s-o lăsăm în seama ei!"

Toate dificultățile puteau fi întotdeauna netezite de degetele capabile ale lui Ruth. Ea conducea biroul lui George și, se bănuia, îl conducea și pe George. El îi era devotat și se sprijinea pe judecata ei în toate privințele. Ruth părea să nu aibă nevoi sau dorințe ale ei proprii.

Totuși, de data asta, Lucilla Drake se supără.

– Dragul meu George, o fi Ruth capabilă, dar, ei bine... femeilor din familie le place să își aleagă culoarea tapetului propriului lor salon! Iris trebuia să fie consultată. Nu spun nimic despre mine. Eu nu contez. Dar e supărător pentru Iris.

George păru absolut surprins.

– Vroiam să fie o surpriză!

Lucilla trebui să zâmbească.

– Ce copil ești, George!

Iris spuse:

– Nu mă deranjează culoarea tapetelor. Sunt sigură că Ruth se descurcă perfect. Ce o să facem acolo? Presupun că există un teren de tenis, nu?

– Da, iar terenurile de golf sunt la șase mile depărtare, și până la mare sunt paisprezece mile. Ceea ce e și mai plăcut e că acolo o să avem vecini. Întotdeauna e înțelept să mergi într-o zonă unde cunoști pe cineva.

– Ce vecini? întrebă repede Iris.

– Soții Farraday, răspunse George. Locuiesc la o distanță de o milă și jumătate, chiar dincolo de parc.

Iris se uită lung la el. Într-o clipă avu convingerea că toată afacerea asta complicată, cumpărarea și aranjarea unei case la țară, fusese întreprinsă cu un singur scop – crearea unei relații de prietenie între George și soții Farraday.

Dar de ce? De ce această obsesie pentru soții Farraday? De ce această costisitoare metodă de atingere a unui scop de neînțeles?

Oare George suspecta că între Rosemary și Stephen Farraday existase ceva mai mult decât o prietenie? Era asta o ciudată manifestare de gelozie post-mortem? Gândul ăsta era, de bună seamă, mult prea forțat.

Dar ce voia George de la soții Farraday? Care era rostul tuturor întrebărilor ciudate cu care el o bombarda în mod constant pe ea, Iris? Oare, în ultima vreme, nu se întâmpla ceva foarte straniu cu George?

Privirea ciudată, amețită, pe care o avea George seara! Lucilla o atribuia unui pahar sau mai multe de porto. Iris nu.

Nu, în ultima vreme chiar se petrecea ceva ciudat cu George. Părea să fie sub imperiul unui amestec de intensă agitație intercalată cu lungi perioade de completă apatie când cădea într-un fel de comă.

Majoritatea acelui august o petrecură la Little Priors. Oribilă casă! Iris se cutremură. O ura. O casă bine construită, armonios mobilată și decorată (Ruth Lessing nu dădea niciodată greș!). Și, ciudat, înspăimântător de pustie. Ei nu trăiau acolo. Ei o ocupau. Așa cum pe timp de război soldații ocupau un post de pază.

Ceea ce o făcea oribilă era paravanul de viață normală, obișnuită, pe timp de vară. Oameni invitați în weekend-uri, partide de tenis, cine neprotocolare la familia Farraday. Sandra Farraday se purtase fermecător cu ei – purtarea perfectă față de vecinii care îi erau deja prieteni. Îi prezenta districtului, le dădu lui George și Iris sfaturi cu privire la cai, fu drăguț respectuoasă cu Lucilla ca persoană mai în vârstă.

Iar dincolo de masca feței ei palide și zâmbitoare nimeni nu putea ști ce gândea. O femeie ca un sfinx.

Pe Stephen îl văzuseră mai puțin. El era foarte ocupat, adesea era plecat cu afaceri politice. Pentru Iris, faptul că el evita în mod deliberat, atât cât putea, întâlnirea cu cei de la Little Priors era o certitudine.

August trecu, apoi trecu și septembrie, iar în octombrie hotărâră că era timpul să se întoarcă la Londra.

Iris scoase un mare oftat de ușurare. Poate că, o dată întorși la Londra, George avea să-și revină la normal.

Și atunci, în ultima noapte, fusese trezită de un ciocnit ușor în ușă. Aprinse lumina și se uită la ceas. Era doar unu.

Își îmbracă un halat și se duse la ușă. I se păru oarecum mai firesc decât doar să strige "Intră".

Dincolo de ușă stătea George. Nu se culcase și mai era încă în hainele de seară. Respira neregulat și fața lui avea o ciudată culoare albăstruie. Spuse:

– Vino în birou, Iris. Trebuie să discut cu tine. Trebuie să vorbesc cu cineva.

Mirată, încă amețită de somn, ea se supuse.

Intrați în încăpere, el închise ușa și îi făcu semn să ia loc la birou, în fața lui. Împinse spre ea cutia cu țigări, luându-și și el una și aprinzând-o, după mai multe încercări, cu o mână tremurătoare.

– S-a întâmplat ceva, George? întrebă ea.

Acum era cu adevărat alarmată. El arăta groaznic.

George vorbi cu mici întreruperi, ca un om care alergase.

– Nu pot să mai continuu singur. Nu pot să mai țin în mine. Trebuie să-mi spui ce crezi – dacă e adevărat, dacă e posibil...

– Despre ce vorbești, George?

– Tu trebuie să fi observat ceva, să fi văzut ceva. Ea trebuie să fi spus ceva. Trebuie să fi existat un motiv...

Iris îl privi lung.

El își trecu mâna peste frunte.

– Nu înțelegi despre ce vorbesc. Văd asta. Nu mai fi atât de speriată, fetiço. Trebuie să mă ajuți. Trebuie să îți amintești tot ce poți. Știu că sunt puțin incoerent, dar vei înțelege într-o clipă – când îți voi arăta scrisorile.

Descuie unul din sertarele laterale ale biroului și scoase două foi de hârtie.

Foile erau de un bleu pal, acoperite cu cuvinte scrise cu litere mărunte, de tipar.

– Citește asta, spuse George.

Iris se holbă la foaie. Ceea ce scria acolo era foarte limpede și fără echivoc:

“CREZI CĂ SOȚIA TA S-A SINUCIS. NU A FĂCUT-O. A FOST UCISĂ”.

A doua spunea:

"SOȚIA TA ROSEMARY NU S-A SINUCIS. A FOST OMORÂTĂ".

În timp ce Iris se holba la cuvinte, George continuă:

– Au venit cam acum trei luni. La început m-am gândit că e o glumă – o glumă crudă, de prost gust. Apoi am început să mă gândesc. De ce s-ar fi sinucis Rosemary?

Iris spuse mecanic:

– Deprimarea de după gripă.

– Da, dar dacă stai să te gândești bine, asta e o prostie, nu-i așa? Adică, foarte mulți oameni au gripă și se simt deprimăți după aceea, și ce-i cu asta?

Iris spuse cu un efort:

– S-ar putea să fi fost... nefericită?

– Da, s-ar putea. George reflectă foarte calm la acest aspect. Dar, în tot cazul, nu o văd pe Rosemary punându-și capăt zilelor din cauză că era nefericită. Poate ar fi amenințat că o face, dar nu cred că ar fi făcut-o.

– Dar trebuie s-o fi făcut, George! Ce altă explicație ar putea exista? Ba chiar i s-a și găsit praful în poșetă.

– Știu. Toate se leagă. Dar de când am primit scrisorile astea am tot stat și m-am gândit. Și cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram tot mai sigur că în ele există un sâmbure de adevăr. De asta ți-am pus toate întrebările alea – dacă avea dușmani și dacă lăsase să înțeleagă că îi era frică de cineva. Cel care a omorât-o trebuie să fi avut un motiv...

– Ești nebun, George...

– Uneori cred și eu că sunt. Alteori sunt sigur că mă aflu pe pista corectă. Dar trebuie să știu. Trebuie să aflu. Iar tu trebuie să mă ajuți, Iris. Trebuie să te gândești. Trebuie să îți amintești. Asta e – să îți amintești. Întoarce-te la acea noapte și revezi-o iar și iar. Pentru că înțelegi, nu-i așa, că dacă a fost omorâtă, trebuie s-o fi făcut cineva care era la masă cu noi în noaptea aceea. Pricepi asta, nu-i așa?

Da, pricepea. Nu mai putea să dea la o parte amintirea acelei scene. Trebuia să își amintească tot. Muzica, răpăitul tobelor, lumina scăzută, numărul de cabaret și lumina sporind din nou și Rosemary prăbușită peste masă, cu fața albastră, cuprinsă de convulsii. Iris se cutremură. Era și acum înspăimântată – groaznic de înspăimântată...

Trebuia să se gândească – să se întoarcă în timp – să își amintească.

Ruth Lessing

În timpul unui moment de relaxare din ziua ei ocupată, Ruth Lessing se gândea la soția patronului ei, Rosemary Barton.

Îi displicuse mult Rosemary Barton. Nu știuse cât de mult până în acea dimineață de noiembrie când stătuse pentru prima dată de vorbă cu Victor Drake.

Întrevederea aceea cu Victor Drake fusese începutul, pusese trenul în mișcare. Înainte de acea întrevedere, nu știuse cu adevărat ce simțea și gândea.

Îi era devotată lui George Barton. Întotdeauna îi fusese. Când venise prima dată la el, o tânără de douăzeci și trei de ani, competentă, stăpână pe ea, văzuse că el avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Și ea își asumase răspunderea asta. Îi economisise timpul, banii, îl scutise de griji. Îi alesese prietenii și îl direcționase către hobby-urile potrivite. Îl ținuse în frâu împiedicându-l să se lanseze în aventuri de afaceri dubioase, și îl încurajase să își asume riscuri judicioase când fusese cazul. În lunga lor asociere, George nu o bănuise nici măcar o singură dată a fi altceva decât servilă, atentă și complet sub comanda lui. Aspectul ei îi făcea o plăcere deosebită – părul brunet, lucios, perlele mici în urechile frumos modelate, fața palidă, discret pudrată și trandafirul neostentativ al rujului de buze.

După părerea lui, Ruth era secretara ideală.

Îi plăcea purtarea ei detașată, impersonală, completa ei lipsă de sentiment sau familiarism. În consecință, îi vorbea mult despre afacerile lui personale, iar ea îl asculta cu înțelegere, intervenind întotdeauna cu un sfat util.

Totuși, nu avusese nimic de a face cu căsătoria lui. Nu îi plăcea, dar o acceptă și fu un ajutor neprețuit în aranjamentele de nuntă, ușurând-o pe doamna Marle de o mare parte din muncă.

Un timp după căsătorie, Ruth fu vag în relații mai puțin confidentiale cu patronul ei. Se limită strict la probleme de serviciu. George îi lăsă pe mână o mare parte din probleme.

Atât de eficientă era Ruth încât Rosemary descoperi curând că domnișoara Lessing a lui George era un ajutor neprețuit în tot felul de domenii. Domnișoara Lessing era mereu plăcută, zâmbitoare și politicoasă.

George, Resemary și Iris îi spuneau Ruth, și adesea venea la prânz în Elvaston Square. Acum avea douăzeci și nouă de ani, și arăta exact la fel cum arătase la douăzeci și trei.

Fără ca vreodată să fi avut loc între ei o confidență de natură intimă, ea era veșnic conștientă de cele mai slabe reacții emoționale ale lui George. Știu când entuziasmul vieții de cuplu se transformă într-o mulțumire extatică, intui perfect când acea mulțumire făcu loc a ceva ce nu era chiar atât de ușor de definit. O anumită neatenție la detalii dovedită de George la acea vreme era corectată prin anticiparea ei.

Oricât de distrat putea fi George, Ruth Lessing părea să n-o observe niciodată. Pentru asta, el îi era recunoscător.

Într-o dimineață de noiembrie el îi vorbi de Victor Drake.

– Vreau să faci pentru mine o treabă destul de neplăcută, Ruth.

Ea îl privi întrebătoare.

– Fiecare familie are o oaie neagră, spuse George. Este vorba de un văr al soției mele – o persoană absolut deplorabilă, mă tem. Și-a ruinat pe jumătate mama – un suflet sentimental care și-a vândut pentru el majoritatea din

puținele acțiuni pe care le are. Tipul a început cu falsificarea unui cec la Oxford, povestea s-a mușamalizat, și de atunci colindă lumea cu vaporul, nefăcând nici o brânză nicăieri.

Ruth ascultă fără prea mult interes. Era obișnuită cu genul. Tipii de genul ăsta porneau tot felul de afaceri, își luau diverse slujbe, niciodată nu erau buni la ceva, niciodată nu stăteau mult într-un loc, și invariabil tocau banii care fuseseră investiți în folosul lor. Astfel de oameni nu o interesaseră niciodată. Ea prefera succesul.

– A apărut acum în Londra și aflu că îmi deranjează soția. Ea n-a mai dat ochii cu el de când era școlăriță, dar nemernicul îi scrie cerându-i bani, or eu nu am de gând să permit una ca asta. Am stabilit o întâlnire cu el la ora douăsprezece, la hotelul lui. Vreau să te ocupi tu de asta în locul meu. Adevărul e că nu vreau să intru în contact cu tipul ăsta. Nu l-am cunoscut, și nici nu vreau, și nu vreau ca Rosemary să-l întâlnească. Cred că întreaga poveste poate fi rezolvată absolut practic, printr-o terță persoană.

– Da, așa se întâmplă întotdeauna. Care urmează să fie aranjamentul?

– O sută de lire în numerar și un bilet pentru Buenos Aires. Banii îi vor fi înmânați la bordul vaporului.

Ruth zâmbi.

– Chiar așa. Vreți să fiți sigur că într-adevăr pleacă!

– Văd că înțelegi.

– Nu e un caz ieșit din comun, spuse ea cu indiferență.

– Nu, sunt o grămadă de tipi de genul ăsta. Ezită. Ești sigură că nu te deranjează să faci asta?

– Firește că nu mă deranjează. Era puțin amuzată. Vă asigur că sunt într-un tot capabilă să mă ocup de problemă.

– Ești capabilă de orice.

– Cum rămâne cu rezervarea călătoriei? Cum îl cheamă, apropo?

– Victor Drake. Biletul e aici. Am sunat ieri compania navală. Vaporul, San Cristobal, pleacă mâine din Tilbury.

Ruth luă biletul, se uită peste el ca să se asigure că e în regulă, apoi îl puse în poșetă.

– Rămâne stabilit. Mă voi ocupa eu de asta. Ora doisprezece. Ce adresă?

– Hotelul Rupert, lângă Russell Square.

Ruth notă adresa.

– Draga mea Ruth, nu știu ce m-aș face fără tine... Își puse mâna cu afecțiune pe umărul ei. Era pentru prima dată când făcea așa ceva. Tu ești mâna mea dreaptă, celălalt eu al meu.

Ea se îmbujoră, mulțumită.

– Niciodată n-am spus prea mult... am luat ca pe un lucru de la sine înțeles tot ce ai făcut, dar nu e chiar așa. Nici nu știi cât mă bazez pe tine în toate – în toate. Ești cea mai amabilă, cea mai dragă și mai săritoare fată din lume!

Râzând ca să își mascheze plăcerea și stinghereala, Ruth spuse:

– Mă veți face o răsfățată dacă îmi mai spuneți astfel de lucruri.

– Vorbesc serios, Ruth. Tu ești o parte din firmă. Viața fără tine ar fi de neconceput.

Ea ieși, ducând cu ea căldura vorbelor lui. O mai simțea încă atunci când ajunse la Rupert Hotel.

Ruth nu simțea nici o jenă față de sarcina ei. Avea mare încredere în puterea ei de a rezolva orice situație. Poveștile cu oameni ghinionști nu o sensibilizaseră niciodată. Era pregătită să-l trateze pe Victor Drake ca pe oricare altă sarcină de serviciu.

Victor Drake semăna foarte mult cu imaginea ei despre el, deși poate hotărât mai atrăgător. Nu greșise în estimarea caracterului lui. Victor Drake avea o personalitate rece și calculată, bine mascată în spatele unui diabolism agreabil. Lucrurile de care nu ținuse ea seama erau puterea lui de a citi în sufletul celorlalți și ușurința exersată cu care

putea profita de emoțiile lor. De asemenea, poate că își supra-estimase rezistența la farmecul lui. Căci el chiar avea farmec.

O întâmpină cu un aer de plăcută surpriză.

– Emisarul lui George? Ce minunat! Asta da surpriză!

Cu glas sec și plat, ea îi expuse condițiile lui George. Victor fu de acord cu ele în cea mai plăcută manieră.

– O sută de lire? Nu e deloc rău. Sărmanul George! M-aș fi mulțumit și cu șaizeci – dar să nu-i spui! Condiții: “Să nu o necăjesc pe încântătoarea verișoară Rosemary – să nu o contaminez pe inocenta verișoară Iris – să nu-l stânjenesc pe valorosul văr George”. De acord cu toate! Cine vine să mă conducă la San Cristobal ca să mă vadă plecat? Dumneata, draga mea domnișoară Lessing? Încântător.

Își încreți nasul și ochii întunecați îi licăriră de o compătimire glumeață. Avea fața smeadă și ceva la el te ducea cu gândul la un toreador. Era atrăgător și o știa!

– Ești de ceva timp la Barton, nu-i așa, domnișoară Lessing?

– De șase ani.

– Și el n-ar ști ce să facă fără dumneata. Oh, da, știu totul despre asta. Și știu totul despre dumneata, domnișoară Lessing.

– De unde știi? întrebă tăioasă Ruth.

Victor rânji.

– Mi-a spus Rosemary.

– Rosemary? Dar...

– În regulă. Nu îmi propun să o mai necăjesc pe Rosemary. Deja a fost foarte drăguță cu mine – absolut înțeleghătoare. Am scos o suță de la ea, de fapt.

– Dumneata...

Ruth se opri și Victor râse. Râsul lui era molipsitor. Se pomeni râzând și ea.

– Asta e foarte urât din partea dumitale, domnule Drake.

– Sunt un parazit cu școală. Am o tehnică de înaltă clasă. Mama, de pildă, întotdeauna va ieși la interval dacă îi trimit o telegramă sugerând iminenta sinucidere.

– Ar trebui să-ți fie rușine.

– Eu însumi mă dezaprob profund. Sunt un soi rău, domnișoară Lessing. Mi-ar plăcea să știi cât de rău.

– De ce? întrebă ea curioasă.

– Nu știu. Dumneata ești altfel. Cu dumneata nu îmi pot folosi obișnuita tehnică. Ochii aceștia limpezi ai dumitale... dumneata n-ai pica în cursă. Nu, "Mai mult de compătimit decât de blamat" n-ar ține la dumneata. Dumneata n-ai pic de milă în dumneata.

Chipul ei se împietri.

– Disprețuiesc mila. Nu am deloc înțelegere față de slăbiciune!

– Cine a spus că sunt slab? Nu, aici te înșeli, draga mea. Ticălos, poate. Dar există un lucru care se cuvine spus.

Buzele ei se arcuiră puțin. Inevitabila scuză.

– Anume?

– Mă distrez. Da, mă distrez enorm. Am văzut multe în viață, Ruth. Am făcut aproape tot. Am fost actor și magazinier și chelner și hamal și recuziter la circ! Am fost matroz de rând pe un cargobot. Am fost în cursa pentru președinția unei țări sud-americane. Am fost în închisoare! Există doar două lucruri pe care nu le-am făcut niciodată – o muncă zilnică cinstită, și acoperirea propriilor cheltuieli.

Se uita la ea, râzând. Ea simțea că ar fi trebuit să fie revoltată. Dar puterea lui Victor Drake era puterea diavolului. El putea face răul să pară amuzant. Se uita acum la ea cu acea forță de pătrundere supranaturală.

– Nu ai de ce să arăți atât de mulțumită de dumneata, Ruth! Nu ai atâta morală pe cât crezi că ai! Succesul e fetișul dumitale. Ești genul de fată care sfârșește prin a se mărita cu șeful. Asta ar fi trebuit să faci cu Geroage. George nu ar fi trebuit să se însoare cu proasta aia mică de Rosemary. Ar fi

trebuit să se însoare cu dumneata. Și-ăr fi făcut un mare serviciu dacă o făcea.

– Cred că ești cam impertinent.

– Rosemary e a naibii de proastă, întotdeauna a fost. Încântătoare ca paradisul dar tâmpită ca un iepure. E genul de care bărbații se îndrăgostesc, dar nu rămân lângă ea. Dumneata ești altfel. Dumnezeule, dacă un bărbat s-ar îndrăgosti de dumneata, nu s-ar plictisi niciodată!

Îi atinsese punctul vulnerabil. Ea spuse cu o sinceritate subită:

– Dacă! Dar el nu s-ar îndrăgosti de mine!

– Vrei să spui, George? Nu te prosti, Ruth. Dacă Rosemary ar păți ceva, George s-ar însura cât ai zice pește cu tine.

(Da, asta a fost. Țsta a fost începutul.)

Victor spuse, urmărind-o:

– Dar știi asta la fel de bine ca mine.

(Mâna lui George pe a ei, glasul lui afectuos, cald... Da, de bună seamă era adevărat... Se întorcea la ea, depindea de ea...)

Victor spuse cu blândețe:

– Ar trebui să ai mai multă încredere în dumneata, draga mea fată. L-ai putea învăța pe George pe degetul mic. Rosemary nu e decât o proastă mică.

“E adevărat, se gândi Ruth. Dacă nu era Rosemary, puteam să-l fac pe George să se însoare cu mine. Aș fi bună pentru el. Aș avea grijă de el”.

Simți o bruscă mânie oarbă, un val de resentiment pătimăș. Victor Drake o urmărea cu mult amuzament. Îi plăcea să-i facă pe oameni să intre la idei. Sau, ca în cazul de față, să ațâțe ideile care erau deja acolo...

Da, așa a început – cu întâlnirea asta cu bărbatul care a doua zi urma să plece în cealaltă parte a globului. Ruth care se întoarse la birou nu era aceeași Ruth care plecase de

acolo, deși nimeni n-ar fi putut observa vreo schimbare în atitudinea sau în înfățișarea ei.

La scurt timp după întoarcerea ei la birou, Rosmary Barton sună la telefon.

– Domnul Barton tocmai a ieșit să ia masa. Pot să vă ajut cu ceva?

– Oh, Ruth, ai vrea? Obositorul ăla de colonel Race a trimis o telegramă prin care îmi spune că nu se va întoarce la timp pentru petrecerea mea. Întreabă-l pe George pe cine i-ar plăcea să invite în locul colonelului. Ne trebuie neapărat încă un bărbat. Suntem patru femei – Iris și Sandra Faraday și eu și... cine naiba e cealaltă? Nu-mi aduc aminte.

– Eu sunt a. patra, cred. Ați fost foarte amabilă că m-ați invitat.

– Oh, desigur. Uitasem de tot de tine!

Râsul lui Rosemary sună ușor și gălgâit. Nu avea cum să vadă îmbujorarea bruscă, linia dură a maxilarului lui Ruth Lessing.

Invitată la petrecerea lui Rosemary ca o favoare, ca o concesiune făcută lui Geroge! “Oh, da, o să vină Ruth Lessing a ta. În definitiv, e fantastic de utilă, și va fi încântată că e invitată. În plus, arată absolut prezentabilă”.

În acea clipă Ruth Lessing știe cu precizie că o ura pe Rosemary Barton.

O ura pentru că era bogată și frumoasă și nepăsătoare și fără minte. Rosemary nu trebuia să muncească din greu într-un birou, totul îi era oferit pe o tavă de aur. Legături amoroase, un soț îndrăgostit la nebunie – nu avea nevoie să muncească sau să facă planuri...

– Aș dori să fie moartă, spuse cu glas jos Ruth telefonului tăcut.

Propriile ei cuvinte o uimiră. Nu-i semănau deloc. Niciodată nu fusese pătimașă, nici vehementă, niciodată nu fusese altceva decât o persoană detașată și controlată și eficientă.

Se întrebă: "Ce se întâmplă cu mine?"

În acea după-amiază o urâse pe Rosemary Barton. Azi, un an mai târziu, încă o mai ura pe Rosemary Barton.

Într-o zi, probabil, va putea să o uite pe Rosemary Barton. Dar nu încă.

Se întoarse în mod deliberat cu gândul la zilele acelea de noiembrie.

Se vedea stând și uitându-se la telefon, simțind cum valul de ură îi inundă inima...

Transmițându-i lui George mesajul lui Rosemary cu glasul ei plăcut, stăpânit. Sugerându-i ca ea să nu mai vină, astfel încât numărul să fie egal. George respinsese rapid ideea!

Venind în dimineața următoare să raporteze plecarea lui San Cristobal. Ușurarea și gratitudinea lui George.

– Deci a plecat și el cu vaporul?

– Da. Da, i-am dat banii chiar înainte de ridicarea pasarelei. Ezită, apoi spuse: În timp ce vaporul se desprindea de chei, mi-a făcut cu mâna și a strigat: "Transmite-i dragostea mea și sărutări lui George și spune-i că am să beau în sănătatea lui diseară".

– Neobrăzare! spuse George, apoi întrebă curios: Ce crezi despre el, Ruth?

Ea îi răspunse cu glasul voit fără naunță:

– Oh – este exact cum mă așteptam. Un tip slab.

Iar George nu vedea nimic, nu observa nimic! Ei îi venea să strige: "De ce m-ai trimis la el? Nu știai ce s-ar fi putut să îmi facă? Nu îți dai seama că de ieri sunt altă persoană? Nu vezi că sunt periculoasă? Nu ai nici o idee despre ce s-ar putea să fac?"

În loc de toate astea, rămase secretara competentă și eficientă.

Încă cinci zile.

Ziua de naștere a lui Rosemary.

O zi liniștită la birou – o vizită la coafor – o rochie nouă de seară, neagră, puțin machiaj, aplicat cu artă. O față privind-o în oglindă, o față care nu era întru totul a ei. O față palidă, hotărâtă, înverșunată.

Era adevărat ce spusese Victor Drake. În ea nu exista pic de milă.

Mai târziu, când se uita lung peste masă la fața vânătă și schimonosită a lui Rosemary Barton, tot nu simțea pic de milă.

Acum, după unsprezece luni, gândindu-se la Rosemary Barton, simți că i se face brusc frică...

Anthony Browne

Anthony Browne se încrunta în timp ce se gândea la Rosemary Barton.

Fusese al naibii de prost că se încurcase cu ea. Deși un bărbat putea fi scuzat pentru asta! Era irezistibilă. În seara aceea de la Dorchester nu își putuse lua ochii de la ea. Era frumoasă ca o nimfă – și probabil tot atât de inteligentă!

Totuși, se îndrăgostise nebunește de ea. Consumase multă energie pentru a găsi pe cineva care să i-l prezinte. Absolut de neiertat, ținând cont că ar fi trebuit să se ocupe strict de afaceri. În definitiv, nu își pierdea zilele la Claridge's pentru plăceri.

Dar Rosemary Barton era suficient de fermecătoare pentru a scuza orice lipsă momentană de la datorie. Acum însă, se blestema și se întreba cum putuse fi atât de prost. Din fericire, nu avea ce regreta. Aproape imediat ce îi vorbise, vraja se risipise un pic. Lucrurile reveniseră la proporțiile lor normale. Asta nu era dragoste. Avea să fie, nici mai mult, nici mai puțin, o distracție.

Ei bine, savurase din plin distracția. O savurase și Rosemary. Ea dansa ca un înger, și oriunde o ducea, bărbații se întorceau și se holbau la ea. Pentru un tip, senzația era foarte plăcută. Atâta timp cât nu o făceai să vorbească. Mulțumea cerului că nu era însurat cu ea. O dată ce te obișnuiai cu acea perfecțiune a feței și formei, ce îți mai rămânea? Nici măcar nu era în stare să asculte în mod inteligent. Era genul de fată care s-ar fi așteptat de la tine să-i spui în fiecare dimineață la micul dejun că o iubești pătimaș!

Oh, ce ușor îi era să spună acum toate astea! Dar atunci se îndrăgostise de ea, nu-i așa?

O suna, o scotea în oraș, dansa cu ea, o săruta în taxi. Era binișor pe cale să se pună într-o situație caraghioasă din pricina ei, până în ziua aceea uluitoare, incredibilă.

Își amintea exact cum arătase ea atunci, şuvița groasă de păr castaniu căzut liber peste o ureche, genele coborâte și, printre ele, licărirea ochilor de un albastru întunecat. Boticul buzelor moi și roșii.

– Anthony Browne. E un nume frumos!

El spuse lejer:

– Bine stabilit și absolut respectabil. Henric VIII a avut un șambelan pe nume Anthony Browne.

– Un strămoș, presupun?

– N-aș băga mâna în foc.

– Bine ai face!

El înălță sprâncenele.

– Eu sunt din ramura colonială.

– Nu din cea italiană?

– Oh! râse el. Tenul meu măsliniu? Mama a fost spaniolă.

– Așa se explică.

– Ce se explică?

– Multe, domnule Anthony Browne.

– Îți place foarte mult numele meu.

– Am și spus-o. E un nume frumos. Mai frumos decât Tony Morelli.

O clipă, nu își putu crede urechilor! Era incredibil! Imposibil!

O prinse de braț. Sălbaticia strânsorii o făcu să geamă.

– Oh, mă doare!

– De unde știi numele ăsta?

Glasul lui era aspru, amenințător.

Ea râse, încântată de efectul pe care îl produsese. Proastă mică!

– Cine ți l-a spus?

– Cineva care te-a recunoscut.

– Cine? E o treabă serioasă, Rosemary. Trebuie să știu. Ea îi aruncă o privire piezișă.

– Un văr al meu cu reputație proastă, Victor Drake.

– N-am cunoscut niciodată pe cineva cu numele ăsta.

– Îmi închipui că nu folosea numele ăsta la vremea când l-ai cunoscut. Menaja sentimentele familiei.

Anthony spuse încetîșor:

– Înțeleg. S-a întâmplat în... închisoare?

– Da. Într-o zi îi făceam morală lui Victor, îi spuneam că e o rușine pentru noi toți. Bineînțeles că nu i-a păsat. Apoi a rânjit și a spus: “Nu întotdeauna ești chiar tu însăși atât de scrupuloasă, iubito. Alaltăieri seară te-am văzut dansând cu un fost pușcăriaș – unul din cei mai buni prieteni ai tăi, de fapt. Își spune Anthony Browne, am auzit, dar la gherlă era Tony Morelli.

Anthony spuse pe un ton lejer:

– Trebuie să reînnoiesc cunoștința cu acest prieten din tinerețea mea. Noi, vechii pușcăriași, trebuie să păstrăm legătura.

Rosemary clătină din cap.

– Prea târziu. E în drum spre America de Sud. A plecat ieri.

– Înțeleg. Anthony inspiră adânc. Așadar ești singura persoană care îmi cunoaște secretul?

Ea dădu din cap.

– N-am să-l divulg.

– Ai face bine să nu-l divulgi. Glasul lui deveni grav. Ascultă, Rosemary, treaba asta e periculoasă. Nu vrei să-ți vezi fața drăgălașă toată numai găuri, nu-i așa? Există oameni care nu se împiedică de un fleac precum frumusețea unei fete. Și mai sunt accidente de circulație, de regulă mortale. Asta nu se întâmplă numai în cărți și filme. Se întâmplă și în realitate.

– Mă ameninți, Tony?

– Te avertizez. Oricând poți să fii lichidată.

Avea ea să țină cont de avertizare? Își dădea seama că el vorbea al naibii de serios? Proastă mică! Nu avea pic de minte în capul ăla drăgălaș. Nu te puteai baza pe ea să-și țină gura. Totuși, trebuia să încerce să o convingă.

– Uită că ai auzit vreodată numele de Tony Morelli, pricepi?

– Dar nu mă deranjează deloc, Tony. Sunt descuiată la minte. Mi se pare palpitant să cunosc un infractor. Nu ai de ce să îți fie rușine de asta.

Cretină mică! Se uită la ea cu răceală. În clipa aceea se întrebă cum de își putuse imagina că era îndrăgostit de ea. Niciodată nu putuse să suporte proștii – nici chiar proastele cu fețe drăguțe.

– Uită de Tony Morelli, spuse el sever. Vorbesc serios. Să nu mai pomenști niciodată numele ăsta.

Trebuia să dispară. Era singurul lucru pe care îl putea face. Nu se putea baza pe tăcerea fetei. Ea ar fi vorbit ori de câte ori ar fi avut chef.

Rosemary îi zâmbea – un zâmbet fermecător, dar care îl lăsa rece.

– Nu mai fi atât de aprig. Du-mă la dans la Jarrow's sâmbăta viitoare.

– N-am să fiu aici. Am de gând să plec.

– Nu înainte de petrecerea de ziua mea. Nu mă poți lăsa baltă. Contez pe tine. Spune-mi că vii. Am fost groaznic de bolnavă din cauza acelei gripe oribile și încă mă mai simt teribil de slăbită. N-am voie să mă supăr, îmi face rău. Trebuie să vii.

El ar fi putut să rămână ferm. Ar fi putut să pună punct și să plece imediat.

În loc de asta, prin crăpătura ușii, o văzu pe Iris coborând scara. Iris, foarte dreaptă și subțire, cu fața ei palidă și părul negru și ochii cenușii. Iris cu mult mai puțină frumusețe decât Rosemary, dar cu tot caracterul pe care Rosemary nu avea să-l aibă niciodată.

În clipa aceea se urî pentru faptul de a fi căzut victimă farmecului facil al lui Rosemary. Se simţi așa cum se simțise Romeo amintindu-și de Rosaline când o văzuse prima dată pe Julieta.

Anthony Browne se răzgândi.

Într-o fracțiune de secundă se hotărî să adopte o linie de acțiune total diferită.

Stephen Farraday

Stephen Farraday se gândea la Rosemary – se gândea la ea cu acea uimire neîncrezătoare pe care i-o stârnea întotdeauna imaginea ei. De obicei, își alunga din minte toate gândurile despre ea de îndată ce apăreau, dar existau și dați când, insistentă în moarte așa cum fusese și în viață, ea refuza să se lase alungată.

Prima lui reacție era întotdeauna aceeași – un cutremurat rapid la amintirea scenei din restaurant. Cel puțin nu mai trebuia să se gândească la asta. Gândurile lui se întoarseră și mai în urmă, la Rosemary vie, Rosemary surâzând, respirând, privindu-l în ochi...

Ce prost – cât de incredibil de prost fusese!

Uimirea îl ținea prizonier, acea uimire neîncrezătoare. Cum începuse totul? Pur și simplu nu înțelegea. Era ca și cum viața i-ar fi fost împărțită în două părți, una, cea mai mare, o ascensiune ordonată, sănătoasă, bine echilibrată, cealaltă, o scurtă nebunie, necaracteristică lui. Cele două părți nu se potriveau nicidecum.

Căci cu toată abilitatea și deșteptăciunea lui, cu inteligența lui pătrunzătoare, Stephen nu avea acea percepție interioară care să-i permită să vadă că, de fapt, se potriveau prea bine.

Uneori își revedea viața, o aprecia la rece, fără emoție, dar cu o anumită încântare de sine. De la o vârstă fragedă fusese hotărât să reușească în viață și, în ciuda dificultăților și anumitor dezavantaje inițiale, chiar reușise.

Întotdeauna avusese o anumită simplitate în credințele lui. El credea în Voință. Dacă un om voia ceva cu adevărat, acel ceva putea fi realizat!

Micul Stephen Farraday își cultivase constant Voința. Băiatul de șapte ani cu frunte înaltă și bărbie hotărâtă intenționa să se ridice – să se ridice sus de tot. Știa că părinții lui nu aveau cum să-l ajute. Mama lui se măritase sub rangul ei social, și o regreta. Tatăl lui, un constructor mărunț, era disprețuit și de soție și de fiu... Față de mama lui, împărăsiată, aeriană, cu fantastice schimbări de dispoziție, Stephen simțea doar o incapacitate de înțelegere derutantă până în ziua în care o găsi prăbușită pe colțul unei mese cu sticla de apă de colonie căzută din mână. Nu se gândise niciodată la băutură ca o explicație a toanelor mamei lui. Ea nu bea niciodată țării sau bere, iar el nu își dăduse seama că pasiunea ei pentru apa de colonie avea altă origine decât vagile ei explicații privind durerile de cap. În acel moment își dădu seama că avea prea puțină afecțiune față de părinții lui. Bănuia că nici ei nu aveau prea multă față de el. Era mic pentru vârsta lui, liniștit, cu o tendință de bâlbâială. un copil cuminte, care nu crea probleme în casă. Tatăl lui l-ar fi vrut mai năzdrăvan. “La vârsta lui, eu făceam numai nebunii”. Uneori, uitându-se la Stephen, conștiința inferiorității sociale față de soția lui îl făcea să se simtă prost. Stephen se arunca în partea alor ei.

Pe tăcute, cu hotărâre crescândă, Stephen își trasa propria viață. Avea de gând să reușească. Ca prim test de voință, își impuse să își stăpânească bâlbâiala. Exersă vorbind rar, cu o ușoară ezitare între cuvinte. Iar cu timpul eforturile lui fură încununate de succes. Nu se mai bâlbâia. În școală se dedică lecțiilor. Intenționa să aibă educație. Educația te ducea departe. Curând stârni interesul profesorilor, care începură să îl încurajeze. Câștigă o bursă de studii. Părinții lui fură abordați de autoritățile școlare – băiatul promitea. Domnul Farraday, îmbogățit de pe urma recondiționării unui șir de case șubrede, fu convins să își investească banii în educația fiului său.

La douăzeci și doi de ani Stephen descinse de la Oxford cu un titlu bun, o reputație la fel de bună, un orator spiritual cu talent la a scrie articole. De asemenea, își făcuse niște prieteni utili. Ceea ce îl atrăgea era politica. Învățase să își depășească timiditatea înnăscută și să își cultive maniere admirabile în societate. Deși cu predilecție liberal, Stephen își dădea seama că, cel puțin deocamdată, Partidul Liberal era mort. Se înscrise în Partidul Laburist. Numele lui deveni curând cunoscut ca cel al unui tânăr care “venea tare din urmă”. Dar Partidul Laburist nu îl satisfăcea pe Stephen. Îl găsea mai puțin deschis la ideile noi, mai dogmatic decât marele și puternicul lui rival. În același timp, conservatorii erau în căutarea unui talent tânăr și promițător.

Conservatorilor le plăcu Stephen Farraday – era exact omul pe care îl voiau. Stephen candidă în alegeri și câștigă cu o mică majoritate într-o circumscripție electorală dominată de laburiști. Cu un sentiment de triumf, Stephen își ocupă locul în Camera Comunelor. Cariera lui începuse, și era exact cariera potrivită pentru el. În ea își putea pune toată abilitatea, toată ambiția. Simțea în el abilitatea de a guverna, și de a guverna bine. Într-o bună zi, își jură el, avea să intre în guvern.

Cu toate acestea, o dată ce emoția intrării în Camera Comunelor se estompă, trăi o puternică deziluzie. Bătălia electorală îl pusese în bătaia reflectoarelor, iar acum era coborât la rutină, o simplă și insignifiantă unitate a partidului, supus în fața biciului lui și ținut la locul lui. Aici nu era ușor să te ridici din obscuritate. Aici tinerii erau priviți cu suspiciune. Îți trebuia ceva mai mult decât abilitate. Îți trebuia influență.

Existau anumite interese. Anumite familii. Trebuia să fii sponsorizat.

Se gândi la căsătorie. Până acum se gândise prea puțin la ea. Undeva, în minte, avea o imagine vagă a unei ființe frumoase care avea să-i fie alături și să-i împărtășească ambițiile;

cineva care avea să-i dea copii și în fața căreia să își poată expune gândurile și nedumeririle; o femeie care să simtă ce simțea și el și care să-i dorească succesul și să fie mândră de el atunci când el îl obținea.

Apoi, într-o zi, se duse la o mare recepție la Kidderminster House. Relațiile familiei Kidderminster erau cele mai puternice din Anglia. Erau, și fuseseră întotdeauna, o familie mare de politicieni. Lordul Kidderminster, cu silueta lui înaltă și distinsă era pretutindeni cunoscut din vedere. Fața mare ca de căluț de lemn a lui lady Kidderminster era familiară pe platformele publice și în comitetele din toată Anglia. Aveau cinci fiice, trei din ele frumoase, și un fiu încă la Eton.

Soții Kidderminster își făceau o datorie din a încuraja membrii tineri ai partidului. De aici și invitația făcută lui Farraday.

El nu cunoștea mulți oameni de acolo, și stătu singur lângă o fereastră timp de vreo douăzeci de minute după sosire. Mulțimea de lângă masa de ceai se subția și trecea în cealaltă cameră când Stephen remarcă o fată înaltă în negru stând singură lângă masă, arătând o clipă ușor dezorientată.

Stephen Farraday avea memoria fețelor. Chiar în acea dimineață își aruncase ochii peste un exemplar din "Bârfa Casei" lăsat în metrou de o călătoare. În el era o poză cam ștearsă a lui lady Alexandra Hayle, a treia fiică a contelui de Kidderminster, iar dedesubt un mic paragraf despre ea – "...întotdeauna a fost timidă și retrasă, devotată animalelor. Lady Alexandra a urmat un curs de științe casnice întrucât lady Kidderminster ține ca fetele ei să fie bine puse la punct cu toate problemele casnice".

Văzând-o acum stând acolo, Stephen știa, cu acea percepție infailibilă a unei persoane timide, că și ea era timidă. Cea mai urâtă dintre cele cinci fiice, Alexandra suferise întotdeauna de un complex de inferioritate. Primind aceeași creștere și educație ca surorile ei, Sandra nu atinsese nicio-

dată pe deplin acea *savoir faire* a lor, fapt care o supăra considerabil pe mama ei.

Stephen nu știa asta, dar știa că fata era stingherită și nefericită. Și brusc, își dădu seama. Asta era șansa lui! *"Ia-o prostule, ia-o! Acum sau niciodată!"*

Traversă camera spre masă. Stând lângă fată, luă un sandviș. Apoi, întorcându-se și vorbind surescitat, spuse:

– Ascultă, te deranjează dacă vorbesc cu tine? Nu cunosc multă lume de aici, și văd că nici tu. Să nu mă repezi. De fapt, sunt îngrozitor de t-t-timid (bâlbâiala de demult îi reveni în cel mai oportun moment) și... și cred că și tu ești t-t-timidă, nu-i așa?

Fata se îmbujoră și deschise gura. Dar după cum bine intuise el, nu putu s-o spună. Era prea greu de găsit cuvintele ca să spună "Eu fac parte din familie". În loc de asta, recunosc liniștită:

– Realitatea e că sunt... sunt timidă. Întotdeauna am fost.

Stephen continuă repede:

– E un sentiment cumplit. Nu știu dacă poți să scapi vreodată de el. Uneori mă simt pur și simplu legat la gură.

– Și eu la fel.

El continuă, vorbind repede, bâlbâindu-se puțin, cu o purtare băiețească, atrăgătoare.

Curând aduse vorba de piese, menționează una care se juca și care stârnise un mare interes. Sandra o văzuse. Discutură despre ea. Cum piesa trata anumite aspecte ale serviciilor sociale, în curând erau adâciți în discutarea acestor măsuri.

Stephen nu exageră. O văzu pe lady Kidderminster intrând în cameră, cu ochii după fiica ei. Planul lui nu prevedea să fie prezentat acum. Îngână un la revedere.

– Mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu tine. Uram pur și simplu întregul spectacol până te-am găsit. Mulțumesc.

Părăsi Kidderminster House cu un sentiment de exaltare. Profitase de șansa lui. Acum mai avea de consolidat ceea ce începuse.

Timp de mai multe zile bântui vecinătățile lui Kidderminster House. O dată Sandra ieși cu una din surorile ei. O dată ieși singură, dar cu un pas grăbit. Nu se făcea să o abordeze când era atât de evident grăbită. Apoi, cam după o săptămână, răbdarea îi fu răsplătită. Într-o dimineață ea ieși din casă cu un câine mic și negru, scoțian, și o luă agale spre parc.

Cinci minute mai târziu, un tânăr venind repede din direcția opusă se opri scurt în fața Sandrei. Exclamă zglobiù:

– Ia te uită ce noroc! Mă întrebam dacă am să te mai văd. Tonul lui era atât de încântat încât ea roși un pic.

El se aplecă asupra câinelui.

– Ce amic nostim! Cum îl cheamă?

– MacTavish.

– Oh, foarte scoțian.

Discutară despre câine câteva momente. Apoi Stephen spuse, cu o urmă de stânjeneală:

– În ziua aceea nu ți-am spus cum mă cheamă. Numele meu e Farraday. Stephen Farraday. Sunt un parlamentar obscur.

Se uita întrebător la ea și văzu cum obrajii i se colorară din nou în timp ce spunea:

– Eu sunt Alexandra Hayle.

La asta el reacționează foarte bine. Surpriză, recunoaștere, spaimă, stânjeneală!

– Oh, ești... ești lady Alexandra Hayle... tu... Dumnezeu! Ce tâmpit trebuie să mă fi considerat în ziua aceea!

Mișcarea ei de răspuns era inevitabilă. Creșterea și amabilitatea înnăscută îi cereau să facă totul pentru a-l liniști, a-l face să se simtă în largul lui.

– Trebuia să-ți fi spus la acea vreme.

– Eu trebuia să fi știut!

– De unde să fi știut? Și, oricum, ce contează? Te rog, nu mai fi atât de tulburat. Hai mai bine înspre parc. Uite, MacTavish abia așteaptă.

După aceea, o întâlni de câteva ori în parc. Îi povesti despre ambițiile lui. Discutară subiecte politice. O găsea inteligentă, bine informată și simpatică. Avea cap și o minte deosebit de echilibrată. Acum erau prieteni.

Următorul pas înainte veni când el fu invitat la cină la Kidderminster House și apoi la un dans. Un bărbat fusese indisponibil în ultima clipă. Când lady Kidderminster își frământa mintea pe cine să invite în loc, Sandra întrebă liniștită:

– Ce zici de Stephen Farraday?

– Stephen Farraday?

– Da, a fost zilele trecute la petrecerea voastră, și de atunci m-am întâlnit de vreo câteva ori cu el.

Fu consultat lordul Kidderminster, iar acesta fu întrutotul în favoarea încurajării tinerelor speranțe din lumea politică.

– Un tânăr strălucitor – absolut strălucitor. N-am auzit despre ai lui, dar își va face singur un nume în una din zilele astea.

Stephen veni și se comportă foarte bine.

Două luni mai târziu își puse norocul la încercare. Se aflau în parc și MacTavish stătea cu capul pe piciorul Sandrei.

– Sandra, tu știi, trebuie să știi că te iubesc. Vreau să te măriți cu mine. Nu te-aș cere de soție dacă nu aș fi convins că într-o zi am să-mi fac un nume. Nu o să-ți fie rușine pentru alegerea ta. Ți-o jur.

Ea spuse:

– Nu mi-e rușine.

– Deci ții la mine?

– Nu știai?

– Speram... dar nu eram sigur. Să știi că te-am iubit din clipa în care te-am văzut și mi-am luat inima în dinți să îți vorbesc. În viața mea n-am fost mai speriat ca atunci.

– Cred că tot atunci te-am iubit și eu...

Nu merse totul ca pe roate. Anunțul liniștit al Sandrei că avea să se mărite cu Stephen Farraday stârni imediat protestele familiei ei. Cine era el? Ce știa despre el?

În fața lordului Kidderminster, Stephen fu foarte cîștit cu privire la familia și originea lui.

Lordul Kidderminster îi spuse soției sale:

– Hm, putea fi mai rău.

Își cunoștea bine fiica, știa că în spatele purtării ei liniștite se ascundea o hotărâre de nezdruccinat. Dacă ea își pusese în gând să îl aibă pe tipul ăsta, avea să-l aibă. Nu ceda niciodată.

– Pe amicul ăsta îl așteaptă o carieră frumoasă. Cu puțină susținere, va ajunge departe. Numai Dumnezeu știe câtă nevoie aveam de niște sânge tânăr. Și pare un tip la locul lui.

Lady Kidderminster acceptă bombănind. Nu era deloc ideea ei despre o partidă bună pentru fiica ei. Totuși, Sandra era în mod cert cea mai dificilă din familie. Susan fusese o frumusețe, iar Ester avea cap. Diana, copil deștept, se măritase cu tânărul duce de Harwich – “partida” sezonului. În mod categoric, Sandra avea mai puțin farmec, și mai era și timidă, iar dacă tânărul ăsta avea un viitor după cum părea să creadă toată lumea...

Capitulă, murmurând:

– Dar, firește, va trebui să ne folosim influența...

Așa că Alexandra Catherine Hayle îl luă pe Stephen Farraday la bine și la rău, în rochie albă de satin și dantelă de Bruxelles, cu șase domnișoare de onoare și doi paji minusculi și toate accesoriile unei nunți la modă. Perechea plecă în luna de miere în Italia, și se întoarse într-o căsuță fermecătoare din Westminster, și la scurt timp după aceea

naşa Sandrei muri lăsându-i un încântător conac la ţară. Totul mergea bine pentru tânărul cuplu. Stephen plonjă în viaţa parlamentară cu reînnoită ardoare, Sandra îl ajuta în toate privinţele, identificându-se cu ambiţiile lui. Uneori, Stephen se gândea, aproape nevenindu-i să creadă, la cât de bună fusese soarta cu el! Alianţa cu puternica familie Kidderminster îi asigura o urcare rapidă în carieră. Abilitatea şi isteţimea lui aveau să îi consolideze poziţia pe care i-o oferise şansa. Credea sincer în puterile lui şi era pregătit să lucreze neprecupeţind nici un efort pentru binele ţării lui.

Adesea, uitându-se peste masă la soţia lui, se gândea cu bucurie că avea o parteneră de viaţă perfectă, exact cum şi-o imaginase întotdeauna. Îi plăceau încântătoarele linii ale capului şi gâtului ei, privirea directă a ochilor ei căprui, fruntea albă şi înaltă, uşoara aroganţă a nasului ei acvilin. Avea ceva din aerul unui cal de rasă. O găsea tovarăşa ideală. Da, soarta fusese bună cu el. Viaţa i se contura aşa cum şi-o dorise. Abia trecuse de treizeci de ani şi avea deja succesul în palmă.

Şi, în acea stare de satisfacţie triumfătoare, se duse cu soţia lui la St. Moritz pentru două săptămâni şi, uitându-se prin holul hotelului, o văzu pe Rosemary Barton.

Niciodată nu a înţeles ce s-a întâmplat cu el în clipa aceea. Printr-un fel de răzbunare poetică, vorbele pe care le spusese altei femei se adevăriră. Se îndrăgosti din prima clipă. O dragoste profundă, copleşitoare, nebună. Era genul de dragoste adolescentină, disperată pe care ar fi trebuit să o cunoască în urmă cu mulţi ani şi să treacă peste ea.

Întotdeauna presupusese că nu era genul de bărbat pătimaş. Câteva legături efemere, un flirt, două, asta însemna "dragostea" pentru el. Plăcerile senzuale pur şi simplu nu îl atrăgeau.

Dacă ar fi fost întrebat dacă îşi iubea soţia, ar fi răspuns "Categoric da" – deşi ştia bine că nici prin cap nu i-ar fi dat să se însoare cu ea dacă ar fi fost fiica unui sărăntoc de

la țară. O plăcea, o admira și nutrea pentru ea o afecțiune profundă și o recunoștință sinceră pentru ceea ce îi adusese poziția ei.

Faptul că se putea îndrăgosti cu abandonul și nefericirea unui puștan fu pentru el o revelație. Nu se gândea decât la Rosemary. La chipul ei fermecător și zâmbitor, la părul ei mătăsos, la silueta ei voluptoasă, unduitoare. Nu mânca și nu dormea. Se duseră la schi împreună. Dansă cu ea. În timp ce o ținea lipită de el, știu că o voia mai mult decât orice pe pământ. Așadar asta, suferința asta, chinul asta mistuitor – asta era dragostea!

Dar nimeni nu trebuia să bănuiască, nimeni nu trebuia să știe ce simțea el, în afară de Rosemary însăși.

Familia Barton plecă mai devreme cu o săptămână decât soții Farraday. Stephen îi spuse Sandrei că St. Moritz nu era prea distractiv. Sandra acceptă cu multă amabilitate să își scurteze vacanța și să se întoarcă la Londra. După două săptămâni de la întoarcere, Stephen deveni amantul lui Rosemary.

O perioadă ciudată, extatică – febrilă, ireală. Ea dură... cât? Șase luni cel mult. Șase luni în care Stephen se ducea la treaba lui ca de obicei, își vizita circumscripția, puneă întrebări în Cameră, vorbea la diverse întruniri, discuta despre politică cu Sandra și se gândea la un singur lucru – la Rosemary.

Întâlnirile lor secrete din micul apartament, frumusețea ei, cuvintele de dragoste pătimașe cu care o copleșea, îmbrățișările ei pătimașe. Un vis. Un vis senzual, înflăcărat.

Iar după vis – deșteptarea.

Asta păru să se întâmple absolut subit.

Fu ca ieșirea dintr-un tunel în lumina zilei.

Într-o zi era amantul vrăjit, a doua zi era din nou Stephen Farraday, gândindu-se că poate nu ar trebui să o mai vadă atât de des pe Rosemary. La naiba, riscaseră enorm!

Dacă Sandra ar fi bănuț... Se uită pe furiș la ea la micul dejun. Slavă Domnului, nu bănuia! Habar nu avea. Totuși, unele din pretextele lui din ultimul timp fuseseră cam subțiri. Unele femei ar fi început să intre la bănuțeli. Slavă Domnului că Sandra nu era o femeie suspicioasă.

Trase adânc aer în piept. Chiar că el și Rosemary fuseseră foarte nesăbuiți! Era de mirare că soțul ei nu se prinsese. Un tip prostuț, nebănuitor, cu mulți ani mai în vârstă ca ea.

Ce făptură încântătoare era ea...

Se gândi brusc la terenul de golf. Aerul proaspăt suflând peste dunele de nisip... clinchetul croselor... balansul moale cu ochii la minge... lovitura scurtă. Bărbați. Bărbați fumând pipe. Și nici o femeie admisă pe terenurile de golf.

Îi spuse subit Sandrei:

– N-am putea merge la Fairhaven?

Ea îl privi surprinsă.

– Chiar vrei? Poți pleca?

– Aș putea să-mi iau o săptămână liberă. Mi-ar plăcea să joc puțin golf. Simt că am ruginit.

La Fairhaven fusese liniște și pace, cu Sandra și câinii pe terasă și în grădina veche împrejmuită cu zid, și cu golf la Sandley Heath, și hoinăreala de seară spre fermă cu Mac-Tavish pe urmele lui.

Se simțise cam ca cineva care își revenea după boală.

Se încruntase când văzuse scrisul lui Rosemary. Îi spusese să nu-i scrie. Era prea periculos. Nu că Sandra îl întreba vreodată de la cine erau scrisorile, dar era un lucru neînțelept. Niciodată nu puteai avea încredere în servitori.

Luă supărat scrisoarea în biroul lui. Pagini întregi. Pur și simplu pagini întregi.

În timp ce citea, se simți cuprins din nou de vechea vrajă. Ea îl adora, îl iubea mai mult ca niciodată, nu putea suporta să nu-l vadă cinci zile întregi. Simțea și el același lucru? Îi era dor lui Leopard de etiopianca lui?

Zâmbi și oftă în același timp. Gluma aceea caraghioasă, născută când el îi cumpăraseră un halat bărbătesc cu imprimeul cu pete pe care ea îl admirase. “Leopardul schimbându-și petele” se numea exponatul, iar el îi spusese: “Dar tu nu trebuie să-ți schimbi pielea, iubito”. Și după aceea ea îl numise Leopardul, iar el o numise Frumusețea Neagră.

O prostie, într-adevăr. Da, o prostie. Drăguț din partea ei să-i scrie pagini întregi. Totuși, nu trebuia s-o facă. La naiba, trebuiau să fie atenți! Sandra nu era femeia care să înghită o treabă ca asta. O dată ce s-ar fi prins... Scrisorile erau periculoase. I-o spuse lui Rosemary. De ce nu putuse să aștepte până la întoarcerea lui? La naiba, aveau să se vadă în câteva zile!

În dimineața următoare, la micul dejun, pe masă se afla altă scrisoare. Stephen înjură în gând. I se păru că ochii Sandrei poposiră pe ea preț de câteva secunde. Dar ea nu spuse nimic. Slavă Domnului că nu era genul de femeie care să pună întrebări despre corespondența soțului.

După micul dejun porni cu mașina spre orașelul aflat la opt mile depărtare. Nu se făcea să dea telefon din sat. O prinse pe Rosemary la telefon.

– Alo – tu ești, Rosemary? Nu-mi mai scrie.

– Stephen, iubituie, ce plăcere să îți aud glasul!

– Fii atentă să nu te audă cineva.

– Nu are cine. Oh, îngerul meu, mi-a fost dor de tine.

Ți-e ți-a fost dor de mine?

– Da, desigur. Dar nu mai scrie. E prea riscant.

– Ți-a plăcut scrisoarea mea? Te-a făcut să simți că sunt cu tine? Vreau să fiu cu tine în fiecare clipă, iubituie. Tu vrei?

– Da, dar nu la telefon, fata mea.

– Ești ridicol de precaut. Ce contează?

– Și eu mă gândesc la tine, Rosemary. N-aș putea suporta să ai probleme din cauza mea.

– Nu-mi pasă ce mi se întâmplă. Știi asta.

– Mie îmi pasă, scumpa mea.

– Când te întorci?

– Marți.

– Și miercuri ne întâlnim în apartament.

– Da... ăă, da.

– Abia aștept, iubitul. Nu poți să inventezi o scuză și să vii azi? Oh, Stephen, ai putea!

– Mă tem că e exclus.

– Nu cred că mă iubești și că ți-e dor de mine.

– Prostii, bineînțeles că te iubesc.

Când închise telefonul se simțea obosit. De ce insistau femeile să fie atât de nesăbuite? El și Rosemary trebuiau să fie mai atenți pe viitor. Trebuiau să se întâlnească mai rar.

După aceea lucrurile deveniseră dificile. El era ocupat – foarte ocupat. Îi era absolut imposibil să-i acorde prea mult timp lui Rosemary, iar ea părea incapabilă să înțeleagă asta. Îi explică, însă ea nici nu voi să asculte.

– Oh, politica ta tâmpită – ca și cum ea ar fi importantă!

– Dar este...

Ea nu pricepea. Nu-i păsa. Munca, ambiția, cariera lui nu o interesau deloc. Tot ce voia era să îl audă repetându-i iar și iar că o iubea. “Tot atât ca până acum? Spune-mi din nou că mă iubești cu adevărat.”

Ar fi putut să-o știe până acum, se gândi el. Era o faptură fermecătoare, absolut fermecătoare... dar necazul era că nu puteai să stai de vorbă cu ea.

Necazul era că se văzuseră prea mult. Nu puteai păstra o legătură la același nivel de pasiune. Trebuiau să se întâlnească mai rar, s-o lase puțin mai moale...

Dar ea era refractară – foarte refractară. Acum îi reproșa mereu că nu o iubea.

– Nu mă mai iubești ca înainte. Îți amintești când îmi spuneai că ar fi minunat să murim împreună?

Ce lucruri tâmpite spune omul când e îndrăgostit! La vremea aceea nu erau tâmpite, dar alta era să le auzi la rece! De ce nu puteau femeile să lase lucrurile în pace? Un bărbat nu voia să i se reamintească întruna în ce hal se prostise.

Ea emise o pretenție absurdă. N-ar putea el să plece în sudul Franței și ea să-l întâlnească acolo? Sau în Corsica sau Sicilia – unul din locurile astea în care nu întâlneai pe nimeni cunoscut? Stephen spuse mohorât că nu exista un asemenea loc. În cele mai improbabile locuri întotdeauna te întâlneai cu cineva pe care nu-l mai văzuseși de ani de zile.

Și atunci ea spuse ceva ce îl înspăimântă.

– Dar asta n-ar conta, nu-i așa?

El simți că se răcește.

– Ce vrei să spui?

Ea îi zâmbea – același zâmbet fermecător care odinioară îl amețea și îi aprindea dorința în sânge. Acum îl făcea doar nervos.

– Leopard iubitule, mă gândeam uneori că suntem proști că ne tot chinuim să ne ascundem. Nu merită. Hai să plecăm împreună. Să nu ne mai prefacem. George va divorța de mine și soția ta va divorța de tine și apoi ne putem căsătorii.

Așa, pur și simplu! Dezastru! Ruină! Iar ea nu vedea!

– Nu te-aș lăsa să faci așa ceva.

– Dar nu-mi pasă, iubitule. Eu nu țin la conveniențe.

“Eu țin. Eu țin, se gândi Stephen”.

– Eu consider că dragostea este cel mai important lucru din lume. Nu contează ce cred alții despre noi.

– Pentru mine ar conta, draga mea. Un scandal de genul ăsta mi-ar distruge cariera.

– Dar chiar contează cariera asta? Există sute de alte lucruri pe care le-ai putea face.

– Nu fi prostuță.

– Și, oricum, de ce trebuie neapărat să faci ceva? Am o grămadă de bani, să știi. Nu ai lui George, ai mei proprii. Am

putea cutreiera lumea, am putea merge în locuri pe care, probabil, nu le-a văzut nimeni. Sau pe vreo insulă din Pacific. Ia gândește-te – soarele fierbinte și marea albastră și recifurile de corali...

El se gândi. O insulă în Pacific! Ce idee tâmpită! Ce își închipuia ea că este el – un parazit care să stea tolănit la soare?

Se uită la ea cu ochi imparțiali. O făptură fermecătoare cu creier de găină. Fusese nebun – absolut nebun. Dar acum era din nou sănătos la minte. Și trebuia să iasă din combinația asta. Dacă nu era atent, ea avea să-i ruineze întreaga viață.

Îi scrie, spunându-i toate lucrurile pe care sute de bărbați le spusese înainte lui. Trebuia să se sfârșească – așa îi scrisese. Numai așa era cinstit față de ea. El nu putea risca să abată nefericirea asupra ei. Ea nu înțelegea... etc, etc.

Se terminase – trebuia s-o facă să înțeleagă asta.

Dar tocmai asta refuza ea să înțeleagă. Nu avea să fie chiar atât de simplu. Ea îl adora, îl iubea mai mult ca niciodată, nu putea trăi fără el! Singurul lucru cinstit era ca ea să-i spună totul soțului ei și Stephen să-i spună soției lui adevărul! Își aminti cum îl luase cu frig când citise scrisoarea. Proasta mică! Proasta mică ce se agăța ca scaiul! Avea să se ducă la George și să-i toarne toată povestea, iar apoi George avea să divorțeze de ea, citându-l ca martor la proces. Iar Sandra avea să divorțeze de el. Nu avea nici o îndoială în privința asta. Sandra era mândră. Sandra n-ar fi împărțit niciodată un bărbat cu altă femeie.

Și atunci el va fi terminat – sprijinul influenței familiei Kiddermisbnter îi va fi retras. Adio visurilor lui, ambițiilor lui. Totul stricat, fărâmat – și asta numai din cauza dragostei nebune a unei femei proaste.

Avea să piardă tot ce adunase. Faliment! Rușine!

Avea s-o piardă pe Sandra...

Și brusc, cu un șoc de mirare, își dădu seama că asta l-ar fi deranjat cel mai mult. Avea s-o piardă pe Sandra. Sandra, prietena și tovarășa lui dragă, aroganta, mândra, loiala lui Sandra. Nu, nu putea s-o piardă pe Sandra – nu putea... Orice numai asta nu.

Fruntea i se umplu de broboane de transpirație.

Trebuia să o oblige cumva pe Rosemary să asculte de glasul rațiunii... Dar avea ea să asculte? Rosemary și rațiunea erau incompatibile. Dar dacă el i-ar fi spus că, la urma urmelor, își iubea soția? Nu. Pur și simplu nu l-ar fi crezut. Era o femeie foarte stupidă și posesivă. Și încă îl mai iubea – asta era tot necazul.

Îl cuprinse un fel de mânie oarbă. Cum naiba s-o facă să își țină gura? Doar o doză de otravă ar fi putut să facă asta, se gândi el cu amărăciune.

O viespe bâzâia în apropiere. Intrase într-o vază de cristal și încerca să iasă de acolo.

La fel ca mine, se gândi el.

Dar el, Stephen Farraday, avea de gând să iasă cumva. Timp, trebuia să încerce să câștige timp.

Deocamdată Rosemary era doborâtă de gripă. Avea să-i trimită un buchet de flori. Asta îi dădea o perioadă de respiro. Săptămâna viitoare Sandra și el aveau să ia cina cu familia Barton – era ziua de naștere a lui Rosemary. Rosemary îi spusese:

“N-am să fac nimic până după ziua mea – ar fi prea crud pentru George. El se agită tare mult pentru ziua asta. E un scump. După ce se termină totul, vom ajunge la o înțelegere”.

Dar dacă i-ar spune cu brutalitate că se terminase totul, că nu mai ținea la ea? Se cutremură. Nu, nu îndrăznea să facă asta. Ea ar fi putut să se ducă la George și să-i spună totul într-un acces de isterie. Ar fi putut să se ducă la Sandra. Parcă îi și auzea glasul înlăcrimat, neîncrezător.

“El spune că nu mă mai iubește, dar eu știu că nu e adevărat. Încearcă să fie loial, să rămână lângă tine, dar știu că vei fi de acord cu mine că atunci când doi oameni se iubesc în mod sincer există o singură cale. De asta te rog să-i redai libertatea”.

Iar Sandra, mândră și disprețuitoare, i-ar fi spus: “Din partea mea, e liber!”

Ea nu l-ar crede – cum ar putea să-l creadă? Rosemary i-ar arăta scrisorile de la el. Naiba mai știa ce scrisese în ele, în tot cazul mai mult decât suficient ca s-o convingă pe Sandra....

Trebuia să se gândească la ceva, să găsească o cale de a o face pe Rosemary să tacă. “Păcat că nu trăim pe vremea familiei Borgia”, se gândi el întunecat...

Un pahar cu șampanie otrăvită era cam singurul lucru care ar fi făcut-o pe Rosemary să tacă.

Da, chiar se gândise la asta.

Cianură de potasiu în șampania ei, cianură de potasiu în poșeta ei de seară. Deprimare după gripă.

Peste masă, ochii Sandrei îi întâlneau pe ai lui.

Trecuse aproape un an... și el nu putea uita.

Alexandra Farraday

Sandra Farraday nu o uitase pe Rosemary Barton.

Se gândea la ea chiar în clipa asta – se gândea la ea așa cum era prăbușită peste masă în seara aceea, la restaurant.

Își aminti de propriul ei icnet și cum, atunci când ridica-se ochii, îl văzuse pe Stephen urmărind-o.

Citise el adevărul în ochii ei? Văzuse el ura, amestecul de oroare și triumf?

Trecuse aproape un an, și amintirea îi era încă proaspătă în minte, de parcă se întâmplase ieri! Ce folos că o persoană era moartă, dacă ea continua să trăiască în mintea ta? În mintea Sandrei trăia – dar și în a lui Stephen? Nu știa, dar credea că era probabil.

Restaurantul Luxemburg – acel loc nesuferit, cu mâncarea lui excelentă, cu servirea lui promptă, cu decorul lui luxos: Un loc imposibil de evitat, lumea te invita întotdeauna acolo.

I-ar fi plăcut să uite – dar totul conspira ca să o facă să își amintească. Nici chiar Fairhaven nu mai făcea excepție acum că George Barton venise să locuiască în Little Priors.

Fusesse ceva ieșit din comun din partea lui. George Barton era un om total ciudat. Nu era genul de vecin care i-ar fi plăcut ei să-l aibă. Prezența lui în Little Priors strica farmecul și liniștea lui Fairhaven. Întotdeauna, până în vara asta, fusesse un loc de lecuire și odihnă, un loc în care ea și Stephen fuseseră fericiți – adică, dacă fuseseră vreodată fericiți.

Buzele i se lipiră strâns. Da, de o mie de ori da! Ar fi putut fi fericiți dacă n-ar fi fost Rosemary. Rosemary fusesse

cea care spulberase delicatul edificiu de încredere și tandrețe reciprocă pe care ea și Stephen începuseră să-l înalțe. Ceva, un instinct anume o făcuse să-i ascundă lui Stephen pasiunea ei, devotamentul fără rezerve. Îl iubise din clipa în care îl văzuse, din clipa când se prefăcuse că e timid și că nu știa cine este ea.

Căci știuse. Ea nu putea spune când acceptase prima dată acest fapt. La câțva timp după căsătoria lor, într-o zi când el expunea o mostră elegantă de manipulare politică necesară pentru a face să treacă o anumită lege.

La vremea aceea o fulgerase un gând: "Asta îmi amintește de ceva. Ce anume? "Mai târziu își dădu seama că, în esență, era aceeași tactică pe care o folosisese cu ea la Kidderminster House. Acceptase faptul fără să se mire, ca și cum era ceva de care era de mult conștientă, dar care doar atunci ieșise la suprafața minții ei.

Din ziua nunții își dăduse seama că el nu o iubea așa cum îl iubea ea. Dar se gândi că e posibil ca el să fie incapabil de o astfel de dragoste. Acea forță de a iubi era moștenirea ei nefericită. Ea ar fi murit cu dragă inimă pentru el; era gata să mintă pentru el, să conspire pentru el, să sufere pentru el! În loc de toate astea accepta cu mândrie și rezervă locul pe care i-l destinase el. El voia cooperarea ei, înțelegerea ei, ajutorul ei activ și intelectual. Nu-i voia sufletul, ci mintea, și acele avantaje materiale pe care i le conferise nașterea.

Dar credea în mod sincer că el o plăcea, că se simțea foarte bine în compania ei. Prevedea un viitor în care povara ei avea să fie imens ușurată – un viitor de tandrețe și prietenie.

Se gândea că, în felul lui, el o iubea.

Iar apoi apărură Rosemary.

Uneori se întreba cum putea el să își închipuie că ea nu știa. Știuse din prima clipă, acolo, la St. Mortiz, când îl văzuse cum se uita la femeia aceea.

Știuse chiar ziua când femeia aceea devenise amanta lui.

Cunoștea parfumul pe care îl folosea creatura aceea...

Își zise cu detașare că era greu de apreciat suferința prin care trecuse. Să înduri zi de zi chinurile celui condamnat și să nu ai nimic care să te susțină decât credința în curaj și firea mândră! Nu avea să arate vreodată ce simțea. Slăbi, se făcu mai palidă, oasele capului și ale umerilor îi ieșiră mai mult în relief. Se forță să mănânce, dar nu se putu forța să doarmă. Nopti întregi stătea trează, privind lung în întuneric cu ochii uscați. Disprețuia somniferele. Avea să reziste. Nu avea să arate că suferă, nu avea să implore, să protesteze – toate astea îi repugnau.

Singura ei fărâmbă de alinare, una infimă, era că Stephen nu dorea să o părăsească. De bună seamă de dragul carierei, nu din dragoste pentru ea.

Într-o zi, poate, pasiunea nebună avea să-i treacă...

La urma urmelor, ce putea vedea el la fata aceea? Era atrăgătoare, frumoasă – dar așa erau și alte femei. Ce găsisese el la Rosemary Barton de se îndrăgostise nebunește?

Era proastă și – de acest aspect se agăță mai ales – nici chiar cine știe ce amuzantă. Sandra se agăță de credința că povestea avea să se sfârșească într-o zi, că Stephen avea să se plictisească de ea.

Era convinsă că lucrul care îl interesa cel mai mult în viață era munca lui. Avea cap de om de stat și îl încânta să și-l folosească. Era născut pentru asta. De bună seamă că o dată ce pasiunea avea să înceapă să slăbească, avea să își dea seama de misiunea lui.

Sandra nu se gândi nici o clipă să îl părăsească... Ideea nici nu-i trecu prin minte. El era viața ei, existența ei. Dragostea ardea în ea cu o forță nebună.

Existase un moment în care sperase. Se duseseră la Fairhaven. Stephen părea că își revenise. Ea simți că vechea legătură dintre ei reînvia. În inima ei se trezi speranța. Încă

o mai voia, compania ei îi plăcea încă, se baza pe judecata ei. Deocamdată, scapase din ghearele acelei femei. Arăta mai fericit, semăna mai mult cu el însuși. Nimic nu era definitiv pierdut. Măcar dacă s-ar hotărî să o rupă cu ea...

Apoi se întoarseră la Londra și Stephen avu o recădere. Arăta hărțuit, îngrijorat, bolnav. Începu să nu mai fie în stare să se concentreze asupra muncii lui.

Ea credea că știa care era cauza. Rosemary voia ca el să plece cu ea... El se hotăra să facă pasul – să rupă cu tot la care ținea cel mai mult. Prostie! Nebunie! El era genul de om pentru care munca era întotdeauna pe primul loc. În străfundul inimii lui trebuie că știa și el asta... Da, dar Rosemary era foarte frumoasă – și foarte proastă. Stephen n-ar fi fost primul bărbat care a dat cu piciorul la carieră pentru o femeie și o regreta după aceea!

Într-o zi, la un cocteil, Sandra prinse câteva vorbe.

“... să-i spun lui George... trebuie să ne hotărâm”.

Curând după aceea Rosemary se îmbolnăvi de gripă.

În inima Sandrei încolți o ușoară speranță. Ce-ar fi fost dacă Rosemary făcea pneumonie... după gripă lumea făcea pneumonie – o tânără prietenă a ei numai ce murise din cauza asta. Dacă Rosemary murea...

Nu încercă să își reprime gândul – nu era îngrozită de ea însăși. O ura pe Rosemary Barton. Dacă gândurile ar putea ucide, ar fi ucis-o.

Dar gândurile nu ucid...

Gândurile nu ajung...

Ce frumoasă arătase Rosemary în seara aceea la Luxemburg, în toaleta doamnelor, cu blana de vulpe argintie alunecându-i de pe umeri! Mai subțire, mai palidă de când cu boala – cu un aer de delicatețe care o făcea mai frumoasă, mai eterică. Stătea în fața oglinzii, pudrându-și fața...

În spatele ei, Sandra se uita la chipurile lor alăturate în oglindă. Fața ei parcă sculptată, rece, fără viață. Ai fi zis

că acolo nu exista nici un sentiment – nu era decât o femeie dură, rece.

Și atunci Rosemary spuse: “Oh, Sandra, am ocupat oglinda. Am terminat. Gripa asta oribilă m-a pus la pământ. Parcă sunt o arătare. Încă mă simt slăbită și amețită, și mă mai doare capul din când în când”.

Sandra întrebase cu o îngrijorare politicoasă și rece.

– Te doare capul în seara asta?

– Un picuț. N-ai o aspirină, nu-i așa?

– Am o cașetă Faivre.

Deschisese poșeta, scosese cașeta. Rosemary o acceptase. “Am s-o pun în poșetă, în caz de nevoie”.

Fata aceea brunetă, competentă secretară a lui Barton, urmărise mica tranzacție. Veni și ea la oglindă, și își reîmprospătă machiajul. Era o fată arătoasă, aproape frumoasă. Sandra avu impresia că nu o plăcea pe Rosemary.

Apoi ieșiseră de la toaletă, Sandra prima, apoi Rosemary, apoi domnișoara Lessing – oh, desigur, fata aceea, Iris, sora lui Rosemary, fusese și ea acolo. Foarte agitată, cu ochii mari, cenușii, și o rochie albă, de școlăriță.

Bărbații le așteptau în hol.

Șeful de sală se repezise la ei și îi condusesese la masa lor. Trecuseră pe sub arcada mare, și nu existase nimic, absolut nimic, care să-l avertizeze pe unul din ei că nu avea să mai iasă viu de acolo...

George Barton

Rosemary...

George Barton își coborî paharul și se uită fix, ca o bufniță, în foc.

Băuse destul ca să se simtă sentimental și să-și plângă de milă.

Ce fată adorabilă fusese! Întotdeauna fusese nebun după ea. Ea o știa, iar el bănuise întotdeauna că râdea de el.

Chiar când îi ceruse să se mărite cu el, nu o făcuse cu convingere.

Mormăieli și bâlbâieli. Se purtase ca un prost.

– Știi, fată dragă, dacă vreodată... nu trebuie decât să spui. Știu că nu are rost. Tu nu te-ai uita la mine. Dar știi ce simt pentru tine, nu? Adică – sunt întotdeauna aici. Știu că n-am nici o șansă, dar m-am gândit doar să spun.

Și Rosemary râse și îl sărutase pe creștet.

– Ești dulce, George, și am să țin minte amabila ta ofertă, dar deocamdată n-am de gând să mă mărit.

Iar el spusese serios:

– Foarte bine. Nu te grăbi, uită-te bine în jur. Ai tot timpul să îți alegi perechea.

Nu sperase niciodată cu adevărat.

De asta fusese atât de neîncrezător, atât de buimac atunci când Rosemary îi spusese că se mărită cu el.

Nu era îndrăgostită de el, firește. El știa foarte bine asta. De fapt, chiar ea o recunoștea.

– Înțelegi, nu-i așa? Vreau să mă simt rostuită și fericită și în siguranță. Cu tine am să fiu. M-am săturat să fiu îndrăgostită. Întotdeauna treaba asta o ia anapoda și

sfârșește urât. Îmi placi, George. Ești cumsecade și nostim și dulce și mă consideri minunată. Asta e ceea ce vreau eu.

Îi răspunse cam incoerent:

– E bine așa. Vom fi fericiți ca niște regi.

Ei bine, nu fusese prea rău. Fuseseră fericiți. Întotdeauna în sinea lui se simțise umil. Mereu își spunea că Rosemary nu avea să fie mulțumită de un tip plicticos ca el. Aveau să fie incidente! Se pregătise să accepte incidentele! Avea să rămână ferm la convingerea că incidentele aveau să treacă! Rosemary avea să se întoarcă întotdeauna la el. O dată ce accepta acest punct de vedere, totul avea să fie bine.

Căci ea ținea la el. Afecțiunea ei pentru el era constantă. Ea exista total separat de flirturile și combinațiile ei.

Se școlise să accepte toate acestea. Își spusese că erau inevitabile cu cineva cu temperamentul și neobișnuita frumusețe ale lui Rosemary. Ce nu luase în calcul fuseseră propriile lui reacții.

Flirturile cu cutare sau cutare tânăr erau nimic, dar se prinsese că era vorba de o legătură serioasă...

Știuse destul de repede, simțise schimbarea din ea. Iar apoi, ceea ce îi spunea instinctul fu confirmat de fapte concrete, urâte.

Se întâmplase în ziua aceea când, intrând în camera ei, ea acoperise instinctiv cu mâna pagina scrisorii pe care o scria. Atunci el știuse cu precizie. Ea îi scria amantului ei.

La un moment dat, când ea ieși din cameră, el se duse la tamponul cu sugativă. Ea luase scrisoarea cu ea, dar sugativa era aproape nouă. El luase sugativa și citi în oglindă: "Iubitul și adoratul meu..." Sângele îi bubui în urechi. În acea clipă înțelese exact ce simțise Othelo. Hotărâri înțelepte? Aiurea! În clipa aceea nu conta decât bărbatul din el. Îi venea s-o strângă de gât! Îi venea să-l omoare cu sânge

rece pe tipul ăla! Cine era? Browne? Sau prăjina aia, Stephen Farraday? Amândoi îi făceau ochi dulci.

Își zări fața în oglindă. Ochii îi erau injectați. Arăta de parcă era în pragul unui atac de apoplexie.

În timp ce își amintea acel moment, George Barton, lăsă paharul să-i cadă din mână. Simțea din nou aceea senzație de sufocare, bubuitul sângelui în urechi. Chiar și acum...

Cu un efort, înlătură amintirea. Nu trebuia să se mai gândească la asta. Se sfârșise. Rosemary era moartă. Moartă și împăcată. Și el era împăcat acum. Nu mai suferea...

Ciudat să se gândească ce însemnase moartea ei pentru el. Tihnă...

Nu-i spusese nici măcar lui Ruth asta. Fată bună, Ruth. Cu cap. Zău, nu știa ce s-ar face fără ea. Cum îl ajuta! Cum îl înțelegea! Și niciodată vreo aluzie la sex. Nu înnebunea un bărbat ca Rosemary...

Rosemary... Rosemary șezând la masa din restaurant. Puțin mai slabă după gripă, puțin mai trasă la față – dar fermecătoare, atât de fermecătoare! Și doar o oră mai târziu...

Nu, nu avea să se gândească la asta. Nu acum. Planul lui. Avea să se gândească la Planul lui.

Ei bine, acum era stăpân pe situație. Avea totul aranjat. Data. Locul. Planul era stabilit.

2 noiembrie. Ziua tuturor sufletelor. Pica numai bine. Restaurantul Luxemburg, bineînțeles. Va încerca să obțină aceeași masă.

Și aceiași invitați. Anthony Browne, Stephen Farraday, Sandra Farraday. Apoi, firește, Ruth și Iris și el. Și, ca să fie număr impar, al șaptelea invitat avea să fie Race. Race trebuise să fie inițial la dineul acela.

Și avea să fie un loc gol.
Avea să fie splendid lucrul ăsta!
Dramatic!
O repetare a crimei.
În fine, nu chiar o repetare...
Gândul îi fugi în urmă...
Ziua de naștere a lui Rosemary...
Rosemary, prăbușită peste masă – moartă...

CARTEA A DOUA

Ziua tuturor sufletelor

“Rosemary, asta înseamnă amintire.”*

* Rosemary = Rozmarin (lb. engleză). În țările anglo-saxone, rozmarinul este simbolul amintirii.

Lucilla Drake ciripea. Țsta era termenul folosit mereu în familie și era foarte apt să descrie sunetele care ieșeau de pe buzele Lucillei.

În această dimineață anume era preocupată de multe lucruri – atât de multe încât îi era greu să își concentreze atenția asupra unui singur lucru o dată. Era vorba de iminenta întoarcere la Londra și problemele gospodărești pe care le implica mutarea aceea. Și ca și cum nu era de ajuns, mai era și îngrijorarea cu privire la cum arăta Iris.

– Zău, dragă, mă neliniștești foarte tare, arăți atât de albă și decolorată, de parcă n-ai dormit – ai dormit? Dacă nu, este preparatul ăla bun pentru somn al doctorului Wylie, sau al doctorului Gaskell? – ceea ce îmi amintește – o să trebuiască să mă duc eu însămi să vorbesc la băcănie – fie servitoarele au făcut comenzile după capul lor, fie este înșelăciune voită din partea lor. Pachete peste pachete cu fulgi de săpun, iar eu nu permit mai mult de trei pe săptămână. Dar poate un tonic ar fi mai bun? Sirop de Eaton, asta se folosea când eram eu fată. Și spanac, firește. Am să-i spun bucătăresei să gătească spanac pentru azi la prânz.

Iris era prea moale și prea obișnuită cu stilul de a vorbi al doamnei Drake ca să mai întrebe de ce menționarea doctorului Gaskell trebuia să-i amintească mătușii ei de băcănia locală, deși, dacă ar fi făcut-o, ar fi primit pe loc răspunsul: "Pentru că, dragă, pe băcan îl cheamă Crawford." Logica mătușii Lucilla era limpede precum cristalul.

Iris spuse voioasă, cu bruma de energie pe care o putu aduna:

- Mă simt foarte bine, mătușă.
- Ai cearcăne, spuse doamna Drake. Te obosești prea mult.
- N-am făcut nimic... de săptămâni întregi.

– Așa crezi tu, dragă. Dar prea mult tenis este epuizant pentru fetele tinere. Iar aerul de aici tinde să fie energizant. Casa asta e într-o vâlcea. Dacă George m-ar fi consultat pe mine și nu pe fata aceea...

– Care fată?

– Domnișoara Lessing pe care o apreciază atât de mult. La birou toate bune, așa spune, dar e o mare greșeală s-o iei de la locul ei. Să o încurajezi să creadă că face parte din familie. Nu că ar avea nevoie de încurajare, așa îndrăzni să spun.

– Dar, mătușă, Ruth face parte din familie, practic.

Doamna Drake pufni.

– Intenționează să facă – asta-i foarte clar. Sărmanul George e ca un copil când e vorba de femei! Dar asta nu se face, Iris. George trebuie protejat de el însuși, și, în locul tău, eu l-aș face să înțeleagă foarte clar că, oricât de cumsecade este domnișoara Lessing, ideea unei căsătorii iese din discuție.

Iris își ieși o clipă din apatie.

– Nu m-am gândit niciodată că George ar vrea să se însoare cu Ruth.

– Tu nu vezi ce se petrece sub nasul tău, copila mea. Dar tu nu ai experiența mea de viață. Iris zâmbi fără să vrea. Mătușă Lucilla era foarte nostimă uneori. Tânăra asta e moartă să se mărite.

– Ar conta asta?

– Firește că ar conta.

– De fapt, n-ar fi bine? Bine pentru George, adică. Cred că ține tare mult la el. I-ar fi o soție bună și ar avea grijă de el.

Doamna Drake pufni și pe fața ei blajină ca de oaie apărură o expresie de indignare.

– În momentul de față George este foarte bine îngrijit. Ce poate să vrea mai mult, așa vrea să știi? Mănâncă bine, are menajul asigurat, și mai are în casă o fată atrăgătoare,

pe tine. Când ai să te măriți, într-o bună zi, sper că am să mai fiu încă în stare să am grijă de confortul și sănătatea lui. La fel de bine sau chiar mai bine decât ar putea s-o facă o tânără scoasă dintr-un birou. Ce știe ea despre gospodărie? Cifre și bătut la mașină și stenografie – la ce servesc astea în casa unui bărbat?

Iris zâmbi și clătină din cap dar nu își contrazise mătușa. Biata mătușă Lucilla, toată mintea ei era numai la gospodărie, iar romantismul rămăsese atât de departe în urma ei încât probabil uitase ce însemna, dacă într-adevăr însemnase vreodată ceva!

Lucilla Drake fusese pe jumătate soră cu Hector Marle, copila dintr-o căsătorie anterioară. Jucase rolul de mamă pentru mult mai tânărul ei frate când mama acestuia muri. Întreținând gospodăria tatălui ei, avea tendințe foarte pronunțate să rămână fată bătrână. Se apropia de patruzeci de ani când îl întâlni pe reverendul Caleb Drake, un bărbat de peste cincizeci de ani. Căsnicia ei fusese scurtă, doar de doi ani, apoi rămase văduvă, cu un copil mic. Maternitatea venită târziu și pe neașteptate fusese experiența supremă din viața Lucillei Drake. Fiul ei se dovedise a fi o sursă permanentă de neliniște și durere și o constantă scurgere financiară, dar niciodată o dezamăgire.

Doamna Drake refuza să recunoască la fiul ei altceva decât o slăbiciune de caracter. Victor era prea încrezător, prea ușor influențabil să calce alături, din cauză că avea încredere în tovarășii săi. Victor era ghinionist. Victor era înșelat. Victor era escroc. Victor era țapul ispășitor al oamenilor răi care profitau de inocența lui. Chipul ei plăcut, cam prostuț, lua o expresie de încăpățânare ori de câte ori Victor era criticat. Își cunoștea fiul. El era un băiat bun, plin de înflăcărare, și așa-zișii lui prieteni profitau de el. Ea știa, mai bine ca oricine, cât de mult detesta Victor să ceară bani. Dar când bietul băiat era într-o situație atât de groaznică, ce altceva putea face? Nu avea la cine să apeleze în afară de ea.

În tot cazul, după cum ea însăși recunoștea, invitația lui George de a veni să locuiască în casa lui și a avea grijă de Iris picase ca o mană cerească, într-un moment de sărăcie disperată. Fusese foarte fericită aici în acest ultim an și, omenește vorbind, nu putea privi cu ochi buni perspectiva de a fi înlocuită de o tânără parvenită, toată eficiență și capacitate modernă, care, în tot cazul, s-ar fi măritat cu George numai pentru banii lui. Firește că asta urmărea! Un cămin bun și un soț bogat și indulgent. Nu-i puteai spune mătușii Lucilla, la vârsta ei, că unei femei tinere chiar îi plăcea să muncească pentru a-și câștiga existența! Fetele erau cum fuseseră întotdeauna, preferau să pună mâna pe un bărbat care să le asigure confortul. Această Ruth Lessing era deșteaptă, știa să se dea bine pe lângă George și să-i câștige încrederea, să se facă indispensabilă, dar, slavă Domnului, cel puțin exista o persoană care vedea ce urmărea ea!

Lucilla Drake dădu din cap de câteva ori, făcându-și gușile să tremure, înălță din sprâncene cu un aer de superbă înțelepciune omenească, și abandona subiectul în favoarea unuia la fel de interesant și posibil chiar mai presant.

– Nu mă pot hotărî în privința păturilor, dragă. Vezi tu, nu am înțeles clar dacă nu ne întoarcem decât la primăvară sau dacă George are de gând să vină aici în weekend-uri. Nu vrea să spună.

– Presupun că nici el nu știe. Dacă vremea e frumoasă, ar fi plăcut să venim aici din când în când. deși nu cred că țin neapărat. Totuși, dacă o fi să venim, casa va fi aici.

– Da, dragă, dar trebuie să știu. Pentru că, vezi tu, dacă nu venim aici până la primăvară, păturile trebuie puse la păstrare cu naftalină. Dacă e să venim, nu e nevoie de asta, pentru că păturile vor fi folosite, iar mirosul de naftalină e foarte neplăcut.

– Ei bine, nu folosi naftalină.

– Da, dar a fost o vară atât de caldă și sunt o mulțime de molii. Toată lumea spune că e un an rău din pricina mo-

liilor. Și a viespilor, firește. Hawkins mi-a spus ieri că a distrus treizeci de cuiburi de viespi în vara asta – treizeci, închipuie-ți!

Iris se gândi la Hawkins... stând la pândă în întuneric... cu cianura în mână... Cianură... Rosemary... De ce totul ducea înapoi la asta...?

Ciripitul subțire al mătușii Lucilla continuă – acum ajunsese într-un punct diferit...

– ... și dacă ar trebui să trimitem argintăria la bancă sau nu? Lady Alexandra spunea că sunt foarte mulți spărgători... deși avem obloane bune, firește... mie una nu-mi place cum se coafează, o face să arate aspră, dar aș zice că e o femeie aspră, într-adevăr. Și nervoasă. În ziua de azi toată lumea e nervoasă. Când eram eu fată lumea nu știa ce sunt nervii. Ceea ce îmi amintește că nu-mi place cum arată George în ultima vreme – mă întreb dacă nu cumva o să aibă gripă. Dar poate e vorba de griji din pricina afacerilor. Știi, se uită la mine de parcă îl preocupă ceva.

Iris se înfioră, și Lucilla Drake exclamă triumfătoare:

.– Uite, ți-am spus eu că ai răcit!

– **C**ât îmi doresc să nu fi venit niciodată aici!

Sandra Farraday rosti cuvintele cu atâta amărăciune încât soțul ei se întoarse mirat spre ea. Era ca și cum și-ar fi auzit propriile gânduri – gândurile pe care se străduia din greu să le ascundă. Deci și Sandra simțea același lucru? Simțea și ea că pacea de la Fairhaven era destrămată de acești noi vecini aflați la distanță de o milă peste parc? Spuse cu glasul surprinzător de impulsiv:

– Nu știam că și tu simți același lucru legat de ei.

Imediat, sau așa i se păru lui, ea se retrase în sine.

– La țară vecinii sunt foarte importanți. Trebuie să fii ori nepoliticos, ori prietenos; nu poți întreține, ca la Londra, doar niște relații de simple cunoștințe.

– Nu, nu poți face asta, spuse Stephen.

– Iar acum suntem invitați la petrecerea asta neobișnuită.

Rămaseră amândoi tăcuți, revăzând în minte scena de la prânz. George Barton fusese prietenos, chiar exuberant, cu o nuanță de surescitare de care amândoi fuseseră conștienți. Într-adevăr, George Barton era foarte ciudat în ultimul timp. Stephen nu-i dăduse prea multă atenție înainte de moartea lui Rosemary. George fusese doar în planul îndepărtat, soțul amabil și plicticos al unei femei tinere și frumoase. Stephen nu avusese niciodată vreun sentiment de neliniște din cauză că îl înșela pe George. George era genul de bărbat născut pentru a fi înșelat. Mult prea în vârstă, mult prea lipsit de atractivitatea necesară pentru a păstra o femeie frumoasă și capricioasă. Oare George se înșelase singur? Stephen nu credea asta. George o cunoștea foarte bine pe Rosemary. O iubea, și era genul de bărbat care nu avea

deloc o părere bună despre puterile lui de a menține interesul soției lui.

În tot cazul, George trebuie să fi suferit...

Stephen începu să se întrebe ce simțise George când Rosemary murise.

În lunile de după tragedie, el și Sandra îl văzuseră foarte puțin. Apariția lui neașteptată la Little Priors îl readuse în viața lor și imediat, așa credea Stephen, păruse schimbat.

Mai însufletit, mai pozitiv. Și – da, categoric ciudat.

Și azi fusese ciudat. Acea invitație avansată pe nepusă masă. O petrecere pentru Iris, cu ocazia împlinirii vârstei de optsprezece ani. Spera tare mult ca Stephen și Sandra să vină. Stephen și Sandra fuseseră foarte amabili cu ei aici la țară.

Sandra spusese repede că, firește, ar fi o mare plăcere. Normal că Stephen va fi destul de ocupat când se vor întoarce la Londra și că ea însăși avea o grămadă de îndatoriri obositoare, dar spera că vor reuși să vină.

– Atunci să stabilim o zi, acum, ce ziceți?

Fața lui George – înflorită, zâmbitoare, insistentă.

– Mă gândeam la o zi din săptămâna următoare... miercuri sau joi. Joi e 2 noiembrie. E bine joi? Dar dacă nu vă convine, putem aranja în orice altă zi.

Fusese genul de invitație la care nu puteai da înapoi... Stephen observase că Iris Marle se făcuse roșie și arăta stânjenită. Sandra se purtase perfect. Capitulasese zâmbind și spusese că joi, 2 noiembrie, le convenea.

Dându-și pe față gândurile, Stephen spuse tăios.

– Nu e nevoie să mergem.

Sandra se întoarse ușor înspre el, cu un aer gânditor.

– Crezi că nu?

– E ușor să găsim o scuză.

– Va insista să venim altă dată, va schimba ziua. El... el pare foarte pornit să ne facă să venim.

– Nu-mi dau seama de ce. E petrecerea lui Iris, or eu nu cred că e deosebit de dornică să ne aibă drept companie.

– Nu... nu... Auzi, tu știi unde urmează să fie petrecerea?

– Nu.

– La restaurantul Luxemburg.

Șocul mai că îl lăsă fără grai. Simți cum obrații îi iau foc. Se adună și îi susținu privirea. I se părea lui, sau privirea aceea era plină de înțelegere?

– Dar e stupid! izbucni el în încercarea de a-și ascunde emoția. La Luxemburg unde... Omul ăsta trebuie să fie nebun!

– Și eu mă gândeam la asta.

– În cazul ăsta o să refuzăm categoric să mergem. Toată... afacerea a fost foarte neplăcută. Ții minte publicitatea – pozele din ziare?

– Țin minte dezagrementul.

– El nu își dă seama cât de neplăcut ar fi pentru noi?

– Are el un motiv, să știi, Stephen. Mi l-a spus.

– Ce motiv?

– După prânz m-a luat deoparte. Mi-a spus că vrea să se explice. Mi-a spus că fata aceea, Iris, nu și-a revenit în totalitate după șocul provocat de moartea surorii ei.

Făcu o pauză și Stephen spuse fără tragere de inimă:

– Asta s-ar putea să fie destul de adevărat... fata nu arată prea bine. Chiar mă gândeam la masă cât de rău arăta.

– Da, și eu am observat... cu toate că, pe total, pare să fie sănătoasă și cu moralul ridicat. Dar eu îți spun ce mi-a spus George Barton. Mi-a spus că, de atunci, Iris evită din răspuțeri restaurantul Luxemburg.

– Nu mă miră.

– Însă, după părerea lui, treaba asta nu e bună deloc. A consultat un specialist în bolile de nervi și acesta i-a spus

că după un șoc de orice fel de problemă trebuie înfruntată nu evitată.

– Oare specialistul ăsta propune încă o sinucidere?

– El spune că asociațiile cu restaurantul trebuie depășite. La urma urmelor nu e decât un restaurant. El a propus o petrecere plăcută, obișnuită, dacă se poate chiar cu aceleași persoane.

– Grozav pentru persoanele respective!

– Te deranjează chiar atât de mult, Stephen?

Un fulger de panică îl săgetă. Spuse repede:

– Firește că nu mă deranjează. Mă gândeam doar că e o idee sinistră. În definitiv, de atunci am fost frecvent la Luxemburg – și tu la fel. Ești invitat în mod constant acolo.

– Dar nu în condițiile astea.

– Nu.

– Pe mine mă deranjează. Mă deranjează foarte mult. Dar George Barton a făcut invitația în așa fel încât a fost pur și simplu imposibil de refuzat.

– Așa e, Sandra, nu ne-a lăsat loc de întors și, după cum spuneai, chiar dacă am găsi un pretext ne va invita altă dată. Dar nu văd de ce ar trebui tu să suporti asta. Mă voi duce eu, iar tu ai să găsești o scuză în ultima clipă – o durere de cap, o răceală, ceva de genul ăsta.

O văzu înălțându-și bărbia.

– Asta ar fi o lașitate. Nu, Stephen, dacă mergi tu merg și eu. La urma urmelor, oricât de puțin înseamnă căsnicia noastră, ar trebui să însemne măcar să împărțim greutățile.

Stephen se uită lung la ea, izbit de o frază care îi scăpase cu atâta ușurință, de parcă dădea glas unui fapt de mult familiar și nu foarte important.

Revenindu-și, întrebă:

– De ce spui asta? Oricât de puțin înseamnă căsnicia noastră?

Ea îl privi drept, cu ochii mari și sinceri.

– Nu e adevărat?

– Nu, de o mie de ori nu! Căsnicia noastră înseamnă totul pentru mine.

Ea zâmbi.

– Presupun că da – într-un fel. Formăm o echipă bună, Stephen. Tragem împreună cu rezultate satisfăcătoare.

– Nu mă refeream la asta. Respirând precipitat, îi luă mâna în mâinile lui și o ținu strâns. Sandra, nu știi că tu însemni totul pentru mine?

Și brusc, ea o știu. Era incredibil, neprevăzut, dar așa era.

În clipa următoare fu în brațele lui, și el o ținu strâns, sărutând-o, bâlbâind cuvinte incoerente.

– Sandra... Sandra... iubito. Te iubesc... Mi-a fost atât de frică... atât de frică să nu te pierd!

Ea se auzi întrebând:

– Din cauza lui Rosemary?

– Da. Îi dădu drumul, făcu un pas înapoi, cu o expresie de spaimă pe față care îl făcea caraghios.

– Știai de... Rosemary?

– Desigur – am știut tot timpul.

– Și înțelegi?

– Nu, nu înțeleg și nu cred că am să înțeleg vreodată.
Ai iubit-o?

– Nu chiar. Eu te-am iubit pe tine.

Un val de amărăciune trecu peste ea.

– Din clipa în care m-ai văzut? Să nu repeți minciuna asta – căci minciună a fost.

El nu fu uluit de acest atac brusc. Părea că reflectează la vorbele ei.

– Da, a fost o minciună... și totuși, într-un fel ciudat, nu a fost. Încep să cred că a fost adevărat. Oh, încearcă să înțelegi, Sandra! Tu erai femeia de care aveam nevoie. Asta, cel puțin, e adevărat. Iar acum, privind în urmă, cred în mod

sincer că dacă nu ar fi fost adevărat, n-aș fi scos-o în veci la capăt.

Ea spuse cu amărăciune:

– N-ai fost îndrăgostit de mine.

– Nu. N-am fost niciodată îndrăgostit. Am fost o ființă seacă, insensibilă, care se mândrea cu firea ei rece. Iar apoi m-am îndrăgostit într-o clipă – o dragoste prostească, violentă, de băiețandru. Ceva ca o furtună de vară, scurtă, ireală, sfârșită repede. Ceva care n-a însemnat nimic. Făcu o pauză, apoi continuă: Abia aici, la Fairhaven, mi-am dat seama de adevăr.

– Adevăr?

– Singurul lucru din lume care conta pentru mine erai tu și dragostea ta.

– Dacă aș fi știut...

– Dar ce credeai?

– Credeam că ai de gând să pleci cu ea.

– Cu Rosemary? Stephen râse scurt. Asta chiar că ar fi fost condamnare la muncă silnică pe viață!

– Nu voia să pleci cu ea?

– Ba da, voia.

– Ce s-a întâmplat?

Stephen inspiră adânc. Ajunseseră iar la asta. Se confruntau o dată în plus cu acea amenințare invizibilă. Spuse:

– Luxemburg s-a întâmplat.

Rămaseră tăcuți, revăzând amândoi același lucru. Fața albastră, cianotică, a unei femei odată fermecătoare.

Uitându-se lung la moartă, iar apoi... ridicând privirea și întâlnind ochii celui alt...

Stephen spuse:

– Uită, Sandra, pentru numele lui Dumnezeu, să uităm!

– Nu merge să uităm. Nu ne va fi permis să uităm.

Urmă o pauză, apoi Sandra spuse:

– Ce o să facem?

– Ce ai spus puțin mai înainte. Înfruntăm situația – împreună. Mergem la petrecerea asta oribilă, oricare ar fi motivul ei.

– Nu crezi ce a spus George Barton despre Iris?

– Nu. Tu crezi?

– Ar putea fi adevărat. Dar chiar dacă e, nu ăsta este adevăratul motiv.

– Și care crezi că este adevăratul motiv?

– Nu știu, Stephen. Dar mi-e frică.

– De George Barton?

– Da. Cred că... știe.

Stephen întrebă iute:

– Ce știe?

Ea întoarse capul încetișor până când ochii li se întâlniră. Spuse în șoaptă:

– Nu trebuie să ne fie frică. Trebuie să avem curaj – tot curajul din lume. Tu ai să fii un om important, Stephen, un om de care lumea are nevoie, și nimic nu o să împiedice asta. Sunt soția ta și te iubesc.

– Ce crezi că e petrecerea asta, Sandra?

– Cred că e o capcană.

Stephen întrebă încet:

– Și noi pășim în ea?

– Nu ne putem permite să arătăm că știm că e o capcană.

– Nu, asta e drept.

Brusc, Sandra își azvârli capul pe spate și râse. Spuse:

– Străduiește-te cât vrei, Rosemary. N-ai să câștigi!

Stephen o apucă de urmă.

– Liniștește-te, Sandra. Rosemary e moartă.

– Serios? Uneori... pare foarte vie...

Pe la mijlocul parcului Iris spuse:

– Te superi dacă nu mă întorc cu tine, George? Vreau să fac o plimbare. M-am gândit să urc pe Friar's Hill și să cobor prin pădure. Toată ziua m-a durut îngrozitor capul.

– Biata mea copilă! Du-te și plimbă-te. Eu n-am să vin cu tine – aștept un tip în după-amiaza asta și nu știu sigur când o să apară.

– Bine. Ne întâlnim la ceai.

Iris se întoarse brusc și o luă în zigzag spre centura de zădă de pe coama dealului.

Când ieși în vârful dealului inspiră adânc. Era o zi de octombrie, umedă și mohorâtă. Norii cenușii atârnavă jos deasupra capului prevestind în scurt timp încă o ploaie. Aici, în vârful dealului, nu era mai mult aer ca în vale, dar Iris simți că respiră mai în voie.

Se așeză pe trunchiul unui copac căzut și se uită jos în vale, spre locul în care Little Priors stătea cuibărit cuminte în vâlceaua lui împădurită. Mai încolo, la stânga, se zăreau zidurile roșii ale lui Fairhaven Manor.

Cu bărbia în palmă, se uita lung la peisajul ce se deschidea în fața ei.

Foșnetul slab din spatele ei abia dacă era mai zgomotos decât căderea frunzelor, dar ea întoarse iute capul și atunci crengile fură date la o parte și Anthony Browne își făcu apariția.

Iris strigă pe jumătate mânioasă:

– Tony! De ce trebuie întotdeauna să apari așa – ca un demon într-o pantomimă?

Anthony se lăsă să cadă pe pământ, lângă ea. Își scoase tabachera, luă o țigară și o aprinse. Apoi, trăgând primul fum, răspunse:

- Pentru că sunt ceea ce numesc ziarele un “Bărbat misterios”. Îmi place să apar din senin.
- De unde ai știut că sunt aici?
- Am un binoclu excelent. Am auzit că iei prânzul cu soții Farraday și te-am spionat de pe deal când ai plecat.
- De ce n-ai intrat în casă ca o persoană obișnuită?
- Eu nu sunt o persoană obișnuită, spuse Anthony pe un ton jignit. Sunt cu totul ieșit din comun.
- Așa cred și eu.
- El o privi repede, apoi întrebă:
- E vreo problemă?
- Nu. Doar că...
- Doar că?
- M-am săturat să mai stau aici. Urăsc locul ăsta. Vreau să mă întorc la Londra.
- Plecați curând, nu-i așa?
- Săptămâna viitoare.
- Deci asta de la familia Farraday a fost o petrecere de despărțire?
- Nu a fost o petrecere. Au fost doar ei și o verișoară bătrână.
- Îți plac soții Farraday, Iris?
- Nu știu. Nu cred că mă omor după ei – deși n-ar trebui să spun asta, pentru că au fost foarte drăguți cu noi.
- Crezi că ei te plac?
- Nu, nu cred. Cred că ne urăsc.
- Interesant.
- Serios?
- Oh, nu ura – dacă e adevărat. Mă refeream la folosirea cuvântului “ne”. Întrebarea mea te viza doar pe tine.
- Oh, n-am fost atentă... Cred că mă prea plac, într-un sens negativ. Cred că ceea ce îi deranjează suntem noi ca familie care locuiește alături. Noi n-am fost cine știe ce prieteni cu ei – ei au fost prieteni cu Rosemary.

– Da, așa cum spui, au fost prieteni cu Rosemary... nu că mi-aș imagina că Sandra Farraday și Rosemary au fost prietene la toartă, ce zici?

– Nu, spuse Iris. Arăta ușor neliniștită, dar Anthony fuma în tihnă. La un moment dat, el spuse:

– Știi ce mă izbește cel mai mult pe mine la soții Farraday?

– Ce?

– Exact asta – că sunt soții Farraday. Întotdeauna mă gândesc la ei așa – nu ca Stephen și Sandra, doi indivizi uniți de stat și biserică – ci ca o dublă entitate – soții Farraday. Lucru ăsta e mai ciudat decât ai crede. Ei sunt doi oameni cu un țel comun, cu un stil de viață comun, cu speranțe și temeri și credințe identice. Iar partea ciudată este că, în realitate, au caractere foarte diferite. Stephen Farraday este un om cu un diapazon intelectual foarte larg, extrem de sensibil, deschis la păreri din afară, cumplit de neîncrezător în sine și cumva lipsit de curaj moral. Sandra, în schimb, are o minte medievală, îngustă, este capabilă de devotament fanatic, și e curajoasă până la nesăbuintă.

– Mie el mi se pare cam pompos și stupid, spuse Iris.

– Nu e deloc stupid. E doar unul din obișnuitele succese nefericite.

– Nefericite?

– Majoritatea oamenilor de succes sunt nefericiți. De asta și sunt succese – ei trebuie să se convingă că sunt buni de ceva realizând lucruri pe care lumea le va remarca.

– Ce idei neobișnuite ai tu, Anthony!

– Dacă le examinezi, vei descoperi că sunt absolut adevărate. Oamenii fericiți sunt niște eșecuri din cauză că ei se află în relații atât de bune cu ei înșiși încât nu se mai zbat să facă ceva. Ca mine. De asemenea, de regulă sunt oameni cu care te înțelegi bine – tot ca mine.

– Ai o părere foarte bună despre tine.

– Nu fac decât să-ți atrag atenția asupra calităților mele, în caz că poate nu le-ai remarcat.

Iris râse. Moralul i se ridicase. Deprimarea și teama îi dispărură din minte. Se uită la ceas.

– Vino să iei ceaiul la noi, ca să le dai și altora ocazia să profite de compania ta neobișnuit de agreabilă.

Anthony clătină din cap.

– Nu azi. Trebuie să mă întorc.

Iris se întoarce iute spre el.

– De ce nu vrei să vii niciodată în casă? Trebuie să existe un motiv.

Anthony ridică din umeri.

– Să zicem că am idei ciudate privitor la acceptarea ospitalității. Cumnatul tău nu mă place – mi-a dat clar de înțeles asta.

– Oh, nu-ți bate capul cu George. Dacă eu și mătușa Lucilla te invităm... ea e o bătrână scumpă, o să-ți placă.

– Sunt convins, dar obiecțiunea mea rămâne în picioare.

– Pe vremea lui Rosemary veneai.

– Asta a fost altceva.

Iris simți o mână rece atingându-i inima. Întrebă:

– De ce ai venit azi aici? Ai afaceri prin părțile astea?

– Afaceri foarte importante... cu tine. Am venit aici,

Iris, ca să-ți pun o întrebare.

Mâna rece dispăru, și inima îi bate mai repede.

– Da?

Anthony se uită la ea cu ochi serioși, aproape severi.

– Răspunde-mi sincer, Iris. Ai încredere în mine?

Întrebarea o derută. Nu la asta se așteptase. Anthony observă.

– Nu te așteptai la întrebarea asta? Dar e o întrebare foarte importantă, Iris. Pentru mine, e cea mai importantă întrebare din lume. Te întreb din nou. Ai încredere în mine?

Ea ezită, apoi răspunse:

– Da.

– Atunci am să te mai întreb ceva. Vrei să vii la Londra și să te măriți cu mine fără să spui cuiva?

Ea se holbă la el.

– Dar n-aș putea! Pur și simplu n-aș putea.

– N-ai putea să te măriți cu mine?

– Nu așa.

– Și totuși mă iubești. Mă iubești, nu-i așa?

– Da, te iubesc, Anthony.

– Dar n-ai veni să te măriți cu mine la biserica Saint Elfrida, în parohia unde am locuit niște săptămâni și unde, în consecință, pot să mă însor oricând?

– Cum pot să fac așa ceva? George ar fi teribil de jignit, iar mătușa Lucilla nu m-ar ierta niciodată. Și, oricum, nu am vârsta. Am doar optsprezece ani.

– Ar trebui să minți cu privire la vârstă. Nu știu ce pedeapsă mă așteaptă dacă mă însor cu o minoră fără consimțământul tutorelui ei. Cine e tutorele tău, Iris?

– George. El e și administratorul averii mele.

– Cum spuneam, indiferent ce pedeapsă m-ar aștepta, ea nu ne poate desface căsătoria și asta e tot ce mă interesează.

Iris clătină din cap.

– N-aș putea s-o fac. Ar fi o cruzime. Și, oricum, de ce? Care e rostul?

– De asta te-am întrebat mai întâi dacă ai încredere în mine. Ar trebui să iei pe încredere motivele mele. Să spunem că asta e cea mai simplă cale. Dar nu contează.

Iris spuse timidă:

– Măcar dacă George ar ajunge să te cunoască ceva mai bine! Vino acum cu mine. Nu vor fi decât el și mătușa Lucilla.

– Ești sigură? Credeam... Se opri. În timp ce urcam dealul am văzut un bărbat urcând aleea voastră... și lucru ciudat e că am recunoscut în el pe cineva... cunoscut.

– Firește, am uitat, George spunea că așteaptă pe cineva.

– Bărbatul pe care l-am văzut eu se numește Race – colonelul Race.

– Tot ce se poate. George chiar cunoaște un anume colonel Race. Urma să vină la cină în seara când...

Se opri. Glasul îi tremura. Anthony o strânse de mână.

– Nu te mai gândi la asta, iubito. A fost îngrozitor, știu.

Ea clătină din cap.

– Nu mă pot abține. Anthony...

– Da?

– Ți-a trecut vreodată prin minte... te-ai gândit vreodată...
Îi venea greu să exprime în cuvinte ce gândea. Te-ai gândit vreodată că... că Rosemary nu s-a sinucis? Că s-ar putea să fi fost omorâtă?

– Doamne sfinte, Iris, de unde ți-a venit ideea asta?

– Nu ți-a trecut niciodată prin minte că Rosemary a fost omorâtă?

– Categorie nu. Bineînțeles că Rosemary s-a sinucis.

Iris nu spuse nimic.

– Cine ți-a sugerat lucrurile astea?

O clipă ea se simți tentată să-i spună incredibila poveste a lui George, dar se abținu. Spuse încetișor:

– A fost doar o idee.

– Uit-o, prostuț! O ridică în picioare și o sărută ușor pe obraz. Iubita mea morbidă. Uit-o pe Rosemary. Gândește-te numai la mine.

Pufăind din pipă, colonelul Race se uita speculativ la George Barton.

Îl cunoștea pe George Barton de pe vremea când acesta era copil. Unchiul lui Barton fusese vecin la țară cu familia Race. Între cei doi era o diferență de vârstă de peste douăzeci de ani. Race avea mai mult de șaizeci de ani, avea o siluetă înaltă, dreaptă, milităroasă, o față arsă de soare, părul cărunt, tuns scurt, și ochi întunecați și isteți.

Între cei doi nu existase vreodată cine știe ce intimitate, iar Barton rămânea pentru Race “tânărul George”, una din multele figuri vagi asociate cu tinerețea lui.

În clipa asta se gândea că, de fapt, habar nu avea cum era “tânărul George”. În scurtele ocazii din ultimii ani când se întâlniseră, descoperiseră că nu prea aveau multe în comun. Race era un om umblat, majoritatea vieții și-o petrecuse în străinătate.

George era prin excelență un citadin. Și interesele lor erau deosebite, iar când se întâlneau nu făceau decât să schimbe amintiri despre “vremurile de odinioară” după care, de regulă, se lăsa o tăcere stânjenitoare. Colonelul Race nu era bun la flecăreală, ba chiar putea trece drept un bărbat puternic și tăcut, atât de îndrăgit de o generație anterioară de romancieri.

Tăcea și acum, întrebându-se de ce insistase atâta “tânărul George” pentru întâlnirea asta. Se mai gândea și că, de aproape un an de când nu-l mai văzuse, George Barton suferise o schimbare subtilă. Pentru el George fusese întotdeauna un om greoi, precaut, practic și fără imaginație.

Ceva nu era deloc în regulă cu tipul, se gândi el. Nervos ca o pisică. Deja își reaprinsese de trei ori țigara – or asta nu-i semăna deloc lui Barton.

Își scose pipa din gură.

- Ei bine, tinere George, care e problema?
- Ai dreptate, Race, e o problemă. Am mare nevoie de sfatul dumitale... și de ajutorul dumitale.
- Colonelul dădu din cap și așteptă.
- Acum aproape un an urma să iei cina cu noi la restaurantul Luxemburg. În ultima clipă a trebuit să pleci în străinătate.
- În Africa de Sud.
- La petrecerea aceea, soția mea a murit.
- Race se foi stingher în scaun.
- Știu. Am citit despre asta. N-am pomenit de asta până acum și nu ți-am oferit condoleanțe din cauză că n-am vrut să răscolesc lucrurile. Dar îmi pare rău, bătrâne, știi asta.
- Oh, da, da. Nu asta e problema. S-a presupus că soția mea s-a sinucis.
- Sprâncenele lui Race se înălțară.
- S-a presupus?
- Citește astea.
- Îi dădu cele două scrisori pe care le ținea în mână.
- Anonime?
- Da. Și eu cred ce scrie în ele.
- Race clătină încetișor din cap.
- Țsta e un lucru periculos. Te-ar mira să știi câte scrisori mincinoase s-au scris după orice eveniment care a avut parte de publicitate în presă.
- Știu. Dar scrisorile astea n-au fost scrise la vremea aceea, ci șase luni mai târziu.
- Race dădu din cap.
- E un aspect. Cine crezi că le-a scris?
- Nu știu. Nu-mi pasă. Important e că eu cred că, ce se scrie în ele este adevărat. Soția mea a fost omorâtă.
- Race își puse jos pipa. Se îndreptă în scaun.
- De ce crezi asta? Ai avut vreo bănuială la vremea aceea? Poliția a avut?

– Am fost năuc când s-a întâmplat – complet dărâmat. Am acceptat pur și simplu verdictul anchetei. Soția mea avusese gripă, era cu moralul la pământ. Singura concluzie care s-a impus a fost sinuciderea. Vezi dumneata, substanța era în poșeta ei.

– Ce substanță anume?

– Cianură.

– Îmi amintesc. A luat-o în șampanie.

– Da. La vremea aceea a părut un lucru evident.

– Amenințase vreodată că se va sinucide?

– Nu, niciodată. Rosemary iubea viața.

Race dădu din cap. O întâlnise pe soția lui George o singură dată. O considerase o tâmpițică absolut fermecătoare, dar categoric nu genul melancolic.

– Cum a fost cu dovezile medicale privitoare la starea mentală, etcetera?

– Doctorul lui Rosemary, care o cunoștea de mică, era într-o croazieră. Când avusese gripă, fusese îngrijită de partenerul lui, un om tânăr. Îmi amintesc că tot ce a spus el a fost că tipul acela de gripă predispunea la stări depresive grave.

George făcu o pauză și apoi continuă:

– Abia după ce am primit scrisorile astea am vorbit cu doctorul personal al lui Rosemary. Nu i-am spus nimic de scrisori, firește, am discutat doar despre ceea ce s-a întâmplat. Atunci el mi-a spus că a fost foarte surprins de ceea ce s-a întâmplat. Rosemary nu era deloc genul sinucigaș. Asta dovedea, spuse el, că până și un pacient pe care îl cunoști foarte bine poate acționa într-o manieră absolut necaracteristică lui... După ce am stat de vorbă cu el mi-am dat seama cât de neconvingătoare era pentru mine sinuciderea lui Rosemary. În definitiv, o cunoșteam foarte bine. Era o persoană capabilă de crize violente de nefericire, și uneori făcea niște lucruri pripite, negândite, dar n-am văzut-o niciodată într-o

stare de spirit care să sugereze că “ar fi vrut să termine cu toate”.

Race întrebă ușor stânjenit:

– Putea să aibă și un alt motiv să se sinucidă în afară de deprimare? Adică, era deosebit de nefericită din pricina vreunui lucru?

– Eu... nu... era, poate, cam nervoasă.

Evitând să se uite la gazda sa, Race întrebă:

– Era, cât de cât, o persoană melodramatică? Știi, eu nu am văzut-o decât o dată. Dar există persoane care, la ceartă, pot să recurgă la un gest nečugetat precum tentativa de sinucidere. Motivul copilăresc al “Am să te fac eu să-ți pară rău!”

– Rosemary și eu nu ne-am certat.

– Nu. Și trebuie să spun că folosirea cianurii exclude posibilitatea asta. Nu e un lucru cu care să te joci, și toată lumea o știe.

– Țsta e un alt aspect. Dacă, prin absurd, Rosemary s-a gândit să-și ia zilele, n-ar fi făcut-o în felul ăsta. Dureros și... și urât. Mult mai probabil ar fi fost să fi luat o supradoză de somnifere.

– De acord. Există vreo dovadă că și-a procurat sau a deținut cianură?

– Nu. Dar a stat un timp la țară la niște prieteni, și într-o zi, ei au distrus un cuib de viespi. S-a sugerat că s-ar fi putut să ia atunci o mână de cianură de potasiu cristalizată.

– Da... nu e un lucru greu de obținut. Majoritatea grădinarilor păstrează un stoc de cianură.

Colonelul Race făcu o pauză, apoi continuă:

– Dă-mi voie să rezum situația. Nu există nici o dovadă clară cu privire la predispoziția spre sinucidere, sau la pregătirea gestului. Dar, de asemenea, nu a existat nici o dovadă clară care să indice crima, căci altfel poliția ar fi pus mâna pe ea.

– Numai și ideea de crimă ar fi părut fantastică?

• – Dar șase luni mai târziu nu ți s-a mai părut fantastică?
George spuse încetișor:

– Trebuie că tot timpul am fost nesatisfăcut. Cred că în subconștient eram pregătit pentru ceea ce am văzut scris negru pe alb, astfel că atunci când am văzut am acceptat fără rezerve.

– Da. Ei bine, asta e! Pe cine bănuiești?

George se aplecă. Fața îi zvâcnea.

– Ăsta e lucrul care mă îngrozește. Dacă Rosemary a fost ucisă, una din persoanele de la masă, unul din prietenii noștri, trebuie că a făcut-o. Nimeni altcineva nu s-a apropiat de masă.

– Chelnerii? Cine a turnat vinul?

– Charles, șeful de sală de la Luxemburg. Îl știi pe Charles? Race dădu din cap. Părea absolut imposibil să-ți imaginezi că Charles ar fi putut otrăvi în mod deliberat un client.

– Iar chelnerul care a avut grijă de noi a fost Giuseppe. Îl cunosc pe Giuseppe de ani de zile. El mă servește întotdeauna când mă duc acolo. E un omuleț încântător.

– Așa că ajungem la grupul de la masă. Cine era acolo?

– Stephen Farraday, parlamentarul. Soția lui, lady Alexandra Farraday. Secretara mea, domnișoara Lessing. Un tip pe nume Anthony Browne. Sora lui Rosemary, Iris și eu. În total, șapte. Am fi fost opt dacă veneai și dumneata.

– Înțeleg. Ei bine, Barton, cine crezi că a făcut-o?

Geroge strigă:

– Nu știu – îți spun că nu știu! Dacă aș fi avut vreă idee...

– În regulă. Mă gândeam doar că s-ar putea să ai o bănuială anume. Cum stăteți la masă? Începe cu dumneata.

– În dreapta o aveam pe Sandra Farraday, firește. Lângă ea stătea Anthony Browne. Apoi Rosemary. Apoi Stephen

Farraday, apoi Iris, apoi Ruth Lessing care stătea în stânga mea.

– Înțeleg. Soția dumitale băuse șampanie mai devreme în cursul serii?

– Da. Paharele fuseseră umplute de câteva ori. S-a... s-a întâmplat în timpul programului de cabaret. Era foarte mult zgomot. Toți urmăreau spectacolul. Ea s-a prăbușit peste masă chiar înainte să se aprindă luminile. Se poate să fi strigat, sau să fi icnit, dar nimeni n-a auzit nimic. Doctorul a spus că moartea s-a produs instantaneu. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

– Da, într-adevăr. Ei bine, Barton, la prima vedere pare destul de clar.

– Adică?

– Stephen Farraday, firește. El stătea în dreapta ei. Paharul ei de șampanie era aproape de mâna lui stângă. Ce era mai ușor decât să-i pună otrava în pahar imediat ce luminile s-au stins și atenția tuturor s-a îndreptat spre spectacolul de pe ring? Același lucru este valabil și pentru tipul din stânga lui Rosemary. Nu trebuia decât să se aplece spre ea și să-i pună orice în pahar. Mai există o posibilitate, dar să luăm mai întâi persoana cea mai probabilă. Ce motiv ar fi putut avea Stephen Farraday ca s-o înlăture pe soția dumitale?

George rosti gătuț:

– Erau... erau prieteni destul de apropiați. Dacă... dacă Rosemary l-a respins, de exemplu, se poate ca el să fi vrut să se răzbune.

– Sună foarte melodramatic. Țsta ar fi singurul motiv?

– Da, spuse George. Era foarte roșu la față.

Race îi aruncă o privire fugară, apoi continuă:

– Să examinăm posibilitatea numărul doi. Una din femeii.

– De ce femeile?

— Dragul meu George, la masă erau patru femei și trei bărbați. Când trei perechi s-au dus la dans, la masă a rămas o femeie. Ați dansat toți?

— Da.

— Bun. Înainte de a începe programul de cabaret, îți amintești cine a rămas la masă?

George se gândi o clipă.

— Da... ultima dată a rămas Iris, iar înaintea ei Ruth.

— Mai ții minte când a băut șampanie ultima oară soția ta?

— Stai să văd... dansase cu Browne. S-a întors la masă, îmi amintesc, și a spus că tipul era un dansator formidabil. A luat paharul și l-a băut. Câteva minute mai târziu orchestra a început un vals și ea... ea a dansat cu mine. Farraday a dansat cu Ruth și lady Alexandra cu Browne. Iris a rămas la masă. Imediat după asta a început spectacolul de cabaret.

— Să o luăm pe sora soției dumitale. I-au revenit ceva bani la moartea soției dumitale?

— Dragul meu Race, nu fi absurd! Iris era doar un copil, o școlăriță.

— Am cunoscut două școlărițe care au comis crime.

— Dar nu Iris! Ea îi era devotată lui Rosemary.

— Nu contează, Barton. Ocazie a avut. Vreau să știu dacă a avut și motiv. Soția dumitale era o femeie bogată, parcă. Cui i-au revenit banii ei? Dumitale?

— Nu, lui Iris.

Îi explică povestea testamentului. Race ascultă cu atenție.

— O situație destul de curioasă. Sora bogată și sora săracă. Unor fete nu le-ar fi căzut bine asta.

— Sunt sigur că nu și lui Iris.

— Poate că nu, dar motiv avea. Cine mai avea vreun motiv?

— Nimeni, absolut nimeni. Rosemary nu avea dușmani pe lume, sunt sigur. M-am interesat de asta... am pus între-

bări... am încercat să aflu. Am luat casa asta în vecinătatea soților Farraday ca să...

Se opri. Race își luă pipa și începu să scormonească în ea.

— N-ar fi mai bine să-mi spui tot, tinere George?

— Ce vrei să spui?

— Îmi ascunzi ceva — miroase de la o poștă. Dacă dorința de a afla cine ți-a omorât soția e mai puternică decât dorința de a-i apăra reputația, va trebui să spui tot ce știi.

Se lăsă tăcerea.

— Foarte bine, atunci, spuse George, sugrumat. Ai câștigat.

— Ai un motiv să crezi că soția dumitale avea un amant, nu-i așa?

— Da.

— Stephen Farraday?

— Nu știu! Îți jur că nu știu! Se poate să fi fost el, sau tipul celălalt, Browne. N-am putut să-mi dau seama care din ei.

— Spune-mi ce știi despre acest Anthony Browne. Am impresia că am mai auzit numele ăsta.

— Nu știu nimic despre el. Nimeni nu știe. E arătos, amuzant, dar nimeni nu știe ce e cu el. Se presupune că e american, dar nu vorbește deloc cu accent.

— În fine, poate că ambasada știe ceva despre el. Deci n-ai idee care din ei a fost?

— Nu, n-am. Ea îi scria unui amant. Am... am examinat sugativa după aceea. Era sigur un amant... dar nu apărea nici un nume.

Race își feri privirea.

— Oricum, e un punct de plecare. Lady Alexandra, de pildă, ar fi avut și ea un cuvânt de spus, dacă soțul ei avea o relație cu soția dumitale. E genul de femeie care trăiește cu intensitate sentimentele. E genul liniștit, profund. E genul

de femeie care ar omorî la o adică. Să trecem mai departe. Ce poți să-mi spui despre cealaltă femeie, Ruth Lessing?

– Ruth nu putea să aibă nici o legătură cu asta. Nu avea nici cel mai mic motiv.

– Spui că e secretara dumitale? Ce fel de fată este?

– E cea mai scumpă fată din lume. George vorbea cu entuziasm. Practic, face parte din familie. E mâna mea dreaptă – nu cunosc pe cineva mai bun, mai demn de încredere.

– Ții foarte mult la ea, spuse Race urmărindu-l cu atenție.

– Îi sunt devotat. Fata asta e foarte săritoare, Race. Depind de ea în toate privințele. E făptura cea mai scumpă, cea mai de încredere din lume.

Race îngână ceva ce semăna cu “Umhum” și abandonează subiectul. Nimic din purtarea sa nu îi indica lui George faptul că, în gând, creionase un motiv foarte puternic pentru necunoscuta Ruth Lessing. Această “cea mai scumpă fată din lume” ar fi putut avea un motiv foarte puternic s-o trimită pe lumea cealaltă pe doamna Barton. Putea să fi dorit să fie a doua doamnă Barton fie dintr-un motiv material, fie pentru că era sincer îndrăgostită de patronul ei. Oricum, exista un motiv să-i dorească moartea lui Rosemary.

Spuse cu blândețe:

– Presupun că ți-a trecut prin cap că dumneata însuși ai avut un motiv bunicel, George.

– Eu? George arăta interzis.

– Ei bine, gândește-te la Othello și Desdemona.

– Înțeleg ce vrei să spui. Dar... dar întotdeauna am știut că aveau să existe lucruri pe care... pe care va trebui să le suport. Nu că nu ținea la mine – ținea. Dar eu sunt un tip plicticos, Race, nu sunt genul romantic. În tot cazul, când m-am însurat cu ea știam că nu avea să fie totul doar lapte și miere. M-a avertizat și ea. M-a durut, firește, când s-a în-

tâmplat... dar să sugerezi că m-aș fi putut atinge de un fir de păr al ei...

Se opri, apoi continuă pe un alt ton:

— Oricum, dacă eu am făcut-o, de ce aș mai vrea să răscolesc toată povestea? Ar fi o nebulie.

— Absolut. De asta nici nu te suspectez în mod serios, dragul meu. Dacă tu ai fi fost criminalul, ai fi pus liniștit pe foc scrisorile astea și n-ai fi suflat o vorbă. Apropo, cine a scris scrisorile astea?

— Poftim? George păru de-a dreptul uluit. N-am nici cea mai mică idee.

— Se pare că aspectul ăsta nu te-a interesat. Pe mine mă interesează. E prima întrebare pe care ți-am pus-o. Înțeleg că putem presupune că n-au fost scrise de criminal. De ce să fi răscolit el lucrurile când totul era convenabil terminat? Atunci cine le-a scris? Cine are interesul să stârnească iarăși viesparul?

— Servitorii? se hazardă neconvins George.

— Posibil. Dacă e așa, care servitori, și ce cunosc ei? Avea Rosemary o servitoare de încredere?

George clătină din cap.

— Nu. Pe vremea aceea aveam o bucătăreasă, doamna Pound, care mai e încă la noi, și două servitoare. Cred că amândouă au plecat. Nu erau de prea mult timp la noi.

— Ei bine, Barton, dacă vrei sfatul meu, și bănuiesc că îl vrei, va trebui să analizezi problema cu mare grijă. Un lucru e cert — Rosemary e moartă. Nu o poți readuce la viață indiferent ce ai face. Dacă dovada că a fost sinucidere nu e deosebit de bună, nici dovada că a fost crimă nu e. Să zicem, totuși, că Rosemary a fost omorâtă. Chiar dorești să răscolești lucrurile? Asta ar putea însemna multă publicitate neplăcută. Spălarea rufelor murdare în public, aventurile soției dumitale ar deveni bun public...

George Barton spuse cu violență:

– Chiar mă sfătuiești să las ca nu știu ce porc să scape basma curată? Bățosul ăsta de Farraday, cu discursurile lui pompoase, și prețioasa lui carieră – și probabil, în tot timpul ăsta, un criminal laș!

– Am vrut doar să știi ce te așteaptă.

– Vreau să aflu adevarul.

– Foarte bine. În cazul ăsta, eu m-aș duce cu scrisorile la poliție. Probabil, poliția va fi în stare să descopere cine le-a scris și dacă cel care le-a scris știe ceva.

– Nu am de gând să mă duc la poliție. De asta am vrut să discut cu dumneata. Am intenția să instalez o capcană pentru criminal.

– Ce naiba vrei să spui?

– Ascultă, Race. Am de gând să dau o petrecere la Luxemburg. Vreau să vii și dumneata. Aceleași persoane, soții Farraday, Anthony Browne, Ruth, Iris, eu. Am plănuit totul.

– Ce ai de gând să faci?

George râse slab.

– ăsta e secretul meu. Aș strica totul dacă aș spune cuiva – chiar și numai dumitale. Vreau să vii cu o minte imparțială și să vezi ce se întâmplă.

Race se aplecă. Glasul îi deveni brusc tăios.

– Nu-mi place asta, George. Ideile astea melodramatice din cărți nu țin. Du-te la poliție. Poliția știe cum să trateze problemele astea. Are profesioniști. Nu e de recomandat ca într-o crimă să-și bage nasul un amator.

– Tocmai de asta vreau să fii și dumneata acolo. Dumneata nu ești un amator.

– Pentru că am lucrat cândva în Serviciul de Contraspionaj al armatei? Și, oricum, ai de gând să mă ții în beznă.

– E necesar.

Race clătină din cap.

– Îmi pare rău. Refuz. Nu-mi place planul dumitale și nu vreau să iau parte la el. Renunță, George.

– N-am de gând să renunț. Am pus la punct totul.

– Nu mai fi atât de încăpățânat. Nu-mi place ideea. Nu o să meargă. S-ar putea chiar să fie periculos. Te-ai gândit la asta?

– Pentru cineva sigur va fi periculos.

Race oftă.

– Nu știi ce faci. În fine, să nu spui că nu te-am avertizat. Te rog pentru ultima oară – renunță!

George Barton clătină din cap.

Dimineța de 2 noiembrie sosi umedă și mohorâtă. În casa din Elvaston Square era atât de întuneric încât la micul dejun trebuiră să aprindă lumina.

Contrar obiceiului ei de a-și lua micul dejun în camera ei, Iris coborâse și ședea acolo albă și străvezie, jucându-se cu furculița prin mâncarea din farfurie. George răsfoia *The Times* cu o mână nervoasă, iar la celălalt capăt al mesei Lucilla Drake plângea copios într-o batistă.

– Simt că băiatul meu drag va face ceva groaznic. E atât de sensibil... N-ar fi spus el că e o problemă de viață și de moarte dacă n-ar fi fost.

Foșnindu-și ziarul, George spuse tăios:

– Te rog să te liniștești, Lucilla. Ți-am spus că mă voi ocupa eu de asta.

– Știi, dragă Gerge, tu ești mereu atât de amabil! Dar simt că orice întârziere ar putea fi fatală. Toate cercetările astea pe care spui că le faci iau foarte mult timp.

– Nu, le vom termina repede.

– El a spus: "Cel târziu pe 3.", or 3 e mâine. Nu m-aș ierta niciodată dacă iubitului meu băiat i s-ar întâmpla ceva.

– Nu i se va întâmpla.

George își șterse mustața cu șervețelul, se ridică, o bătu cu blândețe pe spate pe doamna Drake și porni spre ușă.

– Fruntea sus, draga mea, spuse el. Am s-o pun chiar acum pe Ruth să telegrafieze.

Iris îl urmă în hol.

– George, nu crezi că ar trebui să amânăm petrecerea de diseară? Mătușa Lucilla e foarte tulburată. N-ar fi mai bine să stăm acasă cu ea?

– Categorie nu! Fața rozalie a lui George se făcu purpurie. De ce să-l lăsăm pe pungașul ăla afurisit să ne dea

viața peste cap? Țsta e șantaj – adevărat șantaj. Dacă ar fi după mine, nu i-aș da un chior!

– Mătușa Lucilla n-ar fi de acord cu asta.

– Lucilla e o proastă – întotdeauna a fost. Femeile astea care fac copii după patruzeci de ani par să nu aibă pic de minte. Își răsfăță odraslele încă din leagăn dându-le tot ce poftesc. Dacă tânărul Victor ar fi fost lăsat să se descurce singur, i-ar fi servit de lecție. Să nu ne certăm, Iris. Am să aranjez eu ceva până diseară astfel încât tu și Lucilla să puteți dormi liniștite. La nevoie, o vom lua cu noi.

– Oh, nu, ea urăște restaurantele... și o apucă moțăitul. Nu suportă căldura, iar fumul de țigară îi provoacă astm.

– Știu. N-am vorbit serios. Du-te și înveselește-o, Iris. Spune-i că totul o să fie bine.

Se întoarce și ieși pe ușa din față. Iris se îndreaptă încetiu spre sufragerie. Sună telefonul și se duse să răspundă.

– Alo... Cine? Chipul i se transfigurează de plăcere. Anthony!

– Chiar el. Te-am sunat ieri dar n-am dat de tine. Ai dus ceva muncă de lămurire cu George?

– Ce vrei să spui?

– George a fost foarte insistent privitor la invitația la petrecerea ta de diseară. Nu seamănă deloc cu stilul lui “Îa mâna de pe pupila mea iubită!” A ținut neapărat să vin și eu. M-am gândit că o fi rezultatul strădaniilor tale.

– Nu... n-are nici o legătură cu mine.

– Și-a schimbat sentimentele din proprie inițiativă?

– Nu chiar. E...

– Alo, mai ești pe fir?

– Da.

– Spuneai ceva. Ce s-a întâmplat, iubito? Te-am auzit cântând.

– Nu... nimic. Măine am să mă simt bine. Totul o să fie bine mâine.

– Ce încredere înduioșătoare! Oare nu se spune: “Măine nu vine niciodată”?

– Nu.

– Iris, s-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic. Nu pot să-ți spun. Am promis.

– Spune-mi, scumpa mea.

– Nu... zău că nu pot. Anthony, vrei să-mi spui ceva?

– Dacă pot.

– Ai... ai fost vreodată îndrăgostit de Rosemary?

– Deci asta e. Da, Iris, am fost un picuț îndrăgostit de Rosemary. Era foarte frumoasă, tu știi. Iar apoi, într-o zi când stăteam de vorbă cu ea, te-am văzut pe tine coborând treptele și într-o clipă totul s-a terminat. N-a mai existat pe lume nimeni în afară de tine. Asta este purul adevăr. Să nu te îndoiești de asta.

– Mă bucur, Anthony. Ți mulțumesc.

– Ne vedem diseară. E ziua ta de naștere, nu-i așa?

– Petrecerea e diseară, dar ziua mea e abia peste o săptămână.

– Nu pari entuziasmată.

– Nu sunt.

– Presupun că știe el George ce face, dar mie nu mi se pare o idee nebunească să dai o petrecere în același loc unde...

– Oh, am fost de câteva ori la Luxemburg de atunci... de când Rosemary... adică, nu se poate evita.

– Ai dreptate. Ți-am luat un cadou de ziua ta. Sper să-ți placă. *Au revoir*.

Anthony închise.

Iris se întoarce la Lucilla Drake să o liniștească.

Sosind la birou, George o chemă imediat pe Ruth Lessing.

Fruntea îngrijorată i se însenină puțin la intrarea ei, calmă și zâmbitoare, în costumul negru, îngrijit.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața, Ruth. Iarăși necazuri. Uită-te la asta.

Ea luă telegrama întinsă.

– Iarăși Victor Drake.

– Da, lua-l-ar naiba.

Ea rămase tăcută un minut, cu telegrama în mână. O față smeadă, bronzată, care își încrețea nasul când râdea. Un glas batjocoritor, spunând: “genul de fată care ar trebui să se mărite cu șeful...” Cât de viu își amintea totul!

Se gândi: “Parcă ar fi fost ieri...”

Glasul lui George o aduse înapoi.

– N-a fost cam acum un an când l-am expediat de aici cu vaporul?

– Parcă, da. De fapt, cred că a fost pe 27 octombrie.

– Ești uimitoare. Ce memorie ei!

Ea își spuse că avea un motiv foarte bun să țină minte. Influența lui Victor o făcuse să hotărască, ascultând la telefon glasul nepăsător al lui Rosemary, că o ura pe soția patronului ei.

– Cred că ne putem considera norocoși că a rezistat să stea acolo atât de mult. Chiar dacă asta ne-a mai costat cincizeci de lire acum trei luni.

– Trei sute de lire acum pare foarte mult.

– Oh, da. Nu va căpăta atât. Va trebui să facem obișnuitele investigații.

– Ar fi bine să iau legătura cu domnul Ogilvie.

Alexander Ogilvie era agentul lor din Buenos Aires – un scoțian sobru, încăpățânat.

– Da. Telegrafiază-i imediat. Mama lui e la pământ, ca de obicei. Pune în pericol petrecerea de diseară.

– Ați vrea să rămân eu cu ea?

– Nu, nici vorbă. Dumneata ești singura persoană care trebuie să fie acolo. Am nevoie de dumneata, Ruth. Îi luă mâna. Dumneata ești atât de altruistă!

– Nu sunt deloc altruistă. Zâmbi și adăugă: N-ar fi mai bine să iau legatura cu domnul Ogilvie prin telefon? S-ar putea ca până diseară situația să fie lămurită.

– O idee excelentă. Merită cheltuiala.

– Mă ocup eu imediat de asta.

Își desprinsе blând mâna și ieși.

La douăsprezece și jumătate, George ieși și luă un taxi până la restaurantul Luxemburg.

Charles îi ieși în întâmpinare, îndatoritor și zâmbitor ca întotdeauna.

– Bună ziua, domnule Barton.

– Bună ziua, Charles. Totul e aranjat pentru diseară?

– Cred că veți fi mulțumit, domnule.

– Aceeași masă?

– Cea din mijloc din separeu, nu-i așa?

– Da... și ai înțeles treaba cu locul în plus?

– Totul e aranjat.

– Ai făcut rost de... rosmarin?

– Da, domnule Barton. Mă tem că nu va fi foarte decorativ. Nu v-ar plăcea să adăugăm niște vâsc sau câteva crizanteme?

– Nu, nu, doar rosmarin.

– Prea bine, domnule. Poate doriți să vedeți meniul? Giuseppe!

La un semn, apărură un italian mărunțel și zâmbitor, între două vârste.

– Meniul pentru domnul Barton.

Meniul fu prezentat.

George se uită în fugă peste el.

– Da, foarte bine.

Îl dădu înapoi. Charles îl conduse la ușă.

Cu glasul ușor coborât, spuse:

– Pot să vă spun că apreciem foarte mult faptul că vă întoarceți la noi, domnule Barton?

Pe chipul lui George apăru stafia unui zâmbet.

– Trebuie să uităm trecutul... nu ne putem îngropa în trecut. Tot ce a fost s-a terminat pentru totdeauna.

– Foarte adevărat, domnule Barton. Cu toții am fost șocați și îndurerați la vremea aceea. Sper ca domnișoara să aibă o petrecere frumoasă de ziua ei și ca totul să meargă după cum doriți.

George ieși, cu un surâs strâmb pe buze. Nu era un om cu destulă imaginație ca să simtă vreo undă de compătimire față de restaurantul Luxemburg.

Prânzi la clubul său, și după aceea se duse la o întâlnire a directorilor.

În drum spre birou, o sună de la cabina telefonică pe o anume Maida Vale. Ieși din cabină cu un oftat de ușurare. Totul mergea conform planului.

La birou, Ruth veni imediat la el.

– În legătură cu Victor Drake.

– Spune.

– Mă tem că e o afacere urâtă. Există posibilitatea unei urmări în justiție. Timp de o perioadă considerabilă s-a înfruptat din banii firmei.

– Așa a spus Ogilvie?

– Da. A sunat acum zece minute. Spune că Victor a fost foarte obraznic privitor la toată povestea.

– Nici nu mă mir!

– Dar spune că nu-l vor da în judecată dacă returnează banii. Domnul Ogilvie a vorbit cu patronul și acesta a fost de acord. Suma delapidată este de o sută șazeci și cinci de lire.

– Deci jupânul Victor spera să bage în buzunar o sută treizeci și cinci de lire?

– Mă tem că da.

– Ei bine, i-am tăiat macaroana, spuse George cu un rânjet de satisfacție.

– I-am spus domnului Olgivie să meargă înainte și să rezolve problema. Am făcut bine?

– Personal, m-ar încânta să-l văd pe escroc la pușcărie, dar trebuie să ne gândim la mama lui. E proastă, dar e de treabă. Așadar jupân Victor câștigă ca de obicei.

– Ce bun sunteți!

– Eu?

– Cred că sunteți cel mai bun om din lume.

George se simți încântat și stâjenit totodată. Într-un impuls, îi luă mâna și i-o sărută.

– Scumpa mea Ruth. Cea mai scumpă și mai bună prietenă. Ce m-aș fi făcut fără tine?

Stăteau în picioare, foarte aproape unul de altul.

Ruth se gândi: “Aș fi putut fi fericită cu el. L-aș fi putut face fericit. Dacă n-ar...”

George se gândi: “Să ascult sfatul lui Race? Să renunț la tot? Chiar ar fi ăsta cel mai bun lucru?”

Nehotărârea pluti asupra lui apoi plecă. Spuse:

– La Luxemburg, la 9:30.

Veniseră toți.

George răsuflă ușurat. Până în ultima clipă se temuse de o defecțiune de ultim moment, dar planul reușise – erau cu toții aici.

Stephen Farraday, înalt și țeapăn, puțin afectat ca purtare. Sandra Farraday într-o rochie de seară din catifea neagră și cu smaralde la gât. Fără nici o îndoială, femeia avea rasă. Purtarea ei era absolut naturală, poate o idee mai volubilă decât de obicei. Și Ruth era îmbrăcată în negru, fără nici o podoabă în afara unei broșe în formă de agrafă. Părul negru ca pana corbului îi era strâns lipit de cap, iar gâtul și brațele îi erau foarte albe – mai albe ca ale celorlalte femei. Ruth era o fată muncitoare, nu mai avusese de mult timp liber în care să se bronzeze. Ochi îi se întâlneau și, ca și cum ea ar fi citit neliniște în ai lui, îi zâmbi liniștitor. Loiala Ruth! Lângă el, Iris stătea neobișnuit de tăcută. Era palidă, însă paloarea ei se potrivea, dându-i o frumusețe gravă și stranie. Purta o rochie simplă, de un verde crud. Ultimul sosit era Anthony Browne. Sosi cu un pas iute și furișat pe care George îl asocia cu mersul unei sălbăticiuni – o panteră, poate, sau un leopard. Tipul nu era într-un tot civilizat.

Erau cu toții acolo, prinși în capcana lui George. Acum piesa putea începe...

Cocteiurile fură băute. Se ridicară și trecură pe sub arcadă în restaurantul propriu zis.

Cupluri care dansau, muzică moale interpretată de negri, chelneri abili și grăbiți.

Charles le ieși înainte și, zâmbitor, îi conduse la masa lor. Aceasta era în celălalt capăt al sălii, într-un separeu deschis în care mai erau două mese de două persoane. La una

stătea un străin între două vârste și o blondă fermecătoare, iar la cealaltă un băiat și o fată.

Amabil, George le indică locurile.

– Sandra, dumneata vei sta aici, în dreapta mea. Browne, ia loc lângă ea. Iris, draga mea, e petrecerea ta! Trebuie să te am lângă mine. Farraday, dumneata stai lângă ea. Apoi tu, Ruth...

Se opri – între Ruth și Anthony era un loc liber.

– S-ar putea ca prietenul meu Race să întârzie puțin. A spus să nu-l așteptăm. O să apară el până la urmă. Mi-ar plăcea să-l cunoașteți, e un tip grozav, a umblat prin toată lumea și vă poate spune niște istorioare pe cinste.

Iris se așeză, cuprinsă de un sentiment de mânie. George o făcuse intenționat – o despărțise de Anthony. Ruth ar fi trebuit să stea în locul ei. Așadar, George tot nu-l plăcea pe Anthony și nu avea încredere în el.

Aruncă o privire peste masă. Anthony era încruntat. Nu se uita la ea. O dată se uită pieziș la scaunul gol de lângă el. Spuse:

– Mă bucur că ai invitat încă un bărbat, Barton. S-ar putea să trebuiască să plec devreme. Am dat aici de un tip pe care îl cunosc.

George spuse zâmbind:

– Te ocupi de afaceri în timpul de distracție? Ești prea tânăr pentru asta, Browne. Pentru că veni vorba, cu ce fel de afaceri te ocupi?

Răspunsul lui Anthony veni intenționat și degajat.

– Crimă organizată, Barton, ăsta e răspunsul pe care îl dau întotdeauna când sunt întrebat. Jafuri aranjate. Furturi plănuite.

Sandra râse și spuse:

– Ai ceva de a face cu armamentul, nu-i așa, domnule Browne? În zilele noastre, ticălosul din piesă e întotdeauna un rege al armamentului.

Iris văzu cum ochii lui Anthony se măriră o clipă de mirare. El spuse degajat:

– Nu trebuie să mă dai de gol, lady Alexandra, totul e foarte secret. Pretutindeni se află spionii unei puteri străine. Să fim atenți ce vorbim.

Clătină din cap cu o solemnitățe batjocoritoare.

Chelnerul luă farfuriile în care se serviseră scoicile. Stephen o întrebă pe Iris dacă ar vrea să danseze.

Curând dansau toți. Atmosfera se relaxă.

La un moment dat Iris ajunse să danseze cu Anthony. Spuse:

– Urât din partea lui George că nu ne-a lăsat să stăm alături.

– Ba eu zic că e frumos. În felul ăsta pot să mă uit tot timpul la tine peste masă.

– Chiar trebuie să pleci devreme?

– S-ar putea. Auzi, tu știai că vine și colonelul acela, Race?

– Nu, n-am avut nici cea mai mică idee.

– Foarte ciudat.

– Îl cunoști? Oh, da, așa mi-ai spus zilele trecute. Ce fel de om e?

– Nimeni nu știe cu adevărat.

Se întoarseră la masă. Timpul trecea. Încetișor, tensiunea părea să se apropie din nou. Atmosfera de la masă era cea de nervi încordați. Doar George părea bine dispus și nepăsător.

Iris îl văzu uitându-se la ceas.

Brusc se auzi un răpăit de tobe și luminile păliră. Pe ring apărură dansând trei bărbați și trei fete. După ei urmă un bărbat, care imită diverse zgomote. Trenuri, vapoare, aeroplan, mașini de cusut. Avu mare succes. Apoi Lenny și Flo executară un dans care era mai mult acrobație decât dans. Alte aplauze. După ei se produse ansamblul Luxemburg Six. Luminile se aprinseră.

Toată lumea clipi mărunț.

În același timp, un val de neașteptată eliberare păru să treacă peste grupul de la masă. Era ca și cum ceva la care se așteptaseră în subconștient să se întâmple eșuase. Căci, cu o ocazie anterioară, aprinderea luminilor coincisese cu descoperirea cadavrului prăbușit peste masă. Acum era ca și cum trecutul era definitiv îngropat în uitare. Umbrele tragediei trecute se risipiseră.

Sandra se întoarse vioaie spre Anthony. Stephen îi făcu o remarcă lui Iris, și Ruth se aplecă să ia parte și ea la discuție. Numai George stătea și se uita fix la scaunul gol de peste drum de el. Tacâmul din fața scaunului era pus, în pahar era șampanie. În orice moment putea să vină cineva, putea să se așeze acolo...

Un ghionț al lui Iris îl readuse la realitate.

– Trezește-te, George, ridică paharul.

– Mai întâi, un toast. Pentru domnișoara a cărei zi de naștere o sărbătorim. La mulți ani, Iris Marle!

Toți închinară râzând, apoi se ridicară să danseze. George cu Iris, Stephen cu Ruth, Anthony cu Sandra.

Era o melodie veselă de jazz.

Reveniră cu toții la masă, râzând și vorbind, și se așezară.

Apoi, brusc, George se aplecă în față.

– Vreau să vă spun tuturor ceva. Acum un an, aproximativ, eram cu toții aici înaintea unei seri care s-a încheiat tragic. Nu vreau să redeștept tristețea trecută, dar nici nu vreau să simt că Rosemary a fost complet uitată. Am să vă rog să beți în memoria ei – de dragul Amintirii.

Ridică paharul. Toți ceilalți le ridicară ascultători pe ale lor. Chipurile lor erau niște măști politicoase.

George spuse:

– *Pentru Rosemary, spre aducere aminte!*

Paharele fură duse la buze. Băură.

Urmă o pauză... apoi George se bălăbăni în faţă şi se prăbuşi în scaun, cu mâinile ridicate frenetic la gât, cu faţa devenind stacojie în timp ce se lupta să respire.

Îi trebui un minut şi jumătate să moară.

CARTEA A TREIA

Iris

*“Căci am crezut că morții au parte de pace.
Dar nu e așa...”*

Colonelul Race trecu pragul lui New Scotland Yard. Completă formularul care îi fu înaintat și câteva minute mai târziu dădea mâna cu inspectorul șef Kemp în biroul acestuia.

Cei doi se cunoșteau foarte bine. Ca fel de a fi, Kemp aducea ușor cu acel mare veteran, Battle. Întrucât lucrase mulți ani sub comanda lui Battle, poate că, inconștient, copiasse multe din manierele bătrânului. Dădea aceeași impresie de cioplit dintr-o singură bucată, dar în timp ce Battle sugerase un lemn precum stejarul sau tekul, inspectorul șef Kemp sugera un lemn mai arătos – mahon, să spunem, sau lemnul de trandafir.

– Ai făcut bine că ne-ai sunat, colonele, spuse Kemp. O să avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obține pentru cazul de față.

– Se pare că ne va da mari bătăi de cap, spuse Race.

Kemp nu încercă să îl contrazică. Accepta indiscutabilul fapt că doar cazurile extrem de delicate, de mare publicitate sau de o importanță supremă ajungeau la el. Spuse cu seriozitate:

– E vorba de implicarea familiei Kiddermisnter. Îți imaginezi că asta înseamnă să umblăm cu mare grijă.

Race dădu din cap. O întâlnise de mai multe ori pe lady Alexandra. Era una din femeile acelea liniștite cu o poziție inatacabilă, pe care părea fantastic s-o asociezi cu publicitatea de senzație. O auzise vorbind la întruniri publice, fără entuziasm, dar cu claritate și competență, stăpânind bine subiectul și expunându-l excelent.

Genul de femeie a cărei viață publică era în toate ziarele, și a cărei viață particulară era practic inexistentă.

Totuși, se gândi la el, asemenea femeii au viață particulară. Ele cunosc disperarea, și dragostea, și chinurile geloziei. Își pot pierde controlul și risca însăși viață într-un joc pătimaș.

Întrebă curios:

– Presupui că “ea a făcut-o”, Kemp?

– Lady Alexandra? Dumneata crezi că ea a fost?

– Habar n-am. Dar presupun că ea. Sau soțul ei – care apare sub mantia Kidderminster.

Ochii verzi ca marea ai inspectorului șef Kemp priviră impasibili în cei de culoare închisă ai lui Race.

– Dacă vreunul din ei doi a comis crima, ne vom da toată silința să ajungă în ștreang. Dumneata știi asta. În țara asta nu există teamă sau favoruri pentru criminali. Dar va trebui să fim absolut siguri de dovezile noastre – procurorul va insista asupra acestui lucru.

Race dădu din cap, apoi spuse:

– Hai să vedem faptele.

– George Barton a murit otrăvit cu cianură – la fel ca soția lui cu un an în urmă. Spui că, de fapt, erai în restaurant?

– Da. Barton mă invitase la petrecere. Am refuzat. Nu-mi plăcea ce făcea. Am protestat și l-am sfătuit să vină la voi dacă avea dubiu cu privire la moartea soției lui.

– Asta trebuia să facă.

– El însă a persistat în ideea lui – să-i întindă o capcană criminalului. Nu a vrut să-mi spună în ce consta capcana. Întreaga afacere m-a neliniștit, așa că aseară m-am dus și eu la Luxemburg ca să stau cu ochii pe ei. Masa mea era la o oarecare distanță de a lor, nu voiam să bat la ochi. Din păcate, nu-ți pot spune nimic. N-am văzut nimic cât de cât suspect. Singurii care s-au apropiat de masă au fost chelnerii și invitații lui.

– Da, asta îngustează sfera cercetărilor, nu-i așa? A fost unul din ei, sau a fost chelnerul, Giuseppe Bolsano. L-am chemat din nou aici în dimineața asta, m-am gândit că poate vrei să vorbești cu el, dar eu cred că nu are nici o legătură cu povestea asta. E de doisprezece ani la Luxemburg, reputație bună, însurat, trei copii, dosar bun. Se înțelege bine cu toți clienții.

– Ne rămân invitații.

– Da. Același grup care a fost de față și când a murit doamna Barton.

– Ce îmi poți spune despre afacerea aia, Kemp?

– M-am uitat prin ea întrucât pare destul de evident că cele două se înlănțuie. Adams s-a ocupat de ea. Nu a fost ceea ce numim noi un caz clar de sinucidere, dar sinuciderea a fost soluția cea mai probabilă, și în lipsa oricărei dovezi care să sugereze că a fost crimă, a trebuit să o lăsăm sinucidere. Nu puteam face nimic altceva. Avem multe cazuri ca ăsta în dosarele noastre, după cum știi. Sinucidere cu semn de întrebare. Publicul nu știe de semnul de întrebare, dar noi îl păstrăm în minte. Uneori continuăm să adulmecăm în liniște în jurul lui. Câteodată apare ceva, alteori nu. În cazul ăsta nu a apărut.

– Până acum.

– Până acum. Cineva l-a informat în secret pe domnul Barton că soția lui fusese omorâtă. El s-a mișcat pe cont propriu, ba a și anunțat că este pe pista cea bună – dacă era sau nu – nu știm, însă criminalul trebuie că a crezut că era, drept care acționează și îl trimite pe domnul Barton pe lumea cealaltă. Așa văd eu că s-au întâmplat lucrurile, sper că ești de acord.

– Oh, da, partea asta pare destul de clară. Năiba știe care era capcana – am observat că la masă era un scaun gol. Poate se așteaptă un martor neștiut. Oricum, scaunul gol a

alertat persoana vinovată într-atât încât n-a mai așteptat închiderea capcanei.

– Avem așadar cinci suspecți, spuse Kemp. Și mai trebuie să continuăm cercetarile și în primul caz, cel al doamnei Barton.

– Acum ești clar de părere că nu s-a sinucis?

– Crima asta pare să dovedească că nu. Deși nu cred că putem fi condamnați că la vremea respectivă am acceptat teoria sinuciderii ca fiind cea mai probabilă. Au existat anumite dovezi în privința asta.

– Stare depresivă după gripă?

– Asta a fost pentru anchetă. S-a căzut de acord cu dovezile medicale și s-au menajat sentimentele tuturor. E un lucru care se face zilnic. Și mai exista scrisoarea neterminată către soră în care dădea instrucțiuni cum să-i fie împărțite bunurile personale, lucru ce dovedea că ideea sinuciderii exista deja în mintea ei. Biata femeie, nici vorbă că era deprimată, dar când e vorba de femei, în nouă cazuri din zece la mijloc e o aventură amoroasă.

– Deci știai că doamna Barton avea o aventură.

– Da, am descoperit curând asta. Fusesse discretă, dar nu ne-a luat mult să aflăm.

– Stephen Farraday?

– Da. Se întâlneau în micul apartament de lângă Earl's Court. Treaba a durat mai mult de șase luni. Să zicem că s-au certat, sau că el s-a plictisit de ea – în fine, n-ar fi prima femeie care să își ia viața într-o criză de disperare.

– Dar cu cianură într-un restaurant?

– Da, dacă a vrut să-i dea o nuanță dramatică. Din ce am putut afla, ea nu se prea omora cu conveniențele – toate precauțiile veneau din partea lui.

– Există vreo dovadă precum că soția lui știa ce se petrecea?

– Din câte am aflat noi, nu știa nimic.

– Cu toate astea, se poate să fi știut, Kemp. Nu e genul de femeie care să-și pună inima pe tarabă.

– Chiar așa. Amândoi sunt suspecti. Ea pentru gelozie. El pentru cariera lui. Divorțul i-ar fi distrus-o, căci el ar fi însemnat să-și pună în cap tot clanul Kidderminster.

– Ce-mi poți spune despre secretară?

– Și ea e un posibil suspect. Poate că era îndrăgostită de George Barton. Circulă zvonul că erau în relații destul de apropiate. De fapt, ieri, una din telefoniste îl imita pe Barton ținând mâna lui Ruth Lessing și spunând că nu se putea descurca fără ea, iar domnișoara Lessing a ieșit și le-a prins, a concediat-o pe fată pe loc, i-a dat banii pe o lună și i-a spus să plece. Asta arată că era sensibilă la subiectul ăsta. Mai e și sora care a moștenit o grămadă de bani, să nu uităm asta. Pare o copilă de treabă, dar nu se știe niciodată. Și mai e celălalt prieten al doamnei Barton.

– Sunt nerăbdător să aud ce știi despre el.

– Fantastic de puțin... dar puținul ăsta nu e frumos. Pașaportul lui e în ordine. Este cetățean american, și n-am putut găsi nimic legat de el, bun sau rău. A venit aici, a tras la Claridge's și a reușit să facă cunoștință cu lordul Dewsbury.

– Om de încredere?

– S-ar putea. Dewsbury pare să fi prins o slăbiciune pentru el – i-a cerut să rămână. Tocmai atunci a fost o perioadă destul de critică.

– Armament, spuse Race. A existat necazul ăla la uzinele Dewsbury cu privire la noul proces de fabricare a tancurilor.

– Da. Tipul ăsta, Browne, s-a arătat interesat de armament. La scurt timp după ce el a fost acolo s-a descoperit afacerea cu sabotajul – în ultima clipă. Browne a cunoscut mulți amici buni ai lui Dewsbury, și se pare că i-a cultivat pe

roți cei care aveau legături cu firmele de armament. Ca urmare, i s-au arătat o mulțime de chestii pe care, după părerea mea, n-ar fi trebuit să le vadă, și nu la mult timp după prezența lui în zonă, au apărut necazuri serioase în uzine.

– E un personaj interesant acest domn Anthony Browne?

– Da. Are foarte mult farmec și profită din plin de el.

– Și unde intervine în treaba asta doamna Barton? Avea vreo legătură George Barton cu domeniul armamentului?

– Nu. Dar se pare că doamna Barton și Browne erau destul de intimi. Se poate ca lui să-i fi scăpat ceva în fața ei. Dumneata știi foarte bine, colonele, ce poate scoate o femeie drăguță de la un bărbat!

Colonelul dădu din cap. După un minut, întrebă:

– Ai pus mâna pe scrisorile acelea primite de George Barton?

– Da. Erau în sertarul biroului lui de acasă. Mi le-a dat domnișoara Marle.

– Știi că mă interesează scrisorile alea, Kemp. Ce spun experții despre ele?

– Hârtie ieftină, cerneală ordinară – amprente arată că George Barton și Iris Marle au umblat cu ele – și o mulțime de urme neidentificate pe plic, funcționari de la poștă, etc. Scrisorile au fost scrise cu litere de tipar de către cineva, spun experții, cu educație și stare normală de sănătate.

– Educație. Nu o servitoare?

– Se presupune că nu.

– Asta face ca lucrurile să fie și mai interesante.

– Asta înseamnă că altcineva avea bănuieli, cel puțin.

– Cineva care nu s-a dus la poliție. Cineva care era pregătit să stârnească bănuielile lui George, dar care nu a

dus afacerea până la capăt. E ceva ciudat aici, Kemp. El n-ar fi putut să le scrie singur, nu-i așa?

– Ba ar fi putut. Dar de ce?

– Ca un preliminarium la sinucidere – o sinucidere care, în intenția lui, trebuia să arate a crimă.

– Astfel încât Stephen Farraday să atârne în ștreang? E o idee, dar ar fi trebuit să fie sigur ca totul îl indica pe Farraday drept criminal. Așa cum stă treaba, nu avem nici o dovadă care să-l incrimineze pe Farraday.

– Ce e cu cianura? S-a găsit vreun ambalaj?

– Da. Un pliculeț alb de hârtie, sub masă. Înăuntru erau urme de cianură. Nu avea nici o amprentă pe el.

– A observat cineva ceva aseară?

– De fapt, cu asta am să încep azi. Am să le iau tuturor declarații complete, și am să iau declarații și de la persoanele care erau la celelalte două mese din separeu. Răsfoi hârtiile de pe birou. Uite, am găsit. Gerald Tollington, din regimentul de gardă, și Patricia Brice-Woodworth. Tineri logodiți. Aș paria că n-au văzut nimic. Și domnul Pedro Morales – un exemplar scârbos din Mexic, până și albul ochilor îl avea galben – și domnișoara Christine Shannon, o blondă fermecătoare căutătoare de aur, despre care, la fel, aș paria că n-a văzut nimic, căci nu are ochi decât pentru bani. Există o șansă de unu la sută ca vreunul din ei să fi văzut ceva, dar le-am luat numele și adresele. Vom începe cu Giuseppe, chelnerul. E aici.

Giuseppe Bolsano era un bărbat între două vârste, cu o față inteligentă, aducând cu cea a unei maimuțe. Era nervos, dar nu nejustificat. Avea o engleză fluentă întrucât, explică el, se afla în Anglia de la șaisprezece ani și se însurase cu o englezoaică.

Kemp îl trată cu simpatie.

– Deci, Giuseppe, să auzim dacă ți-ai mai adus aminte de ceva.

– Pentru mine e foarte neplăcut. Eu am servit la masa aceea. Eu am turnat băutura. Lumea va spune că nu sunt întreg la minte, că eu am pus otrava în pahare. Nu e așa, dar asta va spune lumea. Deja domnul Goldstein mi-a spus că ar fi bine să-mi iau o săptămână concediu, astfel încât oamenii să nu îmi pună întrebări și să mă arate cu degetul. E un om cinstit și drept, și știe că nu e vina mea, și că lucrez acolo de doisprezece ani, așa că nu mă concediază cum ar fi făcut patronii altor restaurante. Și monsieur Charles a fost amabil, dar în tot cazul pentru mine e un mare ghinion, și asta mă face să-mi fie frică. Am oare un dușman, mă întreb?

– Și cum e, ai?

Giuseppe întinse brațele.

– Eu? Eu n-am nici un dușman pe lume. Mulți prieteni buni, dar nici un dușman.

Kemp mârâi.

– Acum să vorbim despre aseară. Povestește-mi despre șampanie.

– Era Clicquot, 1928 – un vin foarte bun și scump. Domnului Barton îi plăcea marca asta, lui îi plăceau mâncarea aleasă și băutura fină.

– Comandase șampania dinainte?

– Da. Aranjase totul cu Charles.

– Ce-a fost cu locul gol de la masă?

– Și lucrul ăsta fusese aranjat. Vorbise cu Charles, iar Charles mi-a spus mie. Mai târziu, spre sfârșitul serii, avea să-l ocupe o doamnă tânără.

– O doamnă tânără? Kemp și Race se uitară unul la altul. Știi cine era acea doamnă tânără?

– Nu, nu știu nimic despre asta. Urma să vină mai târziu, asta e tot ce am auzit.

– Continuă cu șampania. Câte sticle?

– Două sticle și o a treia pregătită dacă era nevoie. Prima s-a terminat foarte repede. Pe a doua am deschis-o nu cu mult înainte de programul de cabaret. Am umplut paharele și am pus sticla în frapieră.

– Când l-ai văzut ultima dată pe domnul Barton bând din pahar?

– Să văd... când programul de cabaret s-a terminat, au băut în sănătatea domnișoarei. Apoi s-au dus la dans. După aceea, când s-au întors la masă, domnul Barton a băut și, într-un minut, a fost mort.

– Umpluseși paharele în timp ce ei dansau?

– Nu, domnule. Erau pline când au închinat în cinstea domnișoarei și n-au băut mult, doar câteva sorbituri. Rămăsese mult în pahare.

– S-a apropiat cineva de masă în timp ce dansau?

– Absolut nimeni, domnule. Sunt sigur de asta.

– S-au dus cu toții la dans în același timp?

– Da.

– Și s-au întors în același timp?

Giuseppe își îngustă ochii în efortul de a-și aminti.

– Domnul Barton s-a întors primul... cu domnișoara. El era mai greoi decât restul, n-a dansat prea mult, înțelegeți dumneavoastră. Apoi au venit domnul blond, dom-

nul Farraday, și tânăra doamnă în negru. Lady Alexandra Farraday și domnul brunet s-au întors ultimii.

– Îi cunoști pe domnul Farraday și pe lady Alexandra?

– Da, domnule. I-am văzut des la Luxemburg. Sunt foarte distinși.

– Și-acum, Giuseppe, ai fi văzut dacă vreuna din persoanele astea ar fi pus ceva în paharul domnului Barton?

– Asta n-o pot spune, domnule. Am avut de servit și la celelalte două mese din separeu și încă la două din sala mare. N-am stat cu cohii la masa domnului Barton. Am stat nemișcat doar cât timp a dansat aproape toată lumea, de aceea sunt sigur că în acel interval de timp nu s-a apropiat nimeni de masă. Însă cred că ar fi foarte greu de făcut fără să fii observat. Mie mi se pare că numai domnul Barton însuși putea să o facă. Dumneavoastră nu credeți asta?

Se uită întrebător la ofițerul de poliție.

– Deci asta e ideea dumată, nu?

– Firește că nu știu nimic, dar mă întreb și eu așa... Exact acum un an s-a sinucis doamna aceea frumoasă, doamna Barton. Oare nu s-ar putea ca domnul Barton să fi fost atât de îndurerat încât să se hotărască să se sinucidă în același fel? Ar fi ceva poetic. Firește că pentru restaurant nu e bine, dar un domn care urmează să-și ia zilele nu s-ar gândi la asta.

Kemp clătină din cap.

– Mă îndoiesc că situația e atât de simplă, spuse el.

Mai puse câteva întrebări, după care Giuseppe fu liber să plece.

Race spuse:

– Mă întreb dacă asta s-a vrut să credem.

– Soțul îndurerat se sinucide la comemorarea morții soției lui? Puțin lipsea să se împlinească un an.

– Era Ziua Tuturor Sufletelor.

– Adevărat. Da, e posibil ca asta să fi fost ideea, dar dacă e așa, indiferent cine a făcut-o nu a știut că scrisorile acelea au fost păstrate și că Barton te consultase pe dumneata și i le arătase lui Iris Marle.

Se uită la ceas.

– La 12:30 trebuie să fiu la Kidderminster House. Mai avem timp să mergem mai întâi să vorbim cu persoanele de la celelalte două mese, măcar cu unele din ele. Vii cu mine, nu-i așa, colonele?

Domnul Morales stătea la Ritz. Nu era deloc o prive-liște drăguță la această oră a dimineții, încă nebărbierit, cu ochii injectați și cu toate semnele unei mahmureli zdravene.

Domnul Morales era american și vorbea o variantă a limbii americane. Deși se strădui să își aducă aminte tot ce putea, amintirile lui despre seara precedentă erau extrem de vagi.

– M-am dus cu Chrissie – puicuța asta e strașnică. Mi-a spus că e o cârciumă bună. Păpușă, i-am spus, mergem unde vrei tu. Era o cârciumă a-ntâia, trebuie să recunosc, și ăștia știu cum să te încarce la plată! M-au ușurat de treizeci de dolari. Dar orchestra a fost proastă, habar n-avea ce a ăla jazz.

Abătut de la propriile lui amintiri privitoare la seara trecută, domnul Morales fu presat să își amintească de masa din mijlocul separeului. Aici nu fu prea de folos.

– Sigur că era o masă și niște oameni la ea. Deși nu îmi amintesc cum arătau. Nu i-am prea băgat în seamă până când tipul de acolo a înghițit gălușca. La început am crezut că nu ținea la băutură. Stați așa, îmi aduc aminte de una din dame. Păr negru și tot ce îi trebuie, aș spune.

– Vă referiți la fata în rochie de catifea verde?

– Nu, nu la aceea. Aceea era piele și os. Puicuța asta era în negru și avea niște rotunjimi ca lumea.

Nu încăpea îndoială că era vorba de Ruth Lessing.

– Am urmărit-o când dansa – și încă ce dansa! I-am făcut semn o dată sau de două ori, dar s-a uitat la mine cu niște ochi de gheață, în stilul vostru englezesc.

Nu mai putură scoate nimic valoros de la domnul Morales, el însuși recunoscând că starea lui alcoolică era deja foarte avansată la vremea când se terminase programul de cabaret.

Kemp îi mulțumi și se pregăti să plece.

– Măine iau vaporul spre New York, spuse Morales. Vreți să rămân?

– Mulțumesc, dar nu cred să fie nevoie de mărturia dumneavoastră la anchetă.

Kemp și Race plecară în Brook Street unde fură întâmpinați de un domn coleric, tatăl Patriciei Brice-Woodworth.

Generalul lord Woodworth îi primi cu un comentariu fără ascunzișuri.

Ce naiba era cu ideea asta de a sugera că fiica lui – fiica lui! – era amestecată în așa ceva? Dacă o fată nu putea lua cina cu logodnicul ei într-un restaurant fără să fie supărător deranjată de detectivi și Scotland Yard, unde avea să ajungă Anglia? Ea nici măcar nu știa cum îi chema pe oamenii aceștia – Hubbard – Barton? Asta dovedea că nu mai puteai alege unde să te duci, Luxemburg fusese considerat întotdeauna un restaurant decent, dar se părea că asta era a doua oară când se întâmpla acolo un lucru ca ăsta. Gerald trebuie că era un prost că o dusesse pe Pat acolo – tinerii ăștia au impresia că le știu pe toate. Dar el nu avea de gând să permită ca fiica lui să fie hărțuită și deranjată și interogată – nu fără prezența unui avocat. Avea să-l sune pe bătrânul Anderson la Lincoln's Inn și să-l întrebe...

Aici generalul se opri brusc și, holbându-se la Race, spuse:

– Te-am mai văzut undeva. Unde oare...?

Race răspunse zâmbind:

– Badderpore. 1923.

– Extraordinar! Johnny Race! Ce cauți în povestea asta?

Race zâmbi:

– Eram la inspectorul șef Kemp când s-a pus problema discuției cu fiica dumneavoastră. Am sugerat că ar fi mult mai plăcut pentru ea dacă inspectorul șef ar veni aici decât dacă ar trebui să vină ea la Scotland Yard, și m-am gândit să vin și eu.

– Oh... ăă... mă rog, foarte decent din partea dumitale, Race.

– Firește că vrem s-o deranjăm cât mai puțin posibil pe tânăra doamnă, interveni Kemp.

Dar în clipa aceea domnișoara Patricia Brice-Woodworth intră în cameră și luă în primire situația cu calm și detașarea celor foarte tineri.

– Bună, spuse ea. Sunteți de la Scotland Yard, nu-i așa? În legătură cu seara trecută? Abia așteptam să veniți. Tata e sâcâit? Calmează-te, tati, știi ce a spus doctorul despre tensiunea ta. Nu știi cum poți să te enervezi din toate cele. Acum am să-i iau pe inspectori sau superintendenți sau ce-or fi în camera mea, și am să-l trimit pe Walters să-ți aducă un whisky cu sifon.

Generalul avu o dorință nebună să se exprime în mai multe moduri explozive în același timp, dar reuși doar să spună: "Un vechi prieten al meu, maiorul Race", la care prezentare Patricia își pierdu interesul pentru Race și îi aruncă un zâmbet amețitor inspectorului șef Kemp.

Cu supremă detașare, îi conduse pe cei doi în camera ei de zi, închizându-l cu fermitate pe tatăl ei în biroul lui.

– Bietul tata! spuse ea. Ține să se agite. Dar e foarte ușor de manevrat.

Conversația se desfășură în termeni cât se poate de amicali dar cu prea puține rezultate.

– Zău că e înnebunitor, spuse Patricia. Probabil singura ocazie din viața mea să fiu la fața locului când s-a comis o crimă – e o crimă, nu-i așa? Ziarele au fost foarte precaute și vagi, dar i-am spus lui Gerry la telefon că trebuie să fi fost crimă. Închipuiți-vă, o crimă comisă chiar lângă mine și eu nici măcar nu m-am uitat!

Regretul din glasul ei era inconfundabil.

După cum pronosticase inspectorul șef, cei doi tineri nu avuseseră ochi pentru altcineva în afară de ei.

Apelând la toată bunăvoința ei, Patricia reuși să își amintească doar câteva personalități.

– Sandra Farraday era foarte elegantă, dar e drept că ea e întotdeauna elegantă. Rochia pe care o purta era un model Schiparelli.

– O cunoști? întrebă Race.

– Doar din vedere. El arată scorțos și afectat, ca majoritatea politicianilor.

– Știi pe vreunul dintre ceilalți din vedere?

– Nu, nu i-am mai văzut niciodată, cel puțin așa cred. Dacă n-ar fi fost rochia, cred că nici pe Sandra Farraday n-aș fi observat-o.

După ce plecară, inspectorul spuse:

– Să încercăm acum la Christine Shannon. Cu asta ne vom termina șansele din exterior.

Domnișoara Shannon era, după cum afirmase și inspectorul șef, o blondă fermecătoare. Îi primi pe cei doi cu foarte multă amabilitate, insistând pe lângă ei să bea ceva și, când ei refuzară, le oferă țigări. Apartamentul ei era mic și de un modernism ieftin.

– Aș fi încântată să pot să vă ajut, domnule inspector șef. Întrebați-mă ce doriți.

Kemp începu conversația cu câteva întrebări convenționale privitoare la comportarea grupului de la masa din mijloc.

Pe dată Christine se dovedi a fi un observator neobișnuit de perspicace.

— Grupul nu se distra prea bine, se vedea de la o poștă. Erau înțepenii toți. Îmi părea foarte rău de flăcăul bătrân — cel care a dat petrecerea. Se căznea din răspuțeri să anime atmosfera, era nervos ca o pisică, dar n-a făcut mare lucru. Femeia înaltă din dreapta lui era țeapănă de parcă ar fi înghițit un băț, iar puștoaica din stânga lui era înnebunită că nu stătea lângă flăcăul chipeș de peste drum de ea. Cât despre blondul înalt de lângă ea, el arăta de parcă era deranjat la stomac, mânca cu noduri. Femeia de lângă el își dădea toată osteneala, trăgea din greu de el, dar ea însăși arăta gata să sară în sus de sperietură.

— Se pare că ați observat multe lucruri, domnișoară Shannon, spuse colonelul Race.

— Să vă spun un secret. Eu însămi nu mă distrăm cine știe ce. Ieșisem cu prietenul acela al meu trei seri la rând și mă plictisise de el. Era mort să vadă Londra, mai ales locurile selecte, și trebuie să spun că n-a fost zgârcit deloc. De fiecare dată șampanie. Am mers la Compradous și la Mille Fleurs și în final la Luxemburg, și pot spune că s-a distrat. Dar conversația lui nu era ceea ce s-ar putea numi interesantă. Majoritatea poveștilor lui le auzisem de trei ori, așa că m-am concentrat asupra mâncări și mi-am lăsat ochii să ho-
inărească în jur.

— Din punctul nostru de vedere asta e excelent, domnișoară Shannon, spuse inspectorul șef. Nu pot decât să sper că vei fi văzut ceva care ne-ar putea ajuta să rezolvăm cazul.

Christine clătină din capul ei blond.

— Habar n-am cine i-a venit de hac flăcăului bătrân. A luat o gură de șampanie, s-a făcut grenă la față și s-a prăbușit.

– Mai înainte de asta, îți amintești când a băut ultima dată din pahar?

Fata reflectă.

– Da, chiar după cabaret. Luminile s-au aprins, iar el a ridicat paharul și a spus ceva și ceilalți au făcut la fel. Mi s-a părut că a fost un toast.

– Și pe urmă?

– Pe urmă a început muzica, și s-au ridicat toți și s-au dus la dans râzând. Păreau că s-au încălzit pentru prima dată. Ce minuni poate face șampania cu cele mai înghețate persoane!

– S-au dus toți, lăsând masa goală?

– Da.

– Și nimeni nu s-a atins de paharul domnului Barton?

– Absolut nimeni.

– Și nu s-a apropiat nimeni de masă în timp ce ei dansau?

– Nimeni, cu excepția chelnerului, bineînțeles.

– Un chelner? Care chelner?

– Unul din cei pe jumătate maturi, cu un șorț, în jur de șasprezece ani. Nu chelnerul adevărat. Acela era un omuleț îndatoritor, cu o față de maimuță, italian, cred.

Inspectorul șef dădu din cap, recunoscându-l în acea descriere pe Giuseppe Bolsano.

– Și ce a făcut el, chelnerul ăsta tânăr? A umplut paharele?

Christine clătină din cap.

– Oh, nu. Nu s-a atins de nimic de pe masă. Doar a ridicat de pe jos o poșetă pe care una din fete o scăpase când se ridicase să meargă la dans.

– A cui poșetă era?

Christine reflectă câteva clipe.

– Era poșeta puștoaicei – o chestie cu verde și auriu. Celelalte două aveau poșete negre.

– Ce a făcut chelnerul cu poșeta?

Christine păru mirată.

– A pus-o la loc pe masă, atâta tot.

– Ești foarte sigură că nu s-a atins de vreun pahar?

– Oh, nu. Doar a lăsat poșeta foarte repede și s-a îndepărtat în fugă pentru că adevăratul chelner i-a făcut semn să se ducă undeva sau să aducă ceva.

– Și asta a fost singura dată când cineva s-a apropiat de masă?

– Da.

– Dar nu se putea ca cineva să se fi dus la masă fără ca dumneata să-l observi?

Christine scutură din cap cu hotărâre.

– Nu, sunt absolut sigură că nu. Pedro fusese chemat la telefon și nu se întorsese încă, așa că nu-mi rămăsese nimic de făcut decât să mă uit în jur și să mă plictisesc. Din locul în care stăteam eu nu prea aveam ce vedea în afară de masa goală de alături.

Race întrebă:

– Cine s-a întors primul la masă?

– Fata în verde și flăcăul bătrân. S-au așezat și apoi s-au întors și blondul cu fata în negru și după ei făptura aia încrezută și flăcăul arătos. Când erau toți la masă și chelnerul încălzea un platon pe lampa de spirt, flăcăul bătrân s-a aplecat în față și a ținut un fel de discurs și pe urmă toți au ridicat iar paharele. Și atunci s-a întâmplat. Christine făcu o pauză, apoi adăugă senină: Îngrozitor, nu-i așa? Firește că am crezut că era o congestie cerebrală. Chiar atunci Pedro s-a întors și i-am spus: “Uite, Pedro, omul acela a făcut congestie cerebrală”. Și tot ce a avut Pedro de spus a fost: “Doar a leșinat... doar a leșinat, atâta tot”, ceea ce era și el pe cale să

facă. A trebuit să stau cu ochii pe el. Lumii nu-i place să leșini într-un loc select ca Luxemburg. De asta nu-mi plac spaniolii. Când bea prea mult nu mai au pic de rafinament – o fată nu știe niciodată la ce neplăceri să se aștepte. Totuși, trebuie să spun că sunt destul de generoși.

Kemp o readuse cu tact la subiectul care îl interesa, dar domnișoara Shannon nu mai avu multe de adăugat.

– Cu asta ne-am terminat șansele din afară, spuse inspectorul șef după ce părăsira apartamentul blondei. Și ar fi fost o șansă bună dacă ar fi avut rezultat. Fata asta este tipul ideal de martor. Vede lucrurile care se petrec în jurul ei și apoi și le amintește cu acuratețe. Dacă ar fi fost ceva de văzut, ea ar fi văzut. Așa că răspunsul e că n-a fost nimic de văzut. E incredibil! E o scamatorie! George Barton bea șampanie și se duce la dans. Se întoarce, bea din același pahar de care nu s-a atins nimeni și, hocus-pocus!, acesta e plin cu cianură. E o nebunie, îți spun.

Se opri o clipă.

– Chelnerul ăla. Băiatul. Giuseppe n-a pomenit de el. Ar trebui să cercetez pista asta. La urma urmelor, el e singurul care s-a apropiat de masă în timp ce toți erau la dans. S-ar putea să iasă ceva din asta.

Race clătină din cap.

– Dacă el ar fi pus ceva în pahar, fata asta cu siguranță ar fi văzut. E o foarte bună observatoare. Nu, Kemp, trebuie să existe o explicație mult mai simplă.

– Da, există una. Și-a pus singur cianura în pahar.

– Încep să cred că chiar așa s-a întâmplat, că e singurul lucru care s-a putut întâmpla. Dar dacă este așa, sunt convins că nu știa că e cianură.

– Adică i-a dat-o cineva? I-a spus că e pentru indigestie sau tensiune – ceva de genul ăsta?

– S-ar putea.

– Atunci cine a fost acest cineva? Nici unul din soții Farraday.

– Ar părea extrem de puțin probabil.

– Aș spune că domnul Anthony Browne este la fel de puțin probabil. Ne mai rămân două persoane – afectuoasa cumnată...

– Și secretara devotată.

Kemp se uită la el.

– Da... ea putea să-i toarne o chestie de genul ăsta, să-l convingă că îi face bine... Eu mă duc acum la Kidderminster House. Dumneata ce faci? Te duci să vorbești cu domnișoara Marle?

– Cred că am să mă duc la cealaltă, la birou. Condoleanțe de la un vechi prieten. S-ar putea s-o scot la masă.

– Deci crezi că ea este.

– Deocamdată nu cred nimic. Doar arunc undița.

– Totuși, ar trebui să vorbești și cu Iris Marle.

– Mai întâi aș prefera să mă duc acolo când nu este ea acasă, știi de ce, Kemp?

– Nu.

– Pentru că există acolo cineva care ciripește – ciripește ca o păsărică... În copilăria mea aveam o vorbă: “Mi-a spus mie o păsărică...”. E foarte adevărat, Kemp, ciripitorile astea îți pot spune o mulțime de lucruri, doar să le lași să ciripească!

Cei doi se despărțiră. Race luă un taxi și se duse la biroul lui George Barton. Inspectorul șef Kemp, mai atent cu cheltuielile lui, luă un autobuz care îl lăsă la o aruncătură de băț de Kidderminster House.

Fața inspectorului era cam întunecată atunci când sună la ușă. Știa că se afla pe un teren minat. Familia Kidderminster avea o imensă influență politică, iar ramificațiile ei se răspândeau ca o rețea în toată țara. Inspectorul șef Kemp avea deplină încredere în imparțialitatea justiției britanice. Dacă Stephen sau Alexandra Farraday erau implicați în moartea lui Rosemary Barton sau în cea a lui George Barton, nici o "sforărie" sau "influență" nu-i putea salva de la consecințe. Dacă erau nevinovați sau dacă dovezile împotriva lor erau prea vagi ca să atragă condamnarea atunci ofițerul în cauză trebuia să aibă grijă pe unde calcă, altfel trebuia să se aștepte la o săpuneală zdravănă din partea superiorilor lui. Date fiind circumstanțele, inspectorului șef nu-i surâdea deloc ideea de a da ochii cu clanul Kidderminster. Aproape că era sigur că familiei Kidderminster avea "să-i sară muștarul".

Totuși, Kemp descoperi curând că fusese oarecum naiv în presupunerile lui. Lordul Kidderminster era un diplomat mult prea experimentat pentru a recurge la gesturi brutale.

Inspectorul șef fu preluat pe dată de un valet pontifical care îl conduse într-o cameră din fundul casei, căptușită cu cărți, unde îl așteptau lordul Kidderminster, fiica lui și ginerele.

Ieșindu-i în întâmpinare, lordul Kidderminster dădu mâna cu el și spuse curtenitor:

– Ești foarte punctual, inspectore. Dă-mi voie să-ți spun că apreciez mult gestul dumitale de a veni aici în loc să ceri ca fiica mea și soțul ei să vină la Scotland Yard, ceea ce, firește, erau pregătiți să facă dacă era nevoie – asta se înțelege de la sine – dar ei îți apreciază amabilitatea.

Sandra spuse cu un glas liniștit:

– Într-adevăr, inspectore.

Era îmbrăcată într-o rochie dintr-un material moale de un roșu închis și, așa cum stătea cu lumina venindu-i din spate, semăna cu silueta unei sfinte pe care Kemp o văzuse cândva pe vitraliul unei catedrale din străinătate.

Stephen Farraday stătea lângă soția lui. Chipul lui nu exprima nici un fel de emoție. Arăta corect și oficial, un legiuitor ales de popor. Omul firesc era bine ascuns, dar el exista, după cum bine știa inspectorul șef.

Lordul Kidderminster vorbea, direcționând cu multă abilitate trendul întrevederii.

– Nu îți ascund, inspectore, că pentru noi toți afacerea asta este foarte dureroasă și neplăcută. Este pentru a doua oară când fiica mea și ginerele meu au fost martori la o moarte violentă într-un local public – același restaurant și doi membri ai aceleiași familii. Publicitatea de genul ăsta este foarte dăunătoare unui om pe care sunt ațintiți ochii publicului. Firește, publicitatea nu poate fi evitată. Ne dăm cu toții seama de asta, și atât fiica mea cât și domnul Farraday sunt nerăbdători să-ți dea tot ajutorul în speranța că problema poate fi lămurită rapid și interesul publicului pentru ea se va stinge.

– Vă mulțumesc, lord Kidderminster. Apreciez mult atitudinea dumneavoastră. Ea ne ușurează sarcina.

Sandra Farraday spuse:

– Vă rog să ne întrebați tot ce doriți, domnule inspector.

– Mulțumesc, lady Alexandra.

– Doar un aspect, inspectore, spuse lordul Kidderminster. Aveți, desigur, sursele voastre de informare și am înțeles de la prietenul meu, comisarul, că moartea acestui Barton e privită mai degrabă ca o crimă decât ca o sinucidere, deși la prima vedere, pentru persoanele din afară, sinuciderea ar părea explicația mai probabilă. Tu crezi că a fost sinucidere, nu-i așa, Sandra?

Silueta gotică își înclină ușor capul. Sandra spusese pe un ton îngândurat:

– Aseară asta mi s-a părut absolut evident. Ne aflam în același restaurant și chiar la aceeași masă unde, cu un an în urmă, s-a otrăvit sărmana Rosemary Barton. În vara asta ne-am văzut destul de des la țară cu domnul Barton, și era chiar foarte ciudat, parcă nu mai era el, și ne-am gândit că moartea soției lui i-a afectat mintea. Ținea foarte mult la ea și nu cred că a putut să depășească starea de spirit provocată de moartea ei. Așa că ideea sinuciderii a părut, dacă nu firească, cel puțin posibilă, căci nu-mi imaginez de ce să fi vrut cineva să-l omoare pe George Barton.

Stephen Farraday spuse repede:

– Nici eu nu pot să-mi imaginez. Barton era un tip excelent. Sunt sigur că nu avea nici un dușman pe lume.

Kemp se uită la cele trei fețe întrebătoare îndreptate spre el și reflectă o clipă înainte de a vorbi. “Hai să le-o spun pe șleau”, își zise el.

– Ceea ce spuneți dumneavoastră, lady Alexandra, este foarte corect. Dar există câteva lucruri pe care, probabil, nu le știți încă.

Lordul Kidderminster interveni repede.

– Nu trebuie să-i forțăm mâna inspectorului șef. Este întru totul la latitudinea lui ce fapte să facă publice.

– Vă mulțumesc, Excelență, dar n-am nici un motiv să nu explic lucrurile ceva mai clar. Înainte de moartea lui, George Barton și-a exprimat în fața a două persoane credința că soția lui nu se sinucisese, după cum s-a crezut, ci fusese otrăvită de o a treia persoană, iar petrecerea de aseară, dată chipurile în cinstea zilei de naștere a domnișoarei Marle, era de fapt o parte a unui plan elaborat de el menit să ducă la descoperirea identității asasinului soției sale.

Urmă un moment de tăcere în care inspectorul Kemp, care era un om sensibil în ciuda înfățișării lui împietrite, simți prezența a ceva pe care l-ar fi catalogat drept spaimă. Ea nu se vedea pe nici una dintre fețe, dar el putea jură că era acolo.

Lordul Kidderminster fu primul care își reveni. Spuse:

– Dar oare, însăși această credință n-ar putea indica faptul că bietul Barton nu era întru totul... ăă... el însuși? Gândul continuu la moartea soției lui s-ar fi putut să-l fi afectat mental.

– Foarte adevărat, Excelență, dar cel puțin asta arată că nu avea starea de spirit a unui sinucigaș.

– Da, da, înțeleg raționamentul dumitale.

Și din nou se lăsă tăcerea. Apoi Stephen Farraday spuse tăios:

– Dar cum de i-a venit lui Barton o asemenea idee? În definitiv, doamna Barton chiar s-a sinucis.

Inspectorul șef îl privi placid.

– Domnul Barton nu credea asta.

Lordul Kidderminster interveni.

– Dar poliția a fost satisfăcută? A existat vreun indiciu că a fost altceva decât sinucidere?

Kemp răspunse liniștit:

– Faptele erau compatibile cu suicidul. N-a existat nici o dovadă că moartea ei se datora unei mâini străine.

El știa că un om de calibrul lordului Kidderminster avea să prindă înțelesul exact al spuselor lui. Devenind ușor mai oficial, Kemp spuse:

– Dacă-mi permiteți, lady Alexandra, aș vrea să vă pun câteva întrebări.

– Desigur.

– La vremea morții domnului Barton, n-ați avut nici o bănuială că ar putea fi crimă, nu sinucidere?

– Categoric nu. Am fost absolut sigură că era sinucidere. Încă mai sunt.

– În anul care a trecut, ați primit vreo scrisoare anonimă?

Calmul ei păru să fie destrămat de o uluială fără de margini.

– Scrisoare anonimă? Oh, nu.

– Sunteți foarte sigură? Astfel de scrisori sunt foarte neplăcute și, de regulă, lumea preferă să le ignore, dar în cazul de față ar putea fi foarte importante, de aceea țin să accentuez că dacă ați primit astfel de scrisori este cât se poate de esențial să știu de ele.

– Înțeleg. Dar vă asigur că n-am primit nimic de genul ăsta.

– Prea bine. Așadar spuneți că purtarea domnului Barton a fost ciudată în vara asta. În ce fel?

– Ei bine, era încordat, nervos. Părea că îi era greu să se concentreze asupra celor ce i se spuneau. Întoarse capul spre soțul ei. Nu asta te-a izbit și pe tine, Stephen?

– Da, aș spune că e o descriere fidelă a comportării lui. Omul arăta și bolnav fizic. Slăbise mult.

– Ați observat vreo schimbare în atitudinea lui față de dumneavoastră și soțul dumneavoastră? Mai puțină cordialitate, de exemplu?

– Nu, dimpotrivă. Își cumpărase o casă foarte aproape de noi, și părea foarte recunoscător pentru faptul că îl prezentasem vecinilor din zonă, și așa mai departe. Firește, pentru noi a fost o plăcere să-i ajutăm în sensul ăsta, atât pe el cât și pe Iris Marle care este o fată fermecătoare.

– Ați fost prietenă cu doamna Barton, lady Alexandra?

– Nu, n-am fost prietene intime. Râse ușor. De fapt, era mai mult prietena lui Stephen. A început s-o intereseze politica și el a ajutat-o să... ei bine, să-și facă o educație politică, lucru care, sunt sigură, i-a făcut mare plăcere lui Stephen. Era o persoană foarte atrăgătoare, să știți.

“Iar tu ești foarte deșteaptă, se gândi Kemp cu admirație. Mă întreb cât de multe cunoști despre ei doi. Nu m-ar mira să cunoști foarte multe”.

Continuă:

– Domnul Barton nu v-a împărtășit niciodată credința lui că soția lui s-a sinucis?

– Nu. Tocmai de asta sunt atât de uluită acum.

– Și domnișoara Marle? Nici ea nu v-a vorbit niciodată despre moartea surorii ei?

– Nu.

– Aveți vreo idee ce l-a făcut pe George Barton să cumpere o casă la țară? I-ați sugerat dumneavoastră sau soțul dumneavoastră ideea?

– Nu. A fost o adevărată surpriză.

– Și purtarea lui față de dumneavoastră a fost întotdeauna prietenoasă?

– Chiar foarte prietenoasă.

– Ce știți despre Anthony Browne, lady Alexandra?

– Nu știu absolut nimic. L-am întâlnit din când în când și atâta tot.

– Dar dumneavoastră, domnule Farraday?

– Cred că probabil știu chiar mai puțin despre Browne decât știe soția mea. Ea cel puțin a dansat cu el. Pare un tip plăcut, american, parcă.

– Din ce ați observat la vremea respectivă, ați spune că el era în relații intime cu doamna Barton?

– Nu am nici o cunoștință cu privire la aspectul ăsta. Erau prieteni – asta e tot ce pot spune.

– Și dumneavoastră, lady Alexandra?

– Vreți doar impresia mea, domnule inspector?

– Impresia dumneavoastră, pur și simplu.

– Atunci, am avut impresia că se cunoșteau bine și erau în relații intime. Asta din felul în care se uitau unul la altul – n-am avut nici o dovadă concretă.

– Și-acum, ce îmi puteți spune despre domnișoara Lessing, lady Alexandra?

– Am înțeles că domnișoara Lessing era secretara domnului Barton. Au întâlnit-o prima dată în seara când a murit doamna Barton. Am mai întâlnit-o o dată la țară, și apoi aseară.

– Îmi permiteți să vă întreb dacă ați avut impresia că era îndrăgostită de domnul Barton?

– Chiar că n-am nici cea mai mică idee.

– Să ne ocupăm acum de evenimentele petrecute aseară.

Îi chestionă cu minișozitate pe amândoi privitor la desfășurarea tragicei seri. Nu își pusese mari speranțe în asta, și tot ce obținuse fu confirmarea a ceea ce știa deja. Toate relatările concordau în ceea ce privea punctele importante – Barton închinase un pahar în cinstea lui Iris, băuse din el, apoi se dusesese la dans. Părăsiseră masa cu toții, în același timp, și George și Iris se întorseseră primii. Nici unul din soții Farraday nu avea o explicație pentru scaunul gol, în afară de cea pe care le-o oferise George Barton, și anume că

aștepta un prieten, colonelul Race, care avea să vină mai târziu, afirmație care, după cum știa inspectorul, nu putea fi adevărată.

Singurul lucru nou pentru Kemp fu relatarea de către Sandra a conversației pe care o avusese cu George la Fairhaven, și rugămintea lui ca ea și soțul ei să colaboreze cu el privitor la petrecerea dată în cinstea lui Iris.

Era un pretext destul de plauzibil, își zise inspectorul șef, deși nu cel adevărat. Închizându-și carnetul, se ridică.

– Vă sunt foarte recunoscător pentru ajutor și colaborare, spuse el, adresându-se celor trei.

– Va fi necesară la anchetă prezența fiicei mele?

– De data asta procedura va fi pur formală. Vor fi prezentate dovezile de identificare și cele medicale, apoi ancheta va fi amânată cu o săptămână. Până atunci să sperăm că o să fim mai înaintați cu cercetările.

Se întoarse spre Stephen Farraday.

– Apropo, domnule Farraday, există unul sau două aspecte mici în care cred că m-ați putea ajuta. Nu e nevoie să o mai deranjăm pe lady Alexandra. Vă rog să mă sunați la Scotland Yard ca să stabilim o oră care vă convine. Sunt convins că sunteți un om ocupat.

Cuvintele fură rostite în mod plăcut, degajat, dar în cele trei perechi de urechi răsunară cu un înțeles deliberat.

– Desigur, inspectore. Se uită la ceas. Acum trebuie să plec la parlament.

După plecarea lui Stephen și a inspectorului șef, lordul Kidderminster o întrebă direct pe fiica sa:

– A avut Stephen o aventură cu femeia aceea?

După o pauză de o fracțiune de secundă, fiica lui răspunse:

– Firește că nu. Aș fi știut dacă ar fi avut. Și, oricum, Stephen nu e genul ăsta de bărbat.

– Ascultă, draga mea, nu are nici un rost să umblăm cu cioara vopsită. Lucrurile astea tot se află o dată și-o dată. Trebuie să știm cum stăm.

– Rosemary Barton era prietenă cu bărbatul acela, Anthony Browne. Erau peste tot împreună.

– Bine, spuse încetișor lordul Kidderminster. Cum spui tu.

Nu își credea fiica. Ieși agale din cameră, cu fața cenușie și nedumerită, și urcă în camera de zi a soției sale. Se opusese la prezența soției sale în bibliotecă, știind prea bine că metodele ei arogante ar fi stârnit resentimente, or în conjunctura actuală considera că era vital ca relațiile cu poliția să fie armonioase.

– Ei bine? întrebă lady Kidderminster. Cum a mers?

– La prima vedere, foarte bine. Kemp e un tip amabil, are un fel de a fi foarte plăcut și a mânuit toată povestea cu tact – chiar un pic prea mult tact ca să-mi placă.

– Deci e grav?

– Da, e grav. N-ar fi trebuit s-o lăsăm pe Sandra să se mărite cu tipul ăsta, Vicky.

– Exact asta am spus.

– Da... da... ai avut dreptate. Eu m-am înșelat. Dar să nu uităm, că ea tot l-ar fi luat. Pe Sandra nu poți s-o faci să se răzgândească atunci când îi intră ceva în cap. Întâlnirea ei cu Farraday a fost un dezastru – un om despre ale cărui antecedente și strămoși nu știm nimic. În momentul de criză, de unde să știi cum va reacționa un om ca ăsta?

– Înțeleg, spuse lady Kidderminster. Crezi că am primit în familie un criminal?

– Nu știu. Nu vreau să-l condamn fără dovezi, dar poliția asta crede, și ei sunt foarte isteți. A avut o aventură cu cucoana asta, Barton – asta-i destul de clar. Fie s-a sinucis din cauza lui, fie el... În fine, indiferent ce s-a întâmplat,

Barton a aflat și era pornit să facă scandal. Presupun că Stephen pur și simplu nu a putut să conceapă asta... și...

– L-a otrăvit?

– Da.

Lady Kidderminster clătină din cap.

– Nu sunt de acord cu tine.

– Sper să ai dreptate. Dar cineva l-a otrăvit.

– După părerea mea, Stephen n-ar fi avut curajul să facă una ca asta.

– Ține al naibii de mult la cariera lui, e foarte înzes-trat, să știi, are toate calitățile unui adevărat om de stat. Nu poți să știi ce poate face cineva când e încolțit.

– Eu continuu să susțin că nu are curaj. Aici e vorba de cineva care e în stare să riște și să fie nesăbuit. Mi-e frică, William, mi-e îngrozitor de frică.

El se holbă la ea.

– Sugerezi că Sandra... Sandra...?

– Urăsc chiar și numai să sugerez un astfel de lucru, dar nu are rost să fim lași și să refuzăm să înfruntăm po-sibilitățile. Ea e nebună după omul ăsta, întotdeauna a fost, și are o doză de ciudățenie în ea. Niciodată n-am înțeles-o cu adevărat, dar întotdeauna m-am temut pentru ea. Ea ar risca orice – orice! – pentru Stephen. Fără să țină seama de preț. Iar dacă a fost destul de nebună și ticăloasă să facă un lucru ca ăsta, trebuie să fie protejată.

– Protejată? Cum adică – protejată?

– De tine. Trebuie să facem ceva pentru fiica noastră, nu-i așa? Slavă Domnului că poți să tragi niște sfori!

Lordul Kidderminster se holba la ea. Deși credea că o cunoaște bine, era uluit în fața forței și curajului realismului ei, a refuzului de a închide ochii la fapte imposibil de digerat, și, de asemenea, a lipsei ei de scrupule.

– Dacă fata mea e o criminală, propui să-mi folosesc influența ca s-o salvez de consecințele faptei ei?

– Bineînțeles, răspuse lady Kidderminster.

– Vicky dragă! Nu înțelegi că nu pot să fac un lucru ca ăsta?! Ar fi o încălcare a... a onoarei.

– Aiureli! Tu poți să faci ca guvernul să forțeze poliția să lase baltă întreaga afacere și să dea verdictul de sinucidere. S-a mai făcut până acum asta, nu te preface.

– S-a făcut când a fost o problemă de politică publică, în interesul statului. Asta e o problemă personală și particulară. Mă îndoiesc tare mult că aş putea face așa ceva.

– Poți, dacă ești suficient de hotărât.

Lordul Kidderminster se înroși de mânie.

– Chiar dacă aş putea, n-aș face-o! Ar însemna să abuzez de poziția mea publică.

– Dacă Sandra ar fi arestată și judecată, n-ai angaja cel mai bun avocat și ai face tot ce e cu putință s-o scapi indiferent cât de vinovată ar fi?

– Firește, firește. Asta e cu totul altceva. Voi, femeile, nu pricepeți niciodată lucrurile astea cum trebuie.

Lady Kidderminster rămase tăcută, netulburată de împunsătură. Dintre toți copiii ei Sandra îi era cea mai puțin dragă, dar cu toate astea în clipa de față era mamă, o mamă care dorea să își apere puiul prin orice mijloace, onorabile sau neonorabile. Ar fi luptat cu dinții și cu unghiile pentru Sandra.

Lordul Kidderminster spuse:

– În orice caz, Sandra nu va fi acuzată decât doar dacă există dovezi convingătoare împotriva ei. Iar eu unul refuz să cred că una din fiicele mele e criminală. Mă uimești, Vicky, că ai putea chiar și numai o clipă să întreții o astfel de idee.

Soția lui nu spuse nimic, și lordul Kidderminster ieși neliniștit din cameră.

Race o găsi pe Ruth Lessing la birou, ocupată cu niște hârtii. Era îmbrăcată în jachetă și fustă negre și bluză albă, avea cearcăne negre și o expresie a gurii nefericită, dar durerea ei, dacă e'ra durere, era la fel de bine controlată ca toate emoțiile ei.

Race îi explică motivul vizitei lui și ea răspunse pe dată.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră că ați venit. Firește că știu cine sunteți. Domnul Barton vă aștepta aseară la petrecere, nu-i așa? Îmi amintesc că așa a spus.

– A spus-o înainte de petrecere?

Ruth se gândi o clipă.

– Nu. A spus-o când ne-am ocupat locurile la masă. Îmi amintesc că am fost puțin surprinsă... Desigur, nu din cauză că, v-a invitat. Știu că erați prieteni buni. Și trebuia să fiți și la petrecera de acum un an. Am fost surprinsă doar de faptul că, dacă domnul Barton v-a invitat, nu a invitat încă o femeie ca să echilibreze numărul, dar, de bună seamă, dacă era să veniți târziu sau chiar să nu veniți deloc... Se întrerupse. Ce proastă sunt! De ce m-ar fi interesând lucrurile astea mărunte care n-au nici o importanță? În dimineața asta chiar sunt prostă.

– Dar ai venit la lucru ca de obicei.

– Bineînțeles. Părea mirată, aproape șocată. E slujba mea. Sunt multe de lămurit și aranjat.

– George îmi spunea mereu ce mult se baza pe dumneata, spuse cu blândețe Race.

Ea se întoarce într-o parte. O văzu înghițând repede și clipind din ochi. Absența oricărei manifestări emoționale

aproape că îl convinse de totala ei nevinovăție. Aproape, dar nu total. "În tot cazul, e o clientă cu sânge rece", își spuse Race.

Ruth se întoarse la birou și spuse liniștită:

– Lucrez aici de mult timp, în aprilie fac opt ani, și îi cunoașteam modul de lucru, și cred că el... avea încredere în mine.

– Sunt convins. E aproape ora prânzului. Vrei să iei masa cu mine? Am o mulțime de lucruri să-ți spun.

– Mulțumesc, cu plăcere.

O duse la un restaurant mic, unde mesele erau la distanță una de alta și unde era posibilă o conversație liniștită.

Comandă meniul și, după ce chelnerul se îndepărtă, se uită peste masă la însoțitoarea lui.

Era o fată arătoasă, cu părul ei negru și lins, și cu gura și bărbia hotărâte.

Vorbi puțin despre subiecte banale până când fu adusă mâncarea, iar ea îl urmări atentă, dovedindu-se inteligentă și sensibilă.

La un moment dat, după o pauză, ea spuse:

– Vreți să discutăm despre seara trecută? Vă rog să nu ezitați. Toată povestea este atât de incredibilă încât chiar aș vrea să vorbesc despre ea. Dacă n-aș fi fost acolo, n-aș fi crezut că e adevărată.

– Ai vorbit cu inspectorul șef, nu?

– Da, aseară. Pare inteligent și cu experiență. Făcu o pauză. Chiar a fost crimă, domnule colonel?

– Așa ți-a spus Kemp?

– Nu a vrut să dea nici o informație, dar întrebările lui dădeau clar de înțeles ce gândea.

– Părerea dumitale cu privire la dacă a fost sau nu sinucidere ar trebui să fie la fel de bună ca a oricui,

domnișoară Lessing. Îl cunoșteai bine pe Barton, și îmi imaginez că dumneata ai stat cel mai mult cu el ieri. Cum ți s-a părut? Era ca de obicei? Sau era tulburat, nervos, agitat?

– E greu de spus. Era supărat și tulburat, dar e drept că și avea de ce.

Îi explică situația provocată de Victor Drake și îi făcu o scurtă descriere a carierei acelui tânăr.

– H'm! Inevitabila oaie neagră. Și Barton era supărat din cauza lui?

Ruth spuse încetișor.

– E dificil de explicat. Vedeți, îl cunoșteam foarte bine pe domnul Barton. Era supărat și sâcâit din cauza acelei afaceri, și bănuiesc că doamna Drake era tare necăjită, cum e mereu în astfel de ocazii, așa că era normal ca el să vrea să îndrepte situația. Însă am avut impresia...

– Continuă, domnișoară Lessing.

– Am avut impresia că supărarea lui nu era chiar supărarea obișnuită, dacă pot să mă exprim așa. Pentru că ne mai confruntasem și înainte cu situația asta, într-o formă sau alta. Anul trecut Victor Drake era în Anglia și avea probleme, și a trebuit să-l expediem în America de Sud, iar în iulie a telegrafiat acasă după bani. Așa că vă dați seama că eram obișnuită cu reacțiile domnului Barton. Mi s-a părut că, de data asta, supărarea lui se datora în principal faptului că telegrama sosise tocmai în momentul în care el era în întregime preocupat de aranjamentele pentru petrecerea pe care o dădea. Părea atât de prins de pregătiri încât bombănea la orice altă problemă care se iveaua.

– Ți s-a părut că petrecerea asta a lui avea ceva ciudat, domnișoară Lessing?

– Da. Într-adevăr, domnul Barton era cât se poate de ciudat din cauza ei. Era surescitat, emoționat ca un copil.

– Ți-a trecut prin minte că s-ar putea să existe un anume motiv pentru acea petrecere?

– Vreți să spuneți că a fost o replică a petrecerii de anul trecut când doamna Barton s-a sinucis?

– Da.

– Sinceră să fiu, ideea cu petrecerea mi s-a părut cu totul neobișnuită.

– Dar George nu ți-a dat nici o explicație, nu ți-a făcut nici o confidență?

– Oh, nu.

– Spune-mi, domnișoară Lessing, ai avut vreodată vreo îndoială că doamna Barton s-a sinucis?

– Niciodată.

– George Barton nu ți-a spus că el credea că soția lui fusese omorâtă?

Ea îl privi lung.

– Credea George asta?

– Văd că e o noutate pentru dumneata. Da, domnișoară Lessing. George primise niște anonime în care se afirma că soția lui nu se sinucisese ci fusese omorâtă.

– Deci de asta devenise atât de ciudat asta vară? Nu-mi dădeam seama ce se întâmpla cu el.

– Nu știai nimic de anonimele astea?

– Nimic. Câte erau?

– Mie mi-a arătat două.

– Și eu n-am știut nimic despre ele!

În glasul ei se citea o undă de amărăciune.

Race o urmări câteva clipe, apoi întrebă:

– Ce spui, domnișoară Lessing? După părerea dumitale, e posibil ca George să se fi sinucis?

Ea clătină din cap.

– Nu.

– Dar spuneai că era surescitat, supărat.

– Da, dar era așa de câtva timp. Acum înțeleg de ce. Și înțeleg și de ce era atât de agitat în legătură cu petrecerea de aseară. Trebuie să fi avut el ceva în cap, trebuie că sperase că prin repetarea condițiilor avea să afle ceva în plus... Bietul George, ce harababură trebuie să fi fost în capul lui!

– Dar despre Rosemary Barton? Încă mai crezi că moartea ei a fost sinucidere?

Ea se încruntă.

– Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar fi altceva. Părea atât de evident!

– Starea depresivă după gripă?

– Poate ceva mai mult decât asta. Era clar foarte nefericită. Se putea vedea asta.

– Și ghicești cauza?

– Ei bine, da. Cel puțin așa am crezut. Firește că se poate să mă fi înșelat. Dar femeile ca doamna Barton sunt foarte transparente – nu-și dau silința să-și ascundă sentimentele. Nu cred că domnul Barton știa ceva... Oh, da, era foarte nefericită. Și mai știu că în seara aceea a avut o durere de cap îngrozitoare, pe lângă faptul că era slăbită din cauza gripei.

– De unde știi că o durea capul?

– Am auzit când îi spunea asta lui lady Alexandra, la toaletă. Își dorea să fi avut la ea o cașetă Faivre și din fericire lady Alexandra avea una și i-a dat-o.

Mâna colonelului Race se opri cu paharul în aer.

– Și a luat-o?

– Da.

Race puse paharul pe masă și se uită la fată. Părea placidă și inconștientă de orice semnificație a celor spuse de ea. Dar exista o semnificație. Asta însemna că Sandra, căreia din poziția ei la masă i-ar fi fost extrem de greu să pună ceva în paharul lui Rosemary fără să fie văzută, avusese altă ocazie de a administra otrava. Putea să i-o fi dat lui Rosemary în cașetă. Unei cașete obișnuite i-ar fi trebuit doar câteva minute ca să se dizolve, dar poate că acesta fusese o cașetă specială. Sau poate că Rosemary nu o înghițise decât mai târziu.

Întrebă apăsător:

– Ai văzut-o luând-o?

– Poftim?

După fața ei nedumerită, Race înțelese că ea fusese cu gândul în altă parte.

– Ai văzut-o pe Rosemary Barton înghițind cașeta?

– Nu, n-am văzut-o. Am văzut-o doar mulțumindu-i lui lady Alexandra.

Deci se putea ca Rosemary să fi dat drumul cașetei în poșetă iar apoi, în timpul programului de cabaret, cu durerea de cap tot mai puternică, să fi pus cașeta în paharul cu șampanie. Presupuneri, pure presupuneri, dar o posibilitate.

Ruth spuse:

– De ce mă întrebați asta?

Privirea ei era dintr-o dată alertă, plină de întrebări. Colonelului i se păru că vede inteligența ei lucrând.

Apoi ea spuse:

– Oh, înțeleg. Înțeleg de ce George a luat casa aceea aproape de soții Farraday. Și înțeleg de ce nu mi-a spus de anonimele acelea. Mi se părea tare ciudat că nu mi-a spus. Dar, desigur, dacă el le credea, asta însemna că unul din noi trebuie să fi omorât-o. Aș fi putut fi chiar eu!

Race spuse cu blândețe:

– Aveai vreun motiv s-o omori pe Rosemary Barton?

La început crezu că ea nu auzise întrebarea. Stătea absolut nemișcată, cu ochii în jos.

Dar, dintr-o dată, cu un oftat, ridică privirea și se uită drept la el.

– Nu este genul de lucru despre care să-ți placă să vorbești, spuse ea. Dar cred că e mai bine să știi. Eram îndrăgostită de George Barton. Îl iubeam dinainte de a o cunoaște el pe Rosemary. Cred că nu a știut niciodată... în mod sigur nu i-a păsat. Ținea la mine, ținea foarte mult la mine, dar nu în felul acela. Și totuși mă gândeam că i-aș fi fost o soție bună, că l-aș fi putut face fericit. O iubea pe Rosemary, dar nu era fericit cu ea.

– Îți displăcea Rosemary?

– Da. Oh, era foarte frumoasă și atrăgătoare și putea fi fermecătoare în felul ei. Cu mine nu și-a bătut niciodată capul să fie fermecătoare! Nu puteam s-o sufăr. Am fost șocată când a murit... și din cauza felului în care a murit, dar nu mi-a părut rău cu adevărat. Mă tem că chiar m-am bucurat.

Se opri.

– Vă rog, nu putem vorbi despre altceva?

Race răspunse repede:

– Aș vrea să-mi spui exact, în amănunte, tot ce îți amintești despre ziua de ieri, începând cu dimineața, mai ales tot ce a făcut și a spus George.

Ruth răspunse prompt. Îi povesti despre supărarea lui George cauzată de Victor, despre telefoanele date de ea în America de Sud și despre aranjamentele făcute, și despre mulțumirea lui George după ce problema fusese rezolvată. Apoi descrie sosirea ei la Luxemburg și aerul agitat al lui

George pe post de gazdă. Își continuă povestirea până în momentul final al tragediei. Relatarea ei concorda întru totul cu cele pe care le auzise deja Race.

Cu o încruntătură îngrijorată, Ruth dădu glas propriei lui nedumeriri.

– N-a fost sinucidere – sunt sigură că n-a fost sinucidere – dar cum poate să fi fost crimă? Adică, cum a putut fi făcută? Nu putea fi făcută de nici unul din noi! Atunci a fost cineva care a pus otrava în paharul lui George în timp ce noi eram la dans? Dar dacă e așa, cine putea să fie? Pare să n-aibă nici o logică.

– Cert e că nimeni nu s-a apropiat de masă în timp ce dansați.

– Atunci chiar că n-are logică! Cianura n-a ajuns în pahar singură!

– N-ai absolut nici o idee, nici o bănuială măcar, cine ar fi putut s-o pună în pahar? Gândește-te bine. N-a existat nici un incident, cât de mic, care să-ți fi trezit cât de cât bănuielile?

Văzu cum fața ei se schimbă, văzu cum preț de o clipă în ochii ei apăru incertitudinea. Există o pauză mică, infinitezimală, înainte ca ea să răspundă: "Nimic".

Dar existase ceva. Race era sigur de asta. Ceva pe care ea îl văzuse sau îl auzise sau îl remarcase și pe care, dintr-un motiv sau altul, se hotărâse să nu-l spună.

Nu o forță. Știa că ar fi fost inutil. O fată ca ea nu se răzgândea atunci când era hotărâtă să facă ceva.

Dar existase ceva. Lucrul ăsta îl îmbărbătă. Era primul semn de fisură în zidul cu care se confruntase.

Își luă la revedere de la Ruth și porni spre Elvaston Square gândindu-se la femeia de care tocmai se despărțise.

Era posibil ca Ruth să fie vinovată? Pe total, avea o părere bună despre ea. I se păruse absolut sinceră.

Era oare capabilă de crimă? Dacă te gândeai, majoritatea oamenilor erau. Nu de crimă în general, ci de o crimă anume.

Asta făcea să fie atât de greu să arăți cu degetul pe cineva. Tânăra asta avea ceva care sugera neîndurarea. Și avusese un motiv, sau, mai de grabă, un șir de motive. Înlăturând-o pe Rosemary, avea o foarte bună șansă să devină doamna George Barton.

Indiferent că se mărita cu Barton fiindcă era bogat sau pentru că îl iubea, înlăturarea lui Rosemary era esențială.

Race se gândi că era prea rațională ca să își riște gâtul doar pentru un trai confortabil. Iubire? Poate. În ciuda purtării ei detașate și a stăpânirii de sine, el o bănuia a fi una din acele femei care pot să se lase în voia unei pasiuni totale pentru un bărbat anume. Date fiind iubirea pentru George și ura pentru Rosemary, ar fi putut plănui și înfăptui cu detașare omorârea lui Rosemary. Iar apoi George primise scrisorile anonime. (De la cine? De ce? Astea erau întrebările supărătoare care nu încetau să-l sâcâie) și intrase la bănuieli. Plănuise o capcană. Iar Ruth îl redusese la tăcere.

Nu, nu era corect. Nu suna adevărat. Asta sugera panică, or Ruth nu era genul de femeie care să intre în panică. Ea era mai deșteaptă ca George și ar fi putut evita cu cea mai mare ușurință orice capcană pe care i-ar fi întins-o el.

Se părea că discuția cu Ruth nu-l făcuse să avanseze deloc.

Lucilla Drake fu încântată să-l vadă pe colonelul Race.

Storurile erau coborâte, și Lucilla intră în cameră îmbrăcată toată în negru, cu o batistă la ochi, și explică, pe măsură ce avansa cu mâna întinsă și tremurândă, că ea n-ar fi putut vedea pe nimeni, absolut pe nimeni, cu excepția unui atât de bun prieten al dragului de George, și că era îngrozitor să nu ai un bărbat în casă! Zău, fără un bărbat în casă nici nu știai cum să te descurci. Doar ea, o biată văduvă singură, și Iris, o fată neajutorată. Atât de amabil din partea dragului de colonel Race și zău că ea îi era foarte recunoscătoare... și nu avea nici o idee de ce ar trebui să facă. Firește că domnișoara Lessing avea să se ocupe de toate problemele de afaceri și de aranjamentele pentru înmormântare... dar cum rămânea cu ancheta? Și era groaznic să ai poliția în casă, în haine civile, firește, și foarte respectuoși. Dar ea era foarte zăpăcită și toată povestea era o adevărată tragedie și oare nu credea colonelul Race că totul trebuie să se fi datorat sugestiei – asta a spus psihanalistul, că de vină era numai sugestia. Și sărmanul George în localul acela oribil, Luxemburg, și parctic aceeași amintire trebuie să-l fi copleșit dintr-o dată, și măcar de-ar fi ascultat ce-i spusese ea, Lucilla, și ar fi luat acel tonic excelent al dragului de doctor Gaskell... toată vara a fost dărâmat, da, complet dărâmat.

Lucilla însăși păru să fie dărâmată temporar, așa că Race prinse ocazia să vorbească.

El spuse că regreta profund situația și că doamna Drake putea conta pe el în orice privință.

Apoi Lucilla se porni din nou și spuse că era foarte amabil din partea lui, și că era tare plăcut să ai pe cineva pe care să te bazezi. Domnișoara Lessing era bine intenționată, firește, și foarte eficientă, dar cam nesimțitoare, și uneori își însușea cam prea multe atribuții, iar după părerea ei, a Lucillei, George se bazase mult prea mult pe ea, și la un moment dat chiar se temuse că George ar fi putut face o prostie, ceea ce ar fi fost un mare păcat și probabil ea l-ar fi terorizat fără milă o dată ce s-ar fi căsătorit. Firește că ea, Lucilla, simțise pericolul. Draga de Iris era atât de nepământească și era drăguț, nu-i așa, ca tinerele fete să fie modeste și fără fumuri. Iris fusese întotdeauna foarte tânără pentru vârsta ei și foarte liniștită – de cele mai multe ori nici nu știa ce gândea. Rosemary fiind atât de drăguță și atât de veselă, mai tot timpul ieșise în oraș, iar Iris își pierduse vremea prin casă, ceea ce nu era bine pentru o fată. Fetele ar trebui să ia ore de gătit și croitorie, astea le-ar ocupa mintea, și nu se știe niciodată când s-ar putea dovedi util. Fusese o adevărată binecuvântare că ea, Lucilla, fusese liberă să vină să locuiască aici după moartea sărmanei Rosemary – gripa aceea oribilă, un tip cu totul neobișnuit de gripă, spuse doctorul Gaskell. Un bărbat atât de deștept și manierat!

Ea voise astă vară ca Iris să meargă la el. Fata arătase atât de albă și slăbită! “Dăr zău, colonele Race, eu cred că din cauza situării casei. În vale, și umezeală, iar seara tot felul de miasme”. Bietul George se dusesse și-o cumpărase de capul lui, fără să ceară sfatul cuiva – mare păcat! Spusese că voia să fie o surpriză, dar zău că ar fi fost mai bine dacă cerea sfatul unei femei mai în vârstă. Bărbații nu știau nimic despre case. George ar fi putut să-și dea seama că ea, Lucilla, ar fi luat cu dragă inimă asupra ei orice problemă. Căci, la urma urmelor, care era viața ei acum? Dragul ei soț murise

de mulți ani, iar Victor, scumpul ei băiat, departe în Argentina, adică nu, Brazilia, sau parcă totuși Argentina? Un băiat atât de chipeș și afectuos!

Colonelul Race spuse că auzise că ea avea un fiu peștehotare.

Următorul sfert de oră colonelul fu revelat cu o relațare completă a multiplelor activități ale lui Victor. Un băiat atât de vioi, dornic să-și încerce mâna la toate – aici urmă o listă a diverselor ocupații ale lui Victor. Niciodată lipsit de amabilitate sau purtând ranchiună cuiva. “Întotdeauna a fost ghinionist, colonele Race. A fost judecat greșit de decanul lui, și consider că autoritățile de la Oxford s-au comportat rușinos. Oamenii par să nu înțeleagă că unui băiat deștept, cu talent la desen, i se pare o idee excelentă să imite scrisul cuiva. A făcut-o din amuzament, nu pentru bani”. Dar el întotdeauna a fost un fiu bun, și niciodată nu a stat pe gânduri s-o înștiințeze când avea probleme, ceea ce dovedea, nu-i așa, că avea încredere în ea. Doar că părea ciudat că slujbele pe care i le găseau alții îl duceau foarte des în afara Angliei. Nu putea să nu se gândească la faptul că, dacă i s-ar fi dat băiatului o slujbă bună, la Banca Angliei să spunem, el s-ar fi rostuit mult mai bine. Ar fi trăit, poate, la mică distanță de Londra și ar fi avut o mașinuță.

Dură cam douăzeci de minute până ca Race să o comute pe Lucilla de pe subiectul fiului ei pe cel al servitorilor.

– Da, era foarte adevărat ce spunea el, nu mai existau servitori ca pe vremuri. O adevărată problemă în ziua de azi! Nu că ar trebui să se plângă, căci ei fuseseră foarte norocoși. Doamna Pound, deși avea ghinionul să fie ușor surdă, era o femeie grozavă. Aluaturile ei erau uneori cam tari și avea tendința să condimenteze prea mult supa, dar pe total era o persoană de încredere, și foarte econoamă, pe deasupra. Era

aici chiar de când se însurase George, și nu făcuse nazuri să meargă la țară astă vară, deși cu celelalte avuseseră probleme pe tema asta și menajera plecase, dar mai bine așa, era o fată care răspundea obraznic, pe lângă faptul că spărsese șase pahare de vin, ceea ce dovedea o neglijență strigătoare la cer, colonelul Race nu era de aceeași părere?

– Mare neglijență, într-adevăr.

– Asta i-am spus și eu. Și i-am spus că sunt nevoită să scriu asta în referințele ei, căci așa e cinstit. Nu doar calitățile trebuie menționate, și și greșelile. Dar fata a fost foarte insolentă și a spus că speră să ajungă într-o casă unde oamenii nu sunt lichidați, o expresie nefericită pe care cred că a dobândit-o de la cinematograful și caraghios de nepotrivită întrucât draga de Rosemary și-a luat singură viața – deși la vremea aceea nu era responsabilă de faptele ei după cum bine a subliniat procurorul. Deci, cum spuneam, am scris în referințe că Betty Archdale și-a înțeles pe deplin îndatoririle de menajeră și a fost serioasă și cinstită, dar că avea înclinația să spargă cam multe lucruri și nu întotdeauna avea o comportare respectuasă. În ce mă privește, dacă aș fi fost doamna Rees-Talbot, aș fi citit printre rânduri și nu aș fi angajat-o. Dar în ziua de azi lumea se repede la orice poate să apuce.

În timp ce doamna Drake se opri ca să-și tragă sufletul, colonelul Race întrebă repede dacă era vorba de doamna Richard Rees-Talbot. Dacă da, o cunoștea din India.

– N-aș putea spune sigur. Adresa era Cadogan Square.

– Atunci e vorba de prietenii mei.

Lucilla spuse că lumea era mică și că nu existau prieteni ca vechii prieteni. Prietenia era un lucru minunat. Ea întotdeauna considerase că între Paul și Viola fusese ceva foarte romantic. Dar, vai, colonelul Race nu avea de unde să știe

despre ce vorbea. Oamenii au tare mult tendința să re-trăiască trecutul.

Colonelul Race o rugă să continue, iar ca răspuns la această politețe primi povestea vieții lui Hector Marle, a felului în care fusese crescut de sora sa, a ciudașenilor și slăbiciunilor lui și, la urmă, când colonelul Race aproape că uitase, a căsătoriei lui cu frumoasa Viola. El auzi cum Paul Bennett, învingându-și dezamăgirea provocată de refuzul Violei, se transformase din iubit în prieten de familie, și despre moartea lui și clauzele testamentului lui. "Lucru pe care l-am considerat extrem de romantic – așa o avere enormă! Nu că banii ar fi totul – nu, nici vorbă. Gândiți-vă numai la moartea tragică a sărmanei Rosemary. Și nici chiar în privința dragei de Iris nu sunt foarte mulțumită!"

Race se uită întrebător la ea.

– Găsesc că responsabilitatea mea nu e deloc ușoară. Este bine cunoscut faptul că e o moștenitoare bogată. Stau mereu cu ochii pe tinerii care nu sunt de dorit, dar ce poți să faci, colonele Race? În ziua de azi nu mai poți avea grijă de o fată ca pe vremuri. Iris are prieteni despre care nu știu aproape nimic. "Invită-i acasă, dragă", îi spun mereu, dar se pare că tinerii ăștia pur și simplu nu vor să fie aduși. Și sărmanul George era îngrijorat. E vorba de un tânăr pe nume Browne. Eu personal nu l-am văzut niciodată, dar se pare că Iris se vede foarte mult cu el. George nu-l plăcea, sunt absolut sigură de asta. Eu cred că bărbații au fler când e vorba de alți bărbați. Îmi amintesc că soțul meu avea mari rețineri față de un custode al bisericii noastre, un anume colonel Pusey, un om tare fermecător. Și, ce credeți, într-o duminică, în timp ce trecea cu tipsia pentru colectă, a căzut la pământ, beat mort se pare. Mai târziu am aflat că din casa lui erau scoase zeci de sticle de coniac goale pe săptămână! El și soțul

meu au avut o dispută aprinsă cu privire la detaliile subiei de Ziua Tuturor Sufletelor. Oh, vai de mine, Ziua Tuturor Sufletelor! Când te gândești că ieri a fost Ziua Tuturor Sufletelor!

Un sunet ușor îl făcu pe Race să se uite spre ușă. O mai văzuse pe Iris o dată, la Little Priors. Cu toate astea, avea impresia că acum o vedea pentru prima dată. Fu izbit de încordarea fantastică din spatele calmului ei, iar ochii ei aveau o expresie pe care el simțea că ar fi trebuit s-o recunoască, dar nu reușea.

Lucilla Drake întoarse capul.

– Iris, draga mea, nu te-am auzit când ai intrat. Îl cunoști pe colonelul Race? Este atât de amabil!

Iris veni și dădu grav mâna cu el, rochia neagră pe care o purta făcând-o să pară mai subțire și mai palidă decât și-o amintea el.

– Am venit să văd dacă pot să vă ajut cu ceva, spuse Race.

– Mulțumesc. Este amabil din partea dumneavoastră.

Suferise un șoc puternic, asta era evident, și încă îi mai resimțea efectele. Dar oare ținuse ea chiar atât de mult la George ca moartea lui să o fi afectat atât de puternic?

Întoarse ochii spre mătușa ei și Race își dădu seama că erau ochi care pândeau.

– Despre ce vorbești când am intrat eu?

Lucilla se făcu roșie și se fâstâci. Race intuit că dorea să evite menționarea numelui lui Anthony Browne. Ea exclamă:

– Stai să văd... oh, da, vorbeam că ieri a fost Ziua Tuturor Sufletelor. Mi se pare o coincidență din acelea despre care nu crezi că se pot întâmpla în realitate.

– Vrei să spui ca Rosemary s-a întors ieri ca să-l ia pe George? întrebă Iris.

– Iris dragă, nu vorbi așa! E un gând cumplit și atât de necreștinesc!

– De ce necreștinesc? Există Ziua Morților. La Paris lumea se duce și pune flori pe morminte.

– Oh, știu, dragă, dar ei sunt catolici, nu-i așa?

Un zâmbet ușor apăru pe buzele lui Iris. Apoi întrebă direct:

– Vorbeați de Anthony – de Anthony Browne, nu-i așa?

– Păi, de fapt, chiar am pomenit de el. Spuneam că nu știm nimic de el...

Iris o întrerupse cu duritate.

– De ce ar trebui să știi ceva despre el?

– Vai de mine, nu țin neapărat, dar mă gândeam că ar fi bine dacă am ști, nu-i așa?

– Ai să ai ocazia să știi, pentru că am de gând să mă mărit cu el.

– Oh, Iris! Nu trebuie să faci nimic pripit... vreau să spun, nimic care nu poate fi stabilit în momentul de față.

– Este stabilit, mătușă Lucilla.

– Nu, dragă, nu poți vorbi de măritiş când înmormântarea nu a avut încă loc. N-ar fi decent. Și ancheta asta îngrozitoare și toate celelalte. Și zău, Iris, nu cred că dragul de George ar fi fost de acord. El nu-l plăcea pe domnul Browne.

– Nu, lui George nu i-ar fi plăcut, și nu-l plăcea pe Anthony, dar asta nu are nici o importanță. E viața mea, nu a lui George și, oricum George e mort...

Doamna Drake scoase un vaiet.

– Iris! Iris! Ce te-a apucat? Cum poți să spui ceva atât de crud?

– Îmi pare rău, mătușă Lucilla. Fata vorbea istovit. N-am vrut să sune așa. Am vrut doar să spun că George se odihnește acum undeva și nu își mai face griji pentru mine și viitorul meu. Trebuie să decid singură.

– Prostii, dragă, nu se poate decide nimic într-un moment ca ăsta, ar fi extrem de nepotrivit. Nici nu se pune problema.

Iris râse scurt.

– Dar s-a pus. Anthony m-a cerut de soție înainte să plecăm de la Little Priors. Voia să vin cu el la Londra și să ne căsătorim fără să spunem cuiva. Acum îmi doresc s-o fi făcut.

– A fost o cerere foarte curioasă, spuse colonelul Race. Ea se întoarse sfidătoare spre el.

– Nu, n-a fost. Ne-ar fi scutit de multă agitație. De ce n-oi fi avut încredere în el? Mi-a cerut să am încredere în el și eu n-am avut. În tot cazul, am să mă mărit cu el imediat ce mi-o cere.

Lucilla izbucni într-un torent de proteste incoerente. Obrajii dolofani îi tremurau și ochii îi erau plini de lacrimi.

Colonelul Race interveni rapid.

– Domnișoară Marle, aş putea schimba câteva vorbe cu dumneata înainte să plec? Despre o problemă strict de afaceri?

Destul de uimită, fata murmură "Da" și porni către ușă. În timp ce ea trecea pragul, colonelul făcu doi pași spre doamna Drake.

– Nu fiți supărată. Tăcerea e de aur, știți zicala. Vom vedea ce putem face.

Ieși după Iris care îl conduse într-o cameră mică din fundul casei.

- Race vorbi pe un ton indiferent.

– Tot ce aveam să-ți spun, domnișoară Marle, este că inspectorul șef Kemp e prieten cu mine și sunt sigur că îl vei găsi cât se poate de amabil și dornic să te ajute. Are o sarcină ingrată, dar sunt convins că și-o va îndeplini cu cea mai mare considerație.

Ea se uită o clipă la el fără să vorbească, apoi spuse brusc:

– George v-a așteptat aseară la petrecere. De ce n-ați venit?

– George nu m-a așteptat.

– Dar el așa a spus.

– Poate că a spus, dar nu era adevărat. George știa foarte bine că nu vin.

– Dar scaunul gol... Pentru cine era?

– Nu pentru mine.

Ea închise ochii pe jumătate și se făcu foarte albă la față. Șopti:

– Era pentru Rosemary... Înțeleg... Era pentru Rosemary...

Race se gândi că fata avea să cadă. Veni repede spre ea și o susținu, apoi o sili să se așeze.

– Ușurel...

Ea spuse cu un glas jos, întretăiat:

– Mă simt bine... Dar nu știu ce să fac... Nu știu ce să fac.

– Pot să te ajut?

Ea ridică ochii spre el, apoi spuse:

– Trebuie să-mi lămuiesc lucrurile... trebuie să le iau în ordine. În primul rând, George credea că Rosemary nu s-a sinucis... ci a fost omorâtă. Credea asta din cauza acelor scrisori. Cine a scris scrisorile, domnule colonel?

– Nu știu. Nimeni nu știe. Dumneata ai vreo idee?

– Pur și simplu nu-mi pot imagina. Oricum, George credea în ele, și a aranjat petrecerea de aseară, și a pus un scaun gol, și ieri a fost Ziua Tuturor Suferințelor... adică Ziua Morților, ziua în care sufletul lui Rosemary putea să se întoarcă... și să-i spună adevărul.

– Nu te lăsa în voia imaginației.

– Dar am simțit-o eu însămi... am simțit-o undeva, foarte aproape... sunt sora ei... și cred că încerca să-mi spună cumva.

– Ia-o încet, Iris.

– Trebuie să vorbesc despre asta! George a băut în amintirea lui Rosemary și... a murit. Poate că... ea a venit și l-a luat.

– Spiritele morților nu pot pune cianură într-un pahar de șampanie, draga mea.

Cuvântul păru să-i restabilească echilibrul. Spuse pe un ton mai normal:

– Dar e absolut incredibil! George a fost omorât – da, omorât! Asta crede poliția și trebuie să fie adevărat pentru că nu există nici o altă alternativă. Dar n-are logică.

– Crezi că n-are? Dacă Rosemary a fost ucisă, și George începuse să bănuiască cine a ucis-o...

Ea îl întrerupse.

– Da, dar Rosemary nu a fost ucisă! De asta nu are logică. George credea scrisorile alea stupide în parte din cauză că starea depresivă după gripă nu e un motiv convingător pentru sinucidere. Dar Rosemary avea un motiv. Am să vi-l arăt.

Ieși în fugă din cameră și se întoarse peste câteva minute ținând în mână o scrisoare împăturită pe care i-o întinse.

– Citiți-o. Vedeți și singur.

El desfăcu scrisoarea ușor mototolită.

“Dragul meu Leopard...”

O citi de două ori înainte de a i-o înapoia.

Fata spuse nerăbdătoare:

– Vedeți? Era nefericită, avea inima zdrobită. Nu mai voia să trăiască.

– Știi cui i-a fost scrisă scrisoarea?

– Da. Lui Stephen Farraday. Nu lui Anthony. Ea era îndrăgostită de Stephen și el s-a purtat crud cu ea. Așa că ea a luat otrava la restaurant și a bătut-o sub ochii lui, ca s-o vadă murind. Poate spera că el o să regrete.

Race nu spuse nimic. După câteva clipe, întrebă:

– Când ai găsit asta?

– Cam acum șase luni. Era în buzunarul unui halat vechi.

– I-ai arătat-o lui George?

Iris strigă cu patimă:

– Cum aș fi putut? Rosemary era sora mea. Cum puteam s-o dau de gol în fața lui George? El era atât de sigur că ea îl iubea! Cum puteam să-i arăt asta după moartea ei? Dar problema e, ce mă fac eu acum? V-am arătat-o dumneavoastră pentru că ați fost prieten cu George. Trebuie să o vadă și inspectorul șef?

– Da. Kemp trebuie să știe. E o dovadă, înțelegi.

– Dar atunci... va fi citită la tribunal?

– Nu neapărat. Acum se investighează moartea lui George. Nimic care nu are relevanță nu va fi făcut public. Ar fi bine să mi-o dai mie.

– Prea bine.

Îl conduse la ușa din față. În timp ce Race dădea să iasă, ea spuse brusc:

– Asta dovedește, nu-i așa, că moartea lui Rosemary chiar a fost sinucidere?

– Dovedește că avea un motiv să se sinucidă.

Fata oftă adânc. Race coborî treptele. Întorcând capul, o văzu stând în prag și urmărindu-l cum traversează piațeta.

Mary Rees-Talbot îl întâmpină pe colonelul Race cu un țipăt de neîncredere.

– Vai de mine, nu v-am mai văzut de când ați dispărut atât de misterios din Allahabad! De ce ați venit? Nu ca să mă vedeți pe mine, sunt sigură. Dumneavoastră nu faceți vizite de curtoazie. Ei haide, spuneți, nu trebuie să fiți diplomat.

– Ar fi o pierdere de timp să fiu diplomat cu dumneata, Mary. Întotdeauna am apreciat ascuțimea minții dumitale.

– N-ar fi mai bine să intrați direct în subiect?

· Race zâmbi.

– Servitoarea care mi-a deschis e Betty Archadale? întrebă el.

– Deci asta e! Să nu-mi spuneți că fata asta este o binecunoscută spioană europeană, căci nu vă cred.

– Nu, nu, nimic de genul ăsta.

– Și să nu-mi spuneți nici că lucrează în serviciul nostru de contraspionaj, căci nici asta n-o cred.

– Nu, fata e pur și simplu menajeră.

– De când vă interesează o simplă menajeră?

– Cred că ar putea să-mi spună ceva.

– Dacă o rugați frumos? Nu m-ar mira. Are o tehnică de-a asculta pe la uși foarte dezvoltată. Și M. ce face?

– M. îmi oferă cu amabilitate ceva de băut și sună după Betty și comandă băutura.

– Și când Betty o aduce?

– În acel moment M. are amabilitatea de a ieși din cameră.

– Să asculte ea însăși pe la uși?

– Dacă vrea.

– Perfect. Intru în joc!

Doamna Rees-Talbot, care era o brunetă vioaie în jur de patruzeci de ani, sună și îi ceru arătoarei ei servitoare să-i aducă oaspetelui un whisky cu sifon.

Când Betty Archdale se întoarse cu băutura pe o tavă, doamna Rees-Talbot stătea în picioare lângă ușa ce dădea în camera ei de zi.

– Colonelul Race are să îți pună câteva întrebări, spuse ea și ieși.

Betty își întoarse ochii obraznici spre militarul înalt și cărunt. În adâncurile lor se citea un fel de panică. Race luă paharul și îi zâmbi.

– Ai văzut ziarele de azi? Întrebă el.

– Da, domnule.

– Ai văzut că domnul George Barton a murit aseară la restaurantul Luxemburg?

– Oh, da, domnule. Ochii lui Betty scânteiau de plăcere scandalului public. Nu e îngrozitor?

– Ai lucrat acolo, nu-i așa?

– Da, domnule. Am plecat iarna trecută, la scurt timp după moartea doamnei Barton.

– Și ea a murit la Luxemburg.

Betty dădu din cap.

– Treaba asta e cam ciudată, nu-i așa?

Colonelul Race spuse cu gravitate.

– Văd că ai cap. Știi să deduci anumite lucruri.

Betty își plesni palmele și renunță la discreție.

– Și lui i s-a făcut felul? Ziarele nu spun exact.

– De ce spui “și”? Moartea doamnei Barton a fost declarată de procuror drept sinucidere.

Betty îi aruncă o privire rapidă din colțul ochiului. Deși era atât de în vârstă, gândi ea, arăta bine. Un adevărat domn. Dar ce anume urmărea el?

Spuse sfioasă:

– Da, domnule.

– Dar poate că dumneata n-ai crezut niciodată că a fost sinucidere?

– Păi, nu, domnule. N-am crezut... nu chiar.

– Foarte interesant. De ce n-ai crezut?

Fata ezită și începu să-și cuteze șorțul cu degetele.

Atât de drăguț spusese el asta, atât de serios! Te făcea să te simți important, și suna ca și cum voia să îl ajuti. Și, oricum, ea fusese isteată în privința morții lui Rosemary Barton. Nu înghițise nici o clipă povestea cu sinuciderea!

– A fost omorâtă, domnule, nu-i așa?

– E posibil. Dar cum ai ajuns la concluzia asta?

– Păi... am auzit ceva, într-o zi.

– Ce anume?

– Ușa nu era închisă. Să nu credeți că eu aș asculta vreodată la ușă. Nici vorbă de așa ceva, nu-mi place. Dar treceam prin hol înspre sufragerie cu o tavă și ei vorbeau foarte tare. Doamna Barton îi spunea domnului Browne că nu îl chema Anthony Browne. Și atunci domnul Browne a devenit chiar urâcios. Nu m-aș fi așteptat la una ca asta de la un domn atât de chipeș ca el care, de regulă, vorbea foarte frumos. I-a spus că îi ciuruieste fața, sau așa ceva, și pe urmă i-a spus că dacă nu face ce îi spune el o să-i însceneze un accident de circulație. Nici mai mult nici mai puțin! I-a spus că oricând putea să fie lichidată. Domnișoara Iris tocmai cobora scara, și firește că nu m-am gândit prea mult la asta la vremea aceea, dar când a fost toată zarva aia cu sinuciderea ei

și am auzit că și el fusese acolo... ei bine, m-au trecut fiori pe șira spinării, zău așa!

– Dar n-ai spus nimic?

– Nu am vrut să am de a face cu poliția și, oricum, nu știam nimic... sigur. Și poate că dacă aș fi spus ceva, aș fi fost și eu omorâtă.

– Înțeleg. Race făcu o scurtă pauză, apoi întrebă pe tonul cel mai blând:

– Așa că doar i-ai scris o anonimă domnului Barton?

Ea se holbă la el. În privirea ei colonelul nu detectă decât pură uluire.

– Eu? Să-i scriu eu domnului Barton? Niciodată.

– Nu te teme să vorbești despre asta. A fost, de fapt, o idee foarte bună. L-ai avertizat fără să te dai de gol. Ai fost foarte isteată.

– Dar n-am făcut-o eu, domnule. Nici nu mi-a trecut prin cap una ca asta!

Era atât de convingătoare încât, în ciuda lui însuși, Race începu să se îndoiască de faptul ca fata scrisese scrisorile.

– Cui i-ai povestit despre ce ai auzit? întrebă el.

Betty clătină din cap.

– Nimănui. Ca să fiu sinceră, eram îngrozită. M-am gândit că e mai bine să-mi țin gura. Am încercat să uit. O singură dată am pomenit de asta în fața doamnei Drake, când i-am spus că am să mă duc într-o casă în care oamenii nu sunt lichidați, dar, zău, a făcut atâta tărăboi pentru niște pahare sparte! Mi-a scăpat asta, dar ea nu mi-a dat atenție. Poate că ar fi trebuit să vorbesc la vremea respectivă, dar zău că n-am putut spune tot felul de lucruri, iar domnul Browne era mereu foarte drăguț și pus pe glume, așa că n-am putut să vorbesc.

– Doamna Barton i-a spus că Browne nu era numele lui adevărat. A pomenit care era numele lui adevărat?

– Da, domnule. Pentru că el a spus: “Uită de Tony”... nu mai știu cum. Tony... Mi-a amintit de dulceața de cireșe pe care o făcuse bucătăreasa. Începea cu M. Și nu suna a nume străin. Oare cum era?

– Lasă, nu te mai frământa. Ai să-ți aduci aminte. Să mă anunți și pe mine atunci. Uite cartea mea de vizită. Dacă îți amintești numele, scrie-mi la adresa asta.

Îi înmână cartea de vizită și o bancnotă.

– Cu siguranță, domnule, mulțumesc, domnule.

Un adevărat domn, gândi ea în timp ce alerga la parter. O bancnotă de o liră, nu zece șilingi.

Mary Rees-Talbot se întoarse în cameră.

– Cum e, ați avut succes?

– Da, dar ar mai fi un amănunt. Poți să mă ajuți? Îmi trebuie un nume care să amintească de dulceața de cireșe.

– Ce idee ieșită din comun!

– Gândește-te, Mary. Concentrează-te asupra preparării dulcețurilor, în special a celei de cireșe.

– Nu se face prea des dulceață de cireșe.

– De ce?

– Din cauză că are tendința să se zaharisească... afară doar dacă se folosesc cireșe de gătit, cireșe Morello.

Race scoase o exclamație.

– Asta e! Pun pariu că asta e. La revedere, Mary, îți sunt nemaipomenit de recunoscător. Ai ceva împotriva s-o suni pe fată ca să mă conducă?

– Și chiar nu-mi spuneți și mie despre ce e vorba?

– Am să trec altădată pe la dumneata și am să-ți spun toată povestea.

– S-o vedem și pe asta! îngână în urma lui doamna Rees-Talbot.

La parter, Betty îl aștepta pe Race cu pălăria și bastonul.

El îi mulțumi și dădu să iasă. În prag, se opri.

– Apropo, numele ăla era Morelli?

Fața lui Betty se luminează.

– Chiar așa, domnule. ăsta era numele. Tony Morelli era numele pe care i-a spus să-l uite. Și i-a mai spus și că făcuse închisoare.

Race coborî treptele zâmbind.

Din cea mai apropiată cabină telefonică îl sună pe Kemp.

Discuția fu scurtă dar satisfăcătoare. Kemp spuse:

– Am să telegrafiez imediat. Trebuie să spun că va fi o mare ușurare dacă ai dreptate.

– Cred că am. Înșiruirea faptelor e destul de clară.

Inpectorul șef Kemp nu era într-o stare de spirit prea bună.

De un sfert de oră interoga un băiat de șaisprezece ani, speriat ca un iepure, care, în virtutea grozavului post al unchiului Charles, asupra să fie un chelner de prima mână, așa cum se cerea la Luxemburg. Între timp, era unul din cei șase subalterni care alergau de colo-colo cu șorțuri la brâu pentru a se distinge de superior, și a căror îndatorire era să suporte ocările pentru tot ce nu ieșea bine, să aducă și să ducă, să aprovizioneze cu cornuri și cuburi de unt clienții și să fie sâsâiți în franceză, italiană și, ocazional, în engleză. Charles, din postura lui de om mare, departe de a-și favoriza ruda de sânge, îl sâsâia, îl blestema și îl înjura chiar mai rău decât pe ceilalți. Cu toate astea, Pierre nădăjduia în inima lui să fie nici mai mult nici mai puțin decât chelner șef într-un restaurant *chic*.

Deocamdată, însă, cariera lui era în impas și bănuia că era suspectat de crimă.

Kemp îl întorsese pe toate fețele și se convinsese că băiatul făcuse exact ce spusese, și anume, ridicase poșeta doamnei de pe podea și o pusese pe masă.

Dezamăgit, Kemp îl lăsă pe băiat să plece. În acel moment sergentul Pollock îl anunță că se telefonase de jos că o tânără doamnă întreba de el, sau, mai precis, de ofițerul care se ocupa de cazul Luxemburg.

– Cine e?

– Domnișoara Chloe West.

– Să urce, spuse resemnat Kemp. Pot să-i dau cinci minute. După aceea trebuie să vină domnul Farraday. Dar,

în fine, nu strică să-l fac să aștepte câteva minute. Îl mai fierb în suc propriu un pic.

Când domnișoara Chloe West intră în încăpere, Kemp avu imediat impresia că o cunoștea de undeva. Dar în minutul următor impresia asta îl părăsi. Nu, nu o mai văzuse niciodată pe fata asta, era sigur. Totuși, senzația că îi era cunoscută rămase să-l sâcâie.

Domnișoara West avea în jur de douăzeci și cinci de ani, era șatenă și foarte drăguță. Părea hotărât agitată.

Kemp întrebă cu vioiciune:

– Ce pot face pentru dumneata, domnișoară West?

– Am citit în ziar despre Luxemburg... despre bărbatul care a murit acolo.

– Domnul George Barton? Și? Îl cunoșteai?

– Păi, nu, nu chiar. Adică, nu l-am cunoscut personal.

Kemp se uită atent la ea și renunță la prima lui deducție.

Chloe West arăta extrem de rafinată și virtuasă.

Întrebă cu un glas foarte plăcut:

– Mai întâi, vrei să-mi spui numele exact și adresa, ca să știm cum stăm?

– Chloe Elizabeth West, Merryvale Court 15, Maide Vale. Sunt actriță.

Kemp se uită din nou la ea cu coada ochiului și decise că într-adevăr, asta era.

– Continuă, domnișoară West.

– Când am citit despre moartea domnului Barton și că poliția face cercetări, m-am gândit că poate ar trebui să vin să vă spun ceva. Nu cred că chiar are vreo legătură cu asta, dar...

Domnișoara West se opri.

– Lasă-ne pe noi să judecăm asta. Spune-mi despre ce e vorba.

– În momentul de față nu joc, explică domnișoara West. Dar numele meu e înscris la agenții și fotografia mea a apărut în Spothigh... Am înțeles că acolo a văzut-o domnul Barton. A luat legătura cu mine și mi-a explicat ce voia de la mine.

– Și?

– Mi-a spus că dădea o petrecere la Luxemburg și că voia să le facă o surpriză invitaților lui. Mi-a arătat o fotografie și mi-a spus că voia să mă machiez ca femeia din ea. Mi-a spus că semănam foarte mult.

Mintea lui Kemp se luminează dintr-o dată. Fotografia lui Rosemary pe care o văzuse în Elvaston Square, pe biroul lui George. De ea îi amintea fata asta. Semăna bine cu Rosemary Barton.

– De asemenea, mi-a cumpărat o rochie pe care s-o port atunci. Am adus rochia cu mine. E dintr-o mătase verde cenușiu. Trebuia să mă coafez ca în fotografie și să accentuez asemănarea cu ajutorul machiajului. Apoi trebuia să vin la Luxemburg și să intru în restaurant în timpul primului spectacol de cabaret și să mă așez la masa domnului Barton unde avea să fie un scaun liber. M-a dus să luăm masa acolo și mi-a arătat unde avea să fie masa.

– Și de ce n-ai respectat înțelegerea, domnișoară West?

– Pentru că în acea seară, pe la opt, cineva – domnul Barton – m-a sunat și mi-a spus că toată treaba s-a amânat. Mi-a spus că mă va anunța când va avea loc petrecerea, în altă zi. Apoi, dimineața următoare, am citit în ziar despre moartea lui.

– Și ai venit la noi, spuse Kemp pe un ton plăcut. Îți mulțumesc foarte mult, domnișoară West. Ai lămurit un

mister – misterul scaunului liber. Apropo, adineaori ai spus “cineva”, iar apoi “domnul Barton”. De ce?

– Pentru că la început n-am crezut că era domnul Barton. Glasul îi suna altfel.

– Era un glas de bărbat?

– Oh, da, așa cred... cel puțin... era cam răgușit, de parcă era răcit.

– Și asta e tot ce ți-a spus?

– Da.

Kemp îi mai puse câteva întrebări, dar nu mai află nimic nou.

După plecarea ei, îi spuse sergentului:

– Așadar asta era faimosul “plan” al lui George Barton. Acum înțeleg de ce se uita atât de lung la scaunul liber după programul de cabaret și arăta ciudat și distrat. Prețiosul lui plan dăduse greș.

– Nu credeți că el a fost cel care a contramandat?

– Nici vorbă. Și nu sunt sigur nici că era un glas de bărbat. Răgușeala e o deghizare bună la telefon. În fine, începem să înaintăm. Trimite-l înăuntru pe domnul Farraday dacă e aici.

Detașat și stăpân pe sine pe dinafară, Stephen Farraday intrase în clădirea Scotland Yard-ului simțind o greutate intolerabilă pe cuget. Dimineată lucrurile păreau să meargă foarte bine. De ce ținuse neapărat inspectorul șef să-l cheme aici? Ce știa sau bănuia? Se putea să fie doar o bănuială vagă. Tot ce trebuia să facă era să nu-și piardă capul și să nu recunoască nimic.

Se simțea ciudat de stingher și singur fără Sandra. Împreună avuseseră tărie, curaj, putere. Singur, nu era nimic, mai puțin decât nimic. Oare Sandra simțea același lucru? Ședea ea oare acum în Kidderminster House tăcută, rezervată, mândră și simțindu-se pe dinăunru îngrozitor de vulnerabilă?

Inspectorul Kemp îl primi politicos dar grav. La o masă stătea un bărbat în civil cu un creion și un carnet. După ce îl invită pe Stephen să ia loc, Kemp rosti pe un ton accentuat oficial:

– Trebuie să vă iau o declarație, domnule Farraday. Declarația va fi așternută pe hârtie și veți fi rugat să o citiți și să o semnați înainte de a pleca. Tototdată am datoria să vă spun că sunteți liber să refuzați să dați o astfel de declarație și că aveți dreptul să vă chemați avocatul, dacă doriți.

Stephen fu uimit dar n-o arătă. Se sili să zâmbească.

– Asta sună înspăimântător, domnule inspector.

– Vrem ca totul să fie bine înțeles, domnule Farraday.

– Tot ce spun ar putea fi folosit împotriva mea, nu-i așa?

– Să nu folosim cuvântul “împotriva”. Tot ce spuneți va putea fi folosit ca probă.

Stephen spuse liniștit:

– Înțeleg, dar nu-mi imaginez de ce aveți nevoie și de altă declarație de la mine. Tot ce am avut de spus ați auzit azi dimineată.

– Aceea a fost o întrevvedere neoficială, folositoare ca punct de plecare. Și în plus, domnule Farraday, există anumite fapte pe care îmi imaginez că ați prefera să le discutați cu mine aici. Încercăm să fim cât mai discreți cu tot ce nu are relevanță în cazul de față. Cred că înțelegeți încotro bat.

– Mă tem că nău înțeleg.

Inspectorul oftă.

– Atunci, să-i dăm drumul. Erați în relații intime cu doamna Rosemary Barton...

Stephen îl întrerupse.

– Cine spune asta?

Kemp se aplecă și scoase din birou un document dactilografiat.

– Aceasta e copia scrisorii găsită printre lucrurile doamnei Barton. Originalul se află la dosar și ne-a fost înmănat de domnișoara Iris Marle, care recunoaște că scrisul este al surorii sale.

Stephen citi:

“Iubitul meu Leopard...”

Un val de amărăciune se abătu peste el. Glasul lui Rosemary... vorbind, implorând... Oare trecutul nu avea să moară niciodată, nu avea să se lase niciodată îngropat?

Se adună și se uită la Kemp.

– S-ar putea să aveți dreptate când credeți că doamna Barton a scris scrisoarea asta, dar în ea nu există nici un indiciu că mi-a fost scrisă mie.

– Negați că ați plătit chiria pentru apartamentul din Mansions Malland 21, Earl's Court?

Așadar știau! Se întrebă dacă știuseră tot timpul.

Ridică din umeri.

– Păreți foarte bine informat. Pot să întreb de ce trebuie ca problemele mele personale să fie aduse la lumina rampei?

– Nu vor fi aduse decât dacă se dovedesc a fi relevante în moartea domnului George Barton.

– Înțeleg. Sugerați că mai întâi am făcut dragoste cu soția lui și apoi l-am omorât pe el.

– Am să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule Faraday. Dumneavoastră și doamna Barton ați fost prieteni apropiați. V-ați despărțit la dorința dumneavoastră, nu a doamnei. Ea avea de gând, după cum arată scrisoarea, să facă scandal. Dar, foarte convenabil, a murit.

– S-a sinucis. Îndrăznesc să spun că, parțial, am avut și eu o vină. Poate mi-am reproșat-o, dar asta nu e treaba legii.

– Poate a fost sinucidere – poate nu. George Barton credea că nu. El a început să investigheze... și a murit. Înlănțuirea faptelor pare destul de sugestivă.

– Nu văd de ce trebuie să mă bănuieți pe mine.

– Recunoașteți că moartea doamnei Barton s-a produs într-un moment foarte convenabil pentru dumneavoastră? Un scandal v-ar fi dăunat foarte mult carierei, domnule Faraday.

– N-ar fi fost nici un scandal. Doamna Barton ar fi înțeles urmările.

– Mira-m-aș! Soția dumneavoastră știa de această legătură, domnule Farraday?

– Categorie nu!

– Sunteți absolut sigur de ceea ce declarați?

– Da, sunt. Soția mea nu știa decât că între mine și doamna Barton era o prietenie. Sper că nu o să afle niciodată contrariul.

– Soția dumneavoastră e o femeie geloasă, domnule Farraday?

– Deloc. Niciodată nu a manifestat nici un pic de gelozie în ce mă privește. E mult prea înțeleaptă.

Inspectorul nu comentă asta. În schimb, întreabă:

– Ați avut vreodată în posesie cianură, domnule Farraday?

– Nu.

– Dar păstrați o cantitate de cianură la proprietatea dumneavoastră de la țară?

– Poate grădinarul. Eu nu știu nimic despre asta.

– Dumneavoastră personal n-ați cumpărat niciodată cianură de la chimicale sau pentru fotografii?

– Nu mă pricep deloc la scos fotografii, și repet că nu am cumpărat niciodată cianură.

În cele din urmă, Kemp îl lăasă să plece. Apoi, îngându-rat, îi spuse subalternului său:

– A negat cam cu prea mare vehemență că soția lui nu știa nimic despre aventura lui cu doamna Barton. De ce oare, mă întreb?

– Aș spune că a dat de belea dacă ea ar afla asta, domnule.

– Da, dar e destul de deștept ca să-și dea seama că este în interesul lui să dea de înțeles că soția lui știa într-o oarecare măsură de aventura lui dar se mulțumea s-o ignore. În fine, colonelul Race pare încântat de urma pe care o adulmecă și, dacă are dreptate, soții Farraday ies din cauză. Amândoi. M-aș bucura să fie așa. Îmi place tipul și, personal, nu cred că e criminal.

Stephen deschise ușa camerei de zi.

– Sandra?

Ea ieși din întuneric și se aruncă în brațele lui.

– De ce stai pe întuneric, Sandra?

– Nu puteam să suport lumina. Povestește-mi cum a fost.

– Ei știu.

– Despre Rosemary?

– Da.

– Și ce părere au?

– Își dau seama că aveam un motiv... Oh, iubita mea, în ce te-am băgat! E numai vina mea. Măcar de-aș fi avut atâta minte ca după moartea lui Rosemary să fi plecat, să-ți fi redat libertatea, ca să nu fii și tu amestecată în afacerea asta oribilă!

– Nu, nu spune asta... Să nu mă părăsești niciodată... Niciodată.

Se agăța de el, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

– Tu ești viața mea, Stephen, să nu mă părăsești niciodată...

– Ții chiar atât de mult la mine, Sandra? N-am știut...

– N-am vrut să știi. Dar acum...

– Da, acum... Suntem alături în povestea asta, o vom înfrunta împreună... Indiferent ce se întâmplă, suntem împreună!

Sandra spuse cu hotărâre:

– Asta nu o să ne distrugă viața. Categorie nu! Nu!

Anthony Browne se uită la cartea de vizită pe care i-o înmânase micul curier.

Se încruntă, apoi ridică din umeri. Îi spuse băiatului:

– În regulă, condu-l sus.

Când colonelul Race intră, Anthony stătea în picioare, lângă fereastră, în bătaia razelor de soare. Văzu un bărbat înalt, cu aer milităresc, fața bronzată și părul cărunț – un bărbat pe care îl mai văzuse, dar nu de curând, și despre care știa multe.

Race văzu o siluetă grațioasă și întunecată și conturul unui cap frumos modelat. Un glas placut și indolent spuse:

– Colonelul Race? Ați fost prieten cu George Barton, știu. A vorbit despre dumneavoastră aseară. Serviți o țigară.

– Mulțumesc.

În timp ce îi întindea chibritul, Anthony spuse:

– Dumneavoastră erați oaspetele neașteptat care n-a apărut aseară – mai bine pentru dumneavoastră.

– Aici te înșeli. Locul acela liber nu era pentru mine.

Anthony înălță din sprâncene.

– Serios? Barton spunea...

Race îl întrerupse.

– George Barton poate că a spus. Planurile lui, însă, erau cu totul altele. Scaunul acela, domnule Browne, trebuia să fie ocupat după începerea programului de cabaret de o actriță pe nume Chloe West.

Anthony îl privi lung.

– Chloe West? N-am auzit de ea. Cine e?

– O actriță tânără, nu foarte cunoscută, dar care seamănă bine cu Rosemary Barton.

Anthony fluieră.

– Încep să înțeleg. Așadar asta era planul lui George. “Să se aprindă lumina – hocus-pocus – țineți-vă bine! Rosemary s-a întors!” Partea vinovată icnește: “E adevărat... e adevărat, eu am făcut-o”. Se opri o clipă, apoi adăugă: Nu ține – nici chiar pentru un tâmpit ca sărmanul George.

– Nu înțeleg.

Anthony rânji.

– Ei haideți, domnule, un criminal înrăit nu o să se comporte ca o școlăriță isterică. Dacă cineva a otrăvit-o pe Rosemary cu sânge rece, și era pregatit să-i administreze aceeași doză fatală de cianură lui George, acea persoană avea ceva tupeu. Ar fi fost nevoie de mai mult decât o actriță deghizată în Rosemary ca să-l facă să recunoască.

– Nu uita că Macbeth, categoric un criminal înrăit, s-a pierdut cu firea când a văzut stafia lui Banquo la ospăț.

– Ah, dar ce a văzut Macbeth chiar era o stafie! Nu era un actor deghizat în Banquos! Sunt gata să recunosc că o stafie adevărată ar putea să își aducă propria atmosferă de pe lumea cealaltă. De fapt, recunosc că cred în stafii – cred în ale de șase luni, mai ales în una.

– Serios? Și a cui stafie este?

– A lui Rosemary Barton. Puteți să râdeți dacă vreți. N-am văzut-o, dar îi simt prezența. Dintr-un motiv sau altul, sărmana Rosemary nu are liniște nici moartă.

– Aș putea bănuî un motiv.

– Din cauză că a fost omorâtă?

– Ca să folosesc o altă expresie, din cauză că a fost lichidată. Ce părere ai despre asta, domnule Tony Morelli?

Se lăsă tăcerea. Anthony se așeză, aruncă țigara în cămin și își aprinse alta.

Apoi spuse:

– De unde ați aflat?

– Recunoști că ești Tony Morelli?

– Nici prin cap nu mi-ar trece să-mi pierd timpul negând. E clar că ați telegrafiat în America și ați aflat povestea.

– Și recunoști că atunci când Rosemary ți-a descoperit identitatea ai amenințat-o că “o lichidezi” dacă nu își ține gura?

– Am făcut tot ce mi-a venit în minte ca s-o sperii și s-o fac să nu ciripească, recunosc liniștit Anthony.

Colonelul Race avea o senzație ciudată. Întrevederea asta nu decurgea așa cum ar fi trebuit să decurgă. Se uită lung la silueta din fața lui. Da, îi era familiară.

– Să recapitulez ce știu despre dumneata, Morelli?

– Ar fi amuzant.

– Ai fost condamnat în Statele Unite pentru tentativă de sabotaj la uzina de avioane Ericsen și ai făcut câțiva ani de închisoare. După ce ți-ai ispășit condamnarea, autoritățile te-au pierdut din vedere. La un moment dat ai apărut în Londra și te-ai cazat la Claridge's sub numele de Anthony Browne. Te-ai dat peste cap să faci cunoștință cu lordul Dewsbury și prin el ai cunoscut alți fabricanți de armament. Ai avut ocazia să vezi lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vezi! Este o coincidență curioasă, Morelli, faptul că la foarte scurt timp după vizitele dumitale la diverse fabrici importante au avut loc un șir de accidente inexplicabile, și câteva salvări de ultim moment de la dezastru.

– Coincidențele sunt cu siguranță lucruri ciudate.

– În final, după o altă perioadă de absență, ai reapărut în Londra și ți-ai reînnoit cunoștința cu Iris Marle, găsind pretexte să n-o vizitezi acasă, pentru ca familia ei să nu își

dea seama că relațiile voastre deveneau intime. În cele din urmă ai încercat s-o convingi să vă căsătoriți în secret.

– Știți, este de-a dreptul extraordinar modul în care ați reușit să aflați toate astea. Să-și fi adus, oare, MI5* contribuția?

Race îl privi pătrunzător.

– Ai multe de explicat, Morelli.

– Deloc. Tot ce ați spus e corect. Și ce-i cu asta? Mi-am ispășit condamnarea. Mi-am făcut câțiva prieteni intereșanți. M-am îndrăgostit de o fată fermecătoare și firește că sunt nerăbdător să mă însor cu ea.

– Atât de nerăbdător încât ai prefera ca nunta să se facă înainte ca familia ei să aibă ocazia să-ți descopere antecedentele. Iris Marle este o tânără foarte bogată.

Anthony aprobă cu seninătate.

– Așa e. Acolo unde există bani, familia are tendința să devină nesuferit de zgomotoasă. Iar Iris nu știe nimic despre trecutul meu necurat. Sincer să fiu, aș prefera să nu știe.

– Mă tem că o să afle totul.

– Păcat.

– Poate nu-ți dai seama...

Anthony îl întrerupse râzând.

– Oh! Știu ce vreți să spuneți. Rosemary Barton îmi cunoștea trecutul de infractor, așa că am omorât-o. George Barton mă bănuia tot mai mult, drept care l-am omorât! Acum urmăresc banii lui Iris! Totul e foarte convenabil și se leagă, numai că nu aveți nici cea mai mică dovadă.

Race îl privi atent câteva minute. Apoi se ridică.

– Tot ce am spus este adevărat, spuse el. Și totul e greșit.

MI5 = Serviciul de informații al armatei engleze.

Anthony îl urmărea îndeaproape.

– Ce este greșit? Ce nu e în regulă?

– Dumneata nu ești în regulă. Totul se lega perfect până te-am văzut – dar acum nu se mai leagă. Dumneata nu ești infractor. Și dacă nu ești infractor, ești unul din ai noștri. Am dreptate, nu-i așa?

Anthony se uită tăcut la el și pe față îi apărură un zâmbet larg.

– Ciudat cum se recunosc cei de aceeași teapă. De asta am căutat să evit să vă întâlnesc. Mă temeam că o să mă "citiți". Era important ca nimeni să nu știe – important până ieri. Acum, slavă Domnului, balonul s-a spart! Am prins în plasă banda de sabotori internaționali. Lucrez de trei ani la asta, frecventând anumite întruniri, agitându-mă printre lucrători, dându-mi reputația corespunzătoare. Treaba cu condamnarea la închisoare a fost aranjată ca să dea veridicitate lucrurilor. Când am ieșit, treburile au început să se miște. Încetul cu încetul am pătruns în miezul afacerii – o rețea internațională dirijată din centrul Europei. La Londra am venit ca agent al acestei rețele. Aveam ordin să mă împrietenesc cu lordul Dewsbury – asta era rolul meu, să fiu un fluture de societate! Așa am ajuns s-o cunosc pe Rosemary Barton. Apoi, pe neașteptate, am aflat că ea știa că făcusem închisoare sub numele de Tony Morelli. Mi-a fost groază pentru ea! Cei cu care lucram ar fi omorât-o fără să clipească dacă ar fi bănuit că ea știa asta. Mi-am dat toată silința s-o sperii ca să-și țină gura, dar fără șanse prea mari. Rosemary era născută să fie indiscretă. M-am gândit că cel mai bun lucru era s-o șterg... și atunci am văzut-o pe Iris coborând scara și mi-am jurat ca după ce îmi voi termina misiunea să mă întorc și să mă însor cu ea. Când partea activă a sarcinii mele s-a sfârșit, am apărut iar și am intrat în legătură cu Iris, dar m-am ținut deoparte de familia ei întrucât știam că o să facă cercetări în ce mă privește, or eu trebuia să mai

stau o vreme sub acoperire. Însă eram îngrijorat din pricina ei. Iris arăta bolnavă și speriată, iar George Barton se purta ciudat. Am îndemnat-o să se mărite cu mine pe ascuns. 'Ei bine, a refuzat. Poate că a avut dreptate. Iar apoi am fost invitat la petrecerea asta. Când eram la masă, George a spus că urmați să veniți și dumneavoastră. M-am grăbit să spun că întâlnisem pe cineva cunoscut și că se putea să plec devreme. De fapt chiar văzusem un tip pe care îl cunoșteam din America – Monkey Coleman – dar realitatea era că voiam să evit întâlnirea cu dumneavoastră. Eram încă în misiune. Știți ce s-a întâmplat mai departe. George a murit. N-am avut nici o legătură cu moartea lui sau a lui Rosemary. Nu știu cine i-a omorât.

– N-ai nici măcar o idee?

– Trebuie să fi fost chelnerul, fie unul din cei cinci de la masă. Nu cred că a fost chelnerul. Și n-am fost nici eu, nici Iris. Putea să fi fost Sandra Farraday sau Stephen Farraday, sau amândoi. Dar, după părerea mea, persoana cea mai probabil este Ruth Lessing.

– Pe ce îți bazezi bănuiala?

– N-am nici o dovadă. Habar n-am cum a făcut-o! În ambele tragedii locul ei la masă făcea practic imposibil să se atingă de paharele lor, și cu cât mă gândesc mai mult la ce s-a întâmplat aseară cu atât mi se pare mai imposibil ca George să fi fost otrăvit, și cu toate astea a fost! Și mai e un lucru care nu-mi dă pace. Ați aflat cine a scris anonimele alea?

– Nu. Credeam că sunt pe pista cea bună, dar m-am înșelat.

– Pentru că treaba interesantă este că asta înseamnă că există cineva, undeva, care știe că Rosemary a fost omorâtă, așa că, dacă nu aveți grijă, acea persoană va fi următoarea omorâtă!

Din informațiile primite la telefon Anthony știa că Lucilla Drake avea să iasă la ora cinci ca să ia ceaiul la o veche prietenă. Luând în calcul situațiile neprevăzute, Anthony își cronometra timpul astfel încât să ajungă în Elvaston Square la cinci și douăzeci și cinci fix. Pe Iris voia s-o vadă, nu pe mătușa ei.

Fata în casă care îl întâmpină îi spuse că Iris tocmai se întorsese din oraș și era în birou.

– Nu te deranja, spuse Anthony zâmbind. Găsesc singur drumul.

La intrarea lui, Iris se răsuci cu un tresărit nervos.

– Oh, tu erai!

El veni iute spre ea.

– Ce s-a întâmplat, iubito?

– Nimic. Făcu o pauză, apoi spuse repede. Nimic. Doar că era cât pe ce să fiu călcată de o mașină. Oh, din vina mea, cred că eram prea adâncită în gânduri și umblam bezmetică pe stradă, iar mașina a dat colțul și m-a ratat atât de puțin.

El o scutură blând.

– Să nu mai faci așa ceva, Iris. Mă îngrijorezi. Ce te face să mergi neatentă pe stradă? E vorba de ceva aparte, nu?

Ea dădu din cap. Ochii ei ridicați spre el erau mari și întunecați de frică. Anthony înțelese mesajul chiar înainte de a-i fi fost spus.

– Mi-e frică.

Anthony își recăpătă poza calmă și zâmbitoare. Se așeză lângă Iris pe banchetă.

– Hai, spune-mi despre ce e vorba.

– Nu cred că vreau să-ți spun, Anthony... De fapt, vreau să-ți spun, dar nu știu ce ai să gândești, dacă ai să crezi...

– Anthony începu să numere pe degete.

– Unu, un copil nelegitim. Doi, un iubit care te șanta-jează. Trei...

Ea îl întrerupse cu indignare.

– Categorie nu! Nimic de genul ăsta.

– Mă simt uşurat. Haide, prostuţo, spune-mi.

Faţa lui Iris se înnoură din nou.

– Nu e nimic de râs. E vorba de... seara aceea.

– Da? Glasul lui se ascuţi.

– Ai fost la anchetă azi dimineată... ai auzit...

Se opri.

– Foarte puţine, spuse Anthony. Medicul legist a vorbit în termeni tehnici despre cianuri în general şi efectele cianurii de potasiu asupra lui George, iar dovezile poliţiei au fost oferite de inspectorul acela, nu Kemp, cel cu mustaţă care a ajuns primul la Luxemburg şi a făcut constatările. Identificarea cadavrului lui George a fost făcută de şeful angajaţilor lui. Apoi ancheta a fost amânată cu o săptămână.

– Mă refer la inspector, spuse Iris. El a spus că a descoperit sub masă un pliculeţ de hârtie care conţinea urme de cianură de potasiu.

Anthony păru interesat.

– Da. Este evident că cine i-a strecurat otrava lui George în pahar a lăsat să-i cadă sub masă hârtia în care o adusese. Cel mai simplu lucru. Nu putea risca să fie găsită asupra lui.

Spre mirarea lui, Iris începu să tremure violent.

– Oh, nu, Anthony, n-a fost așa.

– Ce vrei să spui, iubito? Ce știi despre asta?

– Eu am aruncat pliculețul ăla sub masă.

Anthony o privi uluit.

– Ascultă, Anthony. Ții minte că George a băut până la fund paharul de șampanie și apoi s-à întâmplat?

El dădu din cap.

– A fost groaznic – ca un vis urât. Tocmai când totul părea să fie în regulă. Vreau să spun că, după ce s-au aprins luminile după programul de cabaret, m-am simțit enorm de ușurată. Pentru că tu știi că atunci am descoperit-o noi pe Rosemary moartă și, nu știu de ce, simțeam că am să văd din nou întâmplându-se asta... simțeam că era acolo, moartă, la masă...

– Iubito...

– Oh, știu. A fost doar din cauza nervilor. Însă, oricum, iată-ne acolo, și nu se întâmplase nimic groaznic, și dintr-o dată părea că toată treaba era în sfârșit încheiată și puteai... nu știu cum să-ți explic... s-o iei de la capăt. Așa că am dansat cu George și simțeam că în sfârșit mă distrez, și ne-am întors la masă, și atunci George a vorbit de Rosemary și ne-a cerut să bem în amintirea ei și apoi a murit și tot coșmarul a reînceput. Numai gândul mă paralizează. Stăteam acolo, tremurând. Tu ai venit să te uiți la el, și eu m-am dat puțin în spate, și au venit chelnerii și cineva a cerut să vină un doctor. Și în tot acest timp eu stăteam în loc, înghețată. Apoi mi s-a pus dintr-o dată un nod în gât și lacrimile au început să-mi curgă pe obraji și am deschis poșeta să-mi scot batista. Dar în batistă era ceva – un pliculeț de hârtie, împăturit, ca cele pe care ți le dau la farmacie când cumperi prafuri. Numai că, vezi tu, nu fusese în poșetă când am plecat de acasă. Mi-am pus cu mâna mea lucrurile în poșeta absolut goală – pudriera, rujul de buze, batista, un pieptene, un șiling și două monede de șase pence. Cineva trebuie să-mi fi pus în poșetă acel pliculeț, nu se poate altfel. Și mi-am amintit că s-a

găsit un pliculeț ca ăsta în poșeta lui Rosemary după ce a murit, și că în el fusese cianură. Eram îngrozită, Anthony. Degetele îmi erau moi și pliculețul a zburat din batistă sub masă. L-am lăsat acolo și n-am spus nimic. Eram prea înspăimântată. Cineva voise să pară că eu îl omorâsem pe George, dar n-am făcut-o eu.

Anthony dădu drumul unui fluierat prelung.

– Și nu te-a văzut nimeni? întrebă el.

Iris ezită.

– Nu sunt sigură, spuse ea încet. Cred că Ruth a observat. Dar arăta atât de buimacă încât nu știu dacă chiar a observat, sau dacă se uita prosteste la mine.

Anthony mai scoase un fluierat.

– Treaba asta nu miroase a bine, spuse el.

– Apoi a fost din ce în ce mai rău. Îmi era groază că aveau să descopere.

– Mă întreb de ce nu erau amprente tale pe el. Primul lucru care se face este luarea amprentelor.

– Presupun că din cauză că l-am ținut cu batista, n-am pus mâna direct pe el.

– Da, aici ai avut noroc.

– Dar cine putea să mi-l pună în poșetă? Toată seara am avut poșeta la mine.

– Nu e atât de imposibil pe cât crezi. Când te-ai dus la dans după cabaret, ți-ai lăsat poșeta pe masă. Poate cineva a umblat la ea atunci. Și apoi e vorba de femei. Poți să-mi reproduci cum se comportă o femeie la toaletă? Vă adunați și stați la șuetă, sau vă îndreptați direct spre diferite oglinzi?

Iris se gândi.

– Ne-am dus toate la aceeași masă – una lungă, aco-perită cu geam. Ne-am lăsat jos poșetele și ne-am uitat la fețele noastre, știi tu.

- De fapt, nu știu. Continuă.

– Ruth și-a pudrat nasul și Sandra și-a aranjat părul, iar eu mi-am scos capa de vulpe și i-am dat-o femeii și atunci am văzut că eram murdară pe mână, și m-am dus la chiu-vetă.

– Lasându-ți poșeta pe masă?

– Da. Și m-am spălat pe mâini. Ruth își mai aranja încă fața, iar Sandra s-a dus și și-a dat și ea mantoul și apoi s-a întors la oglindă, iar Ruth a venit și s-a spălat pe mâini și eu m-am întors la oglindă și mi-am aranjat puțin părul.

– Așa că oricare din ele două putea să-ți pună ceva în poșetă fără să vezi?

– Da, dar nu cred că Ruth sau Sandra ar face așa ceva.

– Ai o părere prea bună despre oameni, Iris. Sandra e genul de făptură gotică ce și-ar fi ars pe rug dușmanii în Evul Mediu, iar Ruth ar putea fi cea mai practică otrăvitoare din câte au trăit pe acest pământ.

– Dacă a fost Ruth, de ce nu a spus că m-a văzut scăpând pliculețul?

– Aici m-ai pus în încurcătură. Dacă Ruth ți-a pus în mod deliberat pliculețul de cianură în poșetă, ar fi avut mare grijă să nu scapi de el. De fapt, chelnerul e de departe persoana cea mai probabilă. Măcar de-am fi avut un chelner ciudat, un chelner străin, angajat doar pentru seara aceea! Noi însă i-am avut pe Giuseppe și Pierre și ei pur și simplu nu se potrivesc...

Iris oftă.

– Îmi pare bine că ți-am spus. N-ai să spui nimănui, nu-i așa?

Anthony o privi cu o expresie destul de stânjenită.

– Nu va fi așa, Iris. De fapt, luăm acum un taxi și mergem la amicul Kemp. Nu putem ține secret un lucru ca ăsta.

– Oh, nu, Anthony! Vor crede că eu l-am omorât pe George.

– În mod sigur vor crede asta dacă vor descoperi mai târziu că ai tăcut mîlc în privința plicului! Explicațiile tale vor suna foarte neconvingător. Dacă mergi de bună voie și le spui, ai șansa să fii crezută.

– Te rog, Anthony!

– Ascultă, Iris, ești la strâmtoare. Dar dincolo de toate există un lucru care se cheamă adevăr. Nu poți să te dai la fund ca să-ți salvezi pielea când e vorba să se facă dreptate. A fost o lovitură foarte șireată. Să mergem la Kemp. Acum!

Fără tragere de inimă, ea ieși cu el în hol. Anthony îi ținu paltonul.

– O să luăm un taxi la capătul străzii, spuse el.

În timp ce se îndreptau spre ușă, se auzi soneria.

Iris scoase o exclamație.

– E Ruth. Am uitat. A spus că vine aici ca să stabilem aranjamentele pentru înmormântare. Va fi poimîine. M-am gândit că ar fi mai bine să stabilem totul când mătușa Lucilla e plecată. Ea încurcă tare mult lucrurile.

Anthony făcu un pas înainte și deschise ușa, luându-i-o înainte servitoarei care venea în fugă.

– E în regulă, Evans, spuse Iris și fata se îndepărtă din nou.

Ruth arăta obosită și cam dezordonată. Ducea o servietă de dimensiuni mari.

– Îmi pare rău că am întârziat, dar metroul a fost atât de aglomerat în seara asta și apoi a trebuit să aștept trei autobuze, căci n-am văzut urmă de taxi.

Pentru eficiența Ruth era ceva nou că se scuza, se gândi Anthony. Alt semn că moartea lui George reușise să spulbere acea eficiență aproape neomenească.

Iris spuse:

– Nu pot să vin acum cu tine, Anthony. Eu și Ruth avem de stabilit anumite lucruri.

Anthony spuse cu fermitate:

– Mă tem că treaba asta e mai importantă... Îmi pare rău, domnișoară Lessing, că o smulg pe Iris în felul ăsta, dar e vorba de ceva important.

Ruth spuse repede:

– Nici o problemă, domnule Browne. Pot să aranjez totul cu doamna Drake, când vine. Zâmbi ușor. Cred că pot s-o manevrez foarte bine, să știți.

– Sunt convins că ați putea manevra pe oricine, domnișoară Lessing, spuse Anthony cu admirație.

– Ții în mod special la anumite aspecte, Iris?

– Nu. Am propus să aranjăm treaba asta împreună doar pentru că mătușa Lucilla se răzgândește la fiecare două minute și m-am gândit că o să-ți fie greu. Ai avut atâtea de făcut. Dar chiar nu-mi pasă ce fel de înmormântare va fi! Mătușii Lucilla îi plac înmormântările, dar eu le urăsc. Oricum pentru cei în cauză nu mai contează. Ei au terminat cu toate. Morții nu se întorc.

Ruth nu răspunse, iar Iris repetă cu o insistență ciudată și sfidătoare:

– Morții nu se întorc!

– Vino, spuse Anthony și o trase de mână pe ușă.

În lungul străzii venea un taxi. Anthony îl opri și o ajută pe Iris să urce.

După ce mașina porni către Scotland Yard, Anthony întrebă:

– Spune-mi, frumoaso, cine anume ai simțit că era acolo în hol când ai găsit atât de necesar să afirmi că morții nu se întorc? George sau Rosemary?

– Nimeni! Absolut nimeni! Urăsc înmormântările, atâta tot.

Anthony oftă.

– E clar, spuse el. Trebuie că sunt medium.

Trei bărbați ședeau la o masă mică acoperită cu o placă de marmură.

Colonelul Race și inspectorul șef Kemp beau ceai negru, bogat în tanin. Anthony bea cafea. Nu se omora după ea, dar o suporta de dragul de a fi acceptat pe picior de egalitate la consfătuirea celorlalți doi. După ce puricase la sânge dosarul lui Anthony, Kemp consimțise să-l recunoască drept coleg.

– După părerea mea, cazul ăsta nu va ajunge în veci la tribunal, spuse inspectorul șef. Nu vom obține niciodată dovezi.

– Crezi că nu? întrebă Race.

Kemp clătină din cap.

– Singura speranță era să obținem dovezi că unul din cei doi a procurat și a umblat cu cianură. N-am găsit nimic. Va fi unul din cazurile când știi cine a făcut-o, dar nu o poți dovedi.

– Așadar dumneavoastră știți cine a făcut-o? întrebă cu interes Anthony.

– În mintea mea sunt destul de sigur. Lady Alexandra Farraday.

– Deci ea e suspecta dumitale? Motive?

– Ai să le ai. Aș spune că e nebună de gelozie. Și autocratică. Eu văd treaba cam așa. Cineva îl informează în secret pe Barton, și el deveni bănuitor și, aș spune, bănuielile lui erau destul de clare. N-ar fi mers până-ntr-acolo încât să își cumpere o casă la țară dacă nu voia să stea cu ochii pe soții Farraday. Faptul că a ținut morțiș să de-a petrecerea asta și i-a bătut la cap ca să vină trebuie să-i fi dat limpede de înțeles doamnei că punea ceva la cale, că știa ceva. Ea nu

e genul care să aștepte să vadă ce se întâmplă. Despotică din nou, îl trimite pe lumea cealaltă. Până aici totul e teorie și se bazează pe caracter. Dar eu voi spune că singura persoană care a avut ocazia să strecoare ceva în paharul lui Barton chiar înainte ca el să-l bea a fost doamna din dreapta lui.

– Și n-a văzut-o nimeni? întrebă Anthony.

– Exact. Puteau să o vadă, dar n-au văzut-o. Să zicem că a fost foarte iute de mână, dacă vrei.

– O adevărată conspiratoare.

Race tuși. Își scoase pipa și începu să o umple.

– Doar un aspect minor, spuse el. Admițând că lady Alexandra este despotică, geloasă și pătimăș devotată soțului ei, admițând că nu s-ar da în lături de la o crimă, crezi că e genul care să strecoare dovada incriminatoare în poșeta unei fete? O fată perfect inocentă, care nu i-a făcut nici un rău? Este oare tipic familiei Kiddermister să facă un gest ca ăsta?

Inspectorul Kemp se foi stingher pe scaun și își aținti ochii în ceașcă.

– Femeile nu joacă cinstit, spuse el.

– De fapt, multe din ele joacă, spuse Race zâmbind. Dar mă bucur să te văd stânjenit.

Kemp se întoarse spre Anthony.

– Apropo, domnule Browne (am să te numesc pe mai departe așa, dacă nu te deranjează), vreau să-ți spun că îți sunt foarte îndatorat pentru promptitudinea cu care ai adus-o în seara asta la noi pe domnișoara Marle.

– Trebuia s-o fac prompt, spuse Anthony. Dacă aș fi așteptat, probabil că n-aș mai fi adus-o deloc.

– Firește, nu voia să vină, spuse colonelul Race.

– Biata copilă, era de-a dreptul îngrozită. Pe bună dreptate, aș spune.

– Ei bine, cred că am liniștit-o, spuse Kemp. A plecat acasă foarte fericită:

– După înmormântare, sper să o fac să se ducă la țară pentru o zi două, spuse Anthony. Puțină liniște și depărtare de vorbăria non stop a mătușii Lucilla îi vor prinde bine, cred.

– Vorbăria mătușii Lucilla are și ea avantajele ei, spuse Race.

– Ai dreptate, întări Kemp. Noroc că n-am considerat necesar să fie de față un stenodactilograf când i-am luat declarația. Dacă ar fi fost, bietul de el ar fi în spital, cu scurtă la mână.

Anthony spuse:

– Aș spune că aveți dreptate, domnule inspector șef, când afirmați că acest caz nu va ajunge în veci la tribunal, dar sfârșitul lui este foarte nesatisfăcător, și mai rămâne un lucru pe care tot nu îl știm: cine i-a scris anonimele acelea lui Barton? Nu avem nici cea mai mică idee.

Race întrebă:

– Bănuielile dumitale au rămas aceleași, Browne?

– Ruth Lessing? Da, rămân la ea. Mi-ați spus că a recunoscut că era îndrăgostită de George Barton. Din câte se spune, Rosemary era destul de veninoasă cu ea. Să zicem că ea a văzut dintr-o dată o ocazie bună de a scăpa de Rosemary, și era convinsă că, o dată Rosemary înlăturată, se putea mărita cu George.

– De acord cu asta, spuse Race. Recunosc că Ruth Lessing are acea eficiență calmă și practică ce poate concepe și înfăptui o crimă, și că poate îi lipsește mila, care este esențial un produs la imaginației. Da, sunt de acord că poate fi primul criminal. Dar pur și simplu nu o văd comițând a doua crimă. Nu o văd intrând în panică și otrăvinduo-l pe bărbatul pe care îl iubea și cu care voia să se mărite! Și mai e

un aspect care o scoate din cauză. De ce și-a ținut gura când a văzut-o pe Iris scăpând pliculețul de cianură sub masă?

– Poate că n-a văzut-o, sugeră cu îndoială Anthony.

– Sunt aproape cînvinși că a văzut-o, spuse Race. Când am chestionat-o, am avut impresia că ascundea ceva. Și însăși Iris Marle crede că Ruth a văzut-o.

– Ei haide, colonele, spuse Kemp. Să auzim și varianta dumitale. Ai una, nu-i așa? Dă-i drumul. Să jucăm cînstit. Dumneata le-ai ascultat pe ale noastre, și ai avut obiecții.

Ochii lui Race poposiră îngândurați pe fața lui Anthony.

Anthony înălță din sprâncene.

– Să nu spuneți că încă mai credeți că eu sunt ticălosul din piesă.

Race clătină ușurel din cap.

– Nu văd nici un motiv pentru care să-l fi ucis dumneata pe George Barton. Cred că știu cine l-a omorât... și cine a omorât-o și pe Rosemary.

– Cine?

– E curios că toți am ales ca suspecti doar femei. Și eu suspectez o femeie. Cred că persoana vinovată este Iris Marle.

Anthony își împinse scaunul în spate cu o bufnitură. Preț de o clipă fața i se făcu stacojie, apoi, cu un efort, își recăpătă stăpânirea de sine. Când vorbi, glasul îi tremura ușor, dar era voit lejer și ironic ca de obicei.

– Trebuie neapărat să discutăm posibilitatea asta, spuse el. De ce Iris Marle? Și dacă e așa, de ce mi-a povestit din proprie inițiativă despre pliculețul de cianură de sub masă?

– Pentru că știa că Ruth Lessing a văzut-o când l-a lăsat să-i scape, spuse Race.

Anthony reflectă. În cele din urmă, dădu din cap.

– Merge, spuse el. Continuați. De ce o bănuți pe ea înaintea celorlalți?

– Motivul, spuse Race. Rosemary moștenise o avere uriașă. Timp de ani de zile Iris s-a luptat cu un sentiment de nedreptată. Ea era conștientă că dacă Rosemary murea fără să aibă copii toți banii îi reveneau ei. Iar Rosemary era nefericită, deprimată, secătuită de gripă, exact starea de spirit care ar fi făcut ca verdictul de suicid să fie acceptat fără probleme.

– Asta-i bună, scoate-o acum și monstru! spuse Anthony.

– Nu monstru, spuse Race. Există un alt motiv pentru care o suspectez, unul exagerat, ai spune dumneata – Victor Drake.

– Victor Drake?

– Oaia neagră. Vezi dumneata, eu n-am luat de bun nimic din ce mi-a spus Lucilla. Știu totul despre familia Marle. Victor Drake nu e atât de slab pe cât este de rău. Mama lui, un intelect instabil și incapabil de concentrare. Hector Marle, slab, vicios și bețiv. Rosemary, instabilă emoțional. O familie marcată de slăbiciune, viciu și instabilitate.

Anthony își aprinse o țigară. Măinile îi tremurau.

– Nu credeți că într-o astfel de familie poate să apară și un exemplar sănătos?

– Firește că poate. Dar nu sunt sigur că Iris Marle este exemplarul sănătos.

– Iar cuvântul meu nu contează pentru că sunt îndrăgostit de ea, spuse Anthony. George i-a arătat scrisorile alea, iar ea a intrat în panică și l-a omorât. Asta e concluzia, nu?

– Da.

– Și cum a pus otrava în paharul lui George?

– Asta nu o știu, recunosc.

– Mă bucur că există ceva ce nu cunoașteți. Anthony se lăgăna cu scaunul înainte și înapoi. Ochii îi erau mânioși și periculoși. Și aveți tupeul să-mi spuneți toate astea mie.

Race răspunse liniștit.

– Știu. Dar consider că trebuiau spuse.

Kemp îi urmărea pe amândoi cu interes, dar fără să vorbească.

– Prea bine. Anthony se îndreaptă în scaun. Lucrurile s-au schimbat. Nu mai e o problemă de a sta la masă, a bea lichide dezgustătoare și a lansa teorii academice. Cazul ăsta trebuie rezolvat! Trebuie să găsim adevărul. Asta a devenit sarcina mea, și mi-o voi îndeplini. Voi purica lucrurile pe care nu le știm, căci atunci când le vom ști, toată treaba va fi rezolvată... Voi reformula problema. Cine știa că Rosemary fusese omorâtă? Cine i-a scris lui George? De ce i-a scris? Și acum trec la criminali. Îl las deoparte pe primul. A trecut prea mult timp și nu știm exact ce s-a întâmplat. Dar a doua crimă a avut loc sub ochii mei. Am văzut când s-a întâmplat. De aceea ar trebui să știu cum s-a întâmplat. Momentul ideal de a pune cianură în paharul lui George a fost în timpul programului de cabaret, dar nu se poate să fi fost pusă atunci pentru că el a băut din pahar imediat după aceea. L-am văzut bând. După ce a băut, nimeni nu i-a pus nimic în pahar. Nimeni nu s-a atins de paharul lui și totuși, când a băut a doua oară, era plin cu cianură! Nu putea să fi fost otrăvit – dar a fost. În paharul lui era cianură – dar nimeni nu putea să o fi pus acolo! Bun. Treaba a intrat acum în domeniul trucurilor scamatoreshti. Sau al manifestării unui spirit. Am să subliniez acum teoria mea spirituală. În timp ce noi dansam, stafia lui Rosemary plutește deasupra paharului lui George și scapă în el niște cristale materializate de cianură – orice spirit poate obține cianură

din ectoplasmă. George se întoarce și bea în amintirea ei și... oh, Doamne!

Ceilalți doi se uitau curioși la el. Anthony se ținea cu mâinile de cap și se legăna într-o parte și-n alta într-o evidentă agonie mentală. Spuse:

– Asta e... asta e... poșeta... chelnerul...

– Chelnerul? întrebă alertat Kemp.

Anthony clătină din cap.

– Nu, nu. Nu mă refeream la ce vă gândiți. O dată m-am gândit că ce ne trebuia nouă era un chelner care nu era chelner ci scamator – un chelner care fusese angajat cu o zi înainte. În schimb, noi am avut un chelner care întotdeauna a fost chelner – și un chelner mic care provenea dintr-o familie regală de chelneri, chelner angelic – un chelner mai presus de orice bănuială. Și el încă e mai presus de orice bănuială – dar și-a jucat rolul! Oh, Doamne, da, a jucat un rol de vedetă.

Se uită fix la ei.

– Nu înțelegeți? Un chelner putea să fi otrăvit șampania, dar n-a făcut-o *chelnerul*. Nimeni nu s-a atins de paharul lui George, dar George a fost otrăvit. *Un*, articol nehotărât. *Ul*, articol hotărât. Paharul lui George! George! Două lucruri separate. Și banii – grămezi și grămezi de bani! Și cine știe – poate și dragoste? Nu vă uitați la mine ca la un nebun. Veniți, am să vă arăt.

Împingându-și scaunul, sări în picioare și îl prinse de braț pe Kemp.

– Veniți cu mine.

Kemp se uită cu regret la ceașca lui pe jumătate plină.

– Trebuie să plătesc, bombăni el.

– Nu, ne întoarcem într-o clipă. Veniți. Trebuie să mergem până afară. Veniți și dumneavoastră, domnule colonel.

Împingând masa la o parte, îi duse în hol.

– Vedeți cabina telefonică de acolo?

– Da.

Anthony se căută prin buzunare.

– La naiba, n-am monede. Nu contează. Dacă mă gândesc mai bine, aş prefera să n-o fac așa. Veniți înapoi.

Se întoarseră în cafenea.

Încruntat, Kemp se așeză și, luându-și pipa, începu să scormonească în ea cu o agrafă pe care o scosese din vestă.

Race se uita cu o față nedumerită la Anthony. Se aplecă și își luă ceașca, dând pe gât restul de ceai.

– La naiba! spuse cu violență. Are zahăr!

Se uită peste masă și văzu zâmbetul larg al lui Anthony.

– Hei! exclamă Kemp în timp ce sorbi din ceașca lui. Ce dracu' e asta?

– Cafea, spuse Anthony. Și nu cred că o să vă placă. Mie nu mi-a plăcut.

Anthony avu plăcerea de a vedea în ochii celor doi tovarăși ai săi explodând instantaneu înțelegerea.

Satisfacția lui fu de scurtă durată căci un alt gând îl izbi cu forța unei lovituri fizice.

Strigă:

– Doamne Dumnezeule – mașina aceea!

Sări în sus.

– Ce prost am fost – ce tâmpit! Ea mi-a spus că o mașină era cât pe ce s-o calce, iar eu abia dacă am ascultat. Veniți, repede!

Kemp spuse:

– Când a plecat de la Scotland Yard a spus că se duce direct acasă.

– Da. De ce nu v-ați dus cu ea?

– Cine e acasă? întrebă Race.

– Ruth Lessing era acolo și o aștepta pe doamna Drake. E posibil ca ele două să mai discute încă despre înmormântare!

– Din câte o cunosc eu pe doamna Drake, discută despre ce vrei și ce nu vrei, spuse Race. Adăugă brusc: Iris Marple mai are și alte rude?

– Din câte știu eu, nu.

– Cred că înțeleg la ce te gândești. Dar... e posibil din punct de vedere fizic?

– Așa cred. Gândiți-vă cât de mult s-a luat de bun cuvântul unei persoane.

Kemp plăti. Cei trei ieșiră în grabă. Kemp întrebă:

– Crezi că domnișoara Marle e în pericol?

– Da.

Anthony înjură în surdina și opri un taxi. Cei trei urcară și taxiul porni în viteză spre Elveston Square.

Kemp spuse încetișor:

– Deocamdată am prins doar ideea generală. Asta îi scoate din cauză pe soții Farraday.

– Da.

– Slavă Domnului. Dar oare chiar o să fie un alt atentat? Atât de curând?

– Cu cât mai repede cu atât mai bine, spuse Race. Înainte ca să existe vreo șansă ca mințile noastre să o ia pe pista cea bună. A treia oară e cu noroc – asta va fi ideea. Adăugă: Iris Marle mi-a spus, în fața doamnei Drake, că o să se mărite cu dumneata de îndată ce ai să i-o ceri.

Mașina coti în Elveston Square și șoferul opri cu o smucitură teribilă în fața casei.

Nicăând Elveston Square nu arătase mai pașnic.

Făcând un efort de a-și recăpăta obișnuita purtare detașată, Anthony murmură:

– Exact ca în filme. Într-un fel, te face să te simți tâmpit.

Dar era deja pe treapta de sus și suna, în timp ce Kemp plătea taxiul și Race începea să urce scara.

Ușa le fu deschisă de servitoare.

Anthony întrebă repede:

– S-a întors domnișoara Iris?

Evens păru puțin mirată.

– Oh, da, domnule. A venit acum o jumătate de oră.

Anthony scoase un oftat de ușurare. Totul în casă era atât de calm și firesc încât îi fu rușine de temerile lui melodramatice.

– Unde e?

– Cred că în salon, cu doamna Drake.

Anthony dădu din cap și începu să urce scara cu ușurință, urmat de Race și Kemp.

În salon, Lucilla Drake cotrobăia prin birou cu absorbția plină de speranță a unui terrier, și murmură:

– Vai de mine, unde oi fi pus eu scrisoarea doamnei Marsham? Stai să văd...

– Unde e Iris? Întrebă tăios Anthony.

Lucilla se întoarse și se holbă la el.

– Iris? E... Pardon! Se îndreaptă de spate. Pot să întreb cine ești dumneata?

Race veni în față și chipul Lucillei se însenină. Încă nu îl văzuse pe inspectorul șef care intra ultimul.

– Oh, vai, colonelul Race! Ce amabil din partea dumneavoastră că ați venit! Dar aș fi dorit să fi fost aici puțin mai devreme, mi-ar fi plăcut să vă consult cu privire la înmormântare, sfatul unui bărbat e foarte prețios, și m-am simțit foarte tulburată, după cum i-am spus și domnișoarei Lessing, încât nici n-am putut să gândesc, și trebuie să spun că domnișoara Lessing a fost pentru prima dată foarte înțelegătoare și s-a oferit să facă tot ce poate ca să îmi ia povara de pe umeri, doar că, așa cum ea însăși a spus-o cu înțelepciune, eu sunt persoana care trebuie să știe cel mai bine care erau înmormântările preferate ale lui George, nu că aș ști, pentru că George nu mergea prea des la biserică, dar, firește, ca soție de cleric, văduvă, adică, știu ce se cuvine...

Race profită de pauza de o clipă pentru a strecura o întrebare.

– Unde e domnișoara Marle?

– Iris? A venit acum câțva timp. A spus că o doare capul și o să urce direct în camera ei. Fetele din ziua de azi par să nu mai aibă vână, nu mănâncă suficient spanac, și ei pare să-i displace în mod categoric să vorbească despre înmormântare, dar, la urma urmei, cineva trebuie să facă lu-

crurile astea, și simți nevoia să știi că totul a fost făcut cum se cuvine, și că mortului i s-a arătat respectul corespunzător, și Ruth – i-am spus Ruth, nu domnișoara Lessing – și cu mine am aranjat totul de minune, iar ea a putut să lase totul în seama noastră.

Kemp întreabă:

– Domnișoara Lessing a plecat?

– Da, am stabilit totul, și domnișoara Lessing a plecat de vreo zece minute. A luat cu ea anunțurile pentru ziare. Fără flori, date fiind circumstanțele, și preotul Westbury ține slujba...

În timp ce ea continuă să turuie, Anthony porni ușurel spre ușă. Reuși să iasă înainte ca Lucilla să își întrerupă subit sporăvăiala și să întrebe:

– Cine era tânărul acela care a venit cu dumneavoastră? La început nu mi-am dat seama că dumneavoastră l-ați adus. Am crezut că poate era unul dintre reporterii aceia îngrozitori. Avem atâtea probleme cu ei!

Anthony urcă în fugă treptele. Auzind pași în spatele lui, întoarse capul. Era inspectorul șef Kemp.

– Și dumneavoastră ați dezertat? Sărmanul colonel Race!

Kemp bombăni:

– El se descurcă foarte bine în astfel de situații. Eu nu mă pricep în domeniul ăsta.

Erau la etajul al doilea și tocmai se pregăteau să urce spre al treile când Anthony auzi un pas ușor coborând. Îl trase pe Kemp pe ușa unei băi din apropiere.

Pașii continuau să coboare treptele.

Anthony tâșni și urcă în fugă următorul grup de trepte. Camera lui Iris, știa el, era cea mică, din fund. Bătu ușor la ușă.

– Hei, Iris! Nu primi nici un răspuns și atunci bătu și strigă din nou. Apoi încercă clanța, dar ușa era încuiată.

Începu să bată cu putere.

– Iris... Iris...

După câteva secunde, se opri și se uită în jos. Stătea pe unul din acele preșuri demodate de lână care se puneau în fața ușii ca să împiedice curenții de aer. Acesta era lipit de ușă. Anthony îl dădu la o parte cu piciorul. Spațiu de sub ușă era foarte larg.

Se aplecă și se uită pe gaura cheii, dar nu văzu nimic, iar atunci, brusc, înălță capul și adulmecă. Apoi se întinse pe podea și își lipi nasul de crăpătura de sub ușă.

Sărind în sus strigă:

– Kemp!

Nici urmă de inspector. Anthony strigă din nou.

Cel care veni în fugă pe scări fu colonelul Race. Anthony nu-i dădu ocazia să vorbească.

– Ies gaze! Trebuie să spargem ușa.

Cei doi se năpustiră asupra ușii. Broasca cedă cu zgomot.

Se dădură înapoi o clipă, apoi Race spuse:

– E lângă cămin. Eu mă reped și sparg geamul. Dumneata ia-o pe ea.

Iris Marle zăcea lângă cămin, cu gura și nasul în bătaia jetului de gaze.

Un minut mai târziu, tușind și scuipând, Anthony și Race o depuseră pe fata inconștientă pe podeaua palierului și deschiseră fereastra.

Race spuse:

– Mă ocup eu de ea. Dumneata adu repede un doctor.

Anthony se avântă pe scări. Race strigă după el.

– Nu-ți face griji. O să-și revină. Am ajuns la timp.

În hol, Anthony formă un număr și vorbește în receptor, secondat de un fundal de exclamații provenite de la Lucilla Drake.

În cele din urmă se întoarce de la telefon și spune cu un oftat de ușurare:

– L-am prins. Locuiește chiar peste drum. Sosește în două minute.

– ... dar trebuie să știu ce s-a întâmplat! Iris e bolnavă?

Anthony se întoarce către Lucilla și spune:

– Era în camera ei. Ușa era încuiată. Gazele erau deschise, iar ea avea capul în bătaia lor.

– Iris? Doamna Drake scoase un țipăt ascuțit. Iris s-a sinucis? Nu pot să cred. Nu cred!

Pe fața lui Anthony apărură stafia unui râșnet.

– Nu e nevoie să credeți, spune el. Nu e adevărat.

— **Ș**i acum, Tony, vrei să-mi spui totul?

Iris stătea întinsă pe canapea, iar soarele curajos de noiembrie dădea un spectacol viteaz dincolo de ferestrele de la Little Priors.

Anthony se uită la colonelul Race care ședea pe pervazul ferestrei și rânji fermecător.

— Nu mă deranjează să recunosc că abia așteptam clipa asta. Dacă nu spun cuiva, repede, ce deștept am fost, explodez! Nu va exista pic de modestie în acest recital. El va trâmbița cu nerușinare frazele potrivite pentru ca tu să poți spune: “Vai, Anthony, ce deștept ai fost!” sau “Ce minunat, Anthony!”, sau altceva de genul ăsta. Deci! Să înceapă reprezentația! Gata, am pornit. Pe total, treaba arăta destul de simplu. Adică, arăta ca un caz limpede de cauză și efect. Moartea lui Rosemary, acceptată la acea vreme ca suicid, nu a fost suicid. George a intrat la bănuieli, a început să facă investigații, probabil că s-a apropiat de adevăr și, înainte de a apuca să-l demaște pe criminal, a fost și el omorât. Înlănțuirea faptelor pare perfect limpede. Dar aproape imediat dăm de niște contradicții evidente. Ca de pildă: A. George nu putea să fie otrăvit. B. George a fost otrăvit. Și: A. Nimeni nu s-a atins de paharul lui George. B. Cineva a umblat la paharul lui George. De fapt, treceam cu vederea un fapt foarte semnificativ — diversa utilizare a cazului posesiv. Urechea lui George este indiscutabil urechea lui George pentru că e atașată de capul lui și nu poate fi înlăturată decât printr-o operație chirurgicală! Dar prin ceasul lui George eu înțeleg doar ceasul pe care îl poartă George — problema care ar putea apărea este dacă e al lui

sau dacă l-a împrumutat de la altcineva. Iar când ajung la paharul lui George, sau la ceaşca de ceai a lui George, încep să-mi dau seama că mă refer la ceva cu adevărat foarte vag. De fapt, nu mă refer decât la paharul sau ceaşca din care a băut în ultimul timp George, şi care nu are nimic care să-l sau s-o distingă de celelalte pahare sau ceşti cu acelaşi model. Pentru a ilustra asta, am făcut un experiment. Race bea ceai fără zahăr, Kemp bea ceai cu zahăr, iar eu beau cafea. În aparenţă, trei lichide cu aceeaşi culoare. Şedeam la o măsuţă cu placă de marmură printre alte măsuţa cu placă de marmură. Sub pretextul unei idei subite, i-am îndemnat pe cei doi să se ridice şi să iasă în hol, iar eu am împins scaunele în lături în timp ce ieşeam şi am reuşit să mut pipa lui Kemp care zăcea lângă farfuria lui într-o poziţie similară lângă farfuria mea, fără ca el să mă vadă. De îndată ce am ieşit în hol am inventat un pretext şi ne-am întors, Kemp fiind uşor înaintea noastră. A tras scaunul spre masă şi s-a aşezat în dreptul pipei lui – dar reţine ce s-a întâmplat: o nouă contradicţiei A şi B. A. Ceaşca lui Kemp conţine ceai cu zahăr. B. Ceaşca lui Kemp conţine cafea. Două afirmaţii contradictorii care nu pot fi ambele adevărate... Dar ambele sunt adevărate. Termenul care induce în eroare este ceaşca *lui Kemp*. Ceaşca lui Kemp când el a părăsit masa şi ceaşca lui Kemp când el s-a întors la masă *nu sunt aceleaşi*. Or asta e ceea ce s-a întâmplat în seara aceea la Luxemburg, Iris. După cabaret, când v-aţi dus cu toţii la dans, ție ți-a căzut poşeta. Un chelner a ridicat-o – nu *chelnerul*, chelnerul care servea la masa aceea şi care ştia precis care era locul tău – ci *un* chelner, un chelner mic şi zorit de care toată lumea trăgea şi care, în graba lui, s-a aplecat repede, a ridicat poşeta şi a pus-o lângă o farfurie – de fapt lângă farfuria aflată cu un loc la stânga faţă de locul pe care stăteai tu. Tu şi George v-aţi întors primii şi tu te-ai dus fără ezitare la

locul marcat de poșeta ta – exact cum a făcut Kemp cu locul marcat de pipa lui. George s-a așezat acolo unde credea el că e locul lui, în dreapta ta. Iar când a propus un toast în memoria lui Rosemary a băut din ceea ce credea că e paharul lui, dar care în realitate era paharul *tău*, paharul care putea fi foarte ușor otrăvit fără să fie nevoie de vreo scamatorie ca să o explice, pentru că singura persoană care nu a băut după cabaret, a fost în mod necesar *persoana în amintirea căreia s-a băut!* Acum, dacă revedem întreaga afacere, scenariul e total diferit! Tu trebuia să fii victima, nu George! Așa că se pare că George a fost folosit. Ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile n-ar fi ieșit prost din punct de vedere al criminalului? Am fi avut o repetare a petrecerii de acum un an... și o repetare a... sinuciderii! E limpede, ar fi spus oamenii, în familia asta există damblaua sinuciderii! În poșeta ta s-ar fi găsit un pliculeț cu urme de cianură. Un caz clar! Biata fată, nu și-a revenit de pe urma morții surorii ei! Foarte trist, dar fetele astea bogate sunt uneori foarte nevrozate!

Iris strigă:

– Dar de ce să vrea cineva să mă omoare pe mine? De ce?

– Din cauza acelor minunați bani, iubito. Bani, bani, bani! Bani lui Rosemary ți-au revenit ție la moartea ei. Acum să presupunem că urma să mori... nemăritată. Ce s-ar fi întâmplat cu banii aceia? I-ar fi revenit următoarei rude de sânge, mătușii tale, Lucilla Drake. Din câte cunosc eu despre draga doamnă, mi-e greu s-o văd pe Lucilla Drake pe post de Criminala Numărul Unu. Dar mai există cineva care ar fi profitat? Da, există. Victor Drake. Dacă Lucilla ar avea bani ar fi ca și cum i-ar avea Victor Drake – ar avea Victor grijă de asta! El a făcut totdeauna ce a vrut cu mama lui. Și nu e deloc greu să-l vezi pe Victor Drake în rolul de Criminal

Numărul Unu. Tot timpul, chiar din startul acestui caz, au existat referiri la Victor, s-a pomenit de Victor. El era mereu în fundal, o siluetă umbrită, fără substanță, o întruchipare a răului.

– Dar Victor e în Argentina! E de peste un an în America de Sud.

– Oare? Acum ajungem la ceea ce, în toate poveștile, se numește complotul de bază. “Fata îl întâlnește pe Băiat!” Această poveste anume a început când Victor a întâlnit-o pe Ruth Lessing. A vrăjit-o. Cred că ea s-a îndrăgostit tare de el. Femeile astea liniștite, destupate la minte, supuse legii sunt genul care adesea se îndrăgostesc de un soi rău. Gândește-te o clipă și ai să-ți dai seama că toate dovezile precum că Victor e în Argentina se bazează pe cuvântul lui Ruth. Nici una din ele nu a fost verificată întrucât n-a fost niciodată un subiect principal! Ruth spune că l-a văzut pe Victor plecând cu S.S. Cristóbal înainte de moartea lui Rosemary! Tot Ruth sugerează să se telefoneze la Buenos Aires în ziua morții lui George, iar mai târziu o concediază pe telefonistă căreia i-ar fi putut să-i scape că nu a făcut așa ceva. Firește că acum a fost ușor de verificat! Victor Drake a ajuns în Argentina a doua zi după moartea lui Rosemary. Ogilvie, din Buenos Aires, nu a avut nici o discuție telefonică pe tema lui Victor Drake cu Ruth în ziua morții lui George. Iar Victor Drake a plecat din Buenos Aires spre New York acum câteva săptămâni. Nu i-a fost greu să aranjeze ca într-o anumită zi, să fie expediată o telegramă în numele lui, una din bine cunoscutele telegrame în care cerea bani și care părea să fie o dovadă sigură că se afla la mii de mile depărtare. În loc de asta, el ședea bine-mersi la masa alăturată de a noastră la Luxembrug, cu o blondă tâmpițică!

– Doar nu bărbatul ăla care arăta groaznic?

– Un ten gălbejit și pătat și ochi injectați se pot ușor aranja și schimbă foarte mult înfățișarea unui bărbat. De fapt, la petrecere, eram singura persoană (în afară de Ruth) care îl văzusem vreodată pe Victor Drake, or eu nu l-am cunoscut niciodată sub numele ăsta! În tot cazul, ședeam cu spatele la el. Când am intrat, mi s-a părut că am recunoscut în hol un bărbat pe care îl cunoscusem la închisoare – Monkey Coleman. Dar cum acum duceam o viață foarte respectabilă, nu eram prea dornic să mă recunoască. N-am bănuț o clipă că Monkey Coleman a avut vreo legătură cu crima, cu atât mai puțin faptul că el și Victor Drake erau aceeași persoană.

– Dar nu înțeleg cum a făcut-o.

Povestea fu preluată de colonelul Race.

– În cel mai simplu mod cu putință. În timpul cabaretului, el a ieșit la telefon, trecând pe lângă masa voastră. Drake fusese actor, și mai fusese ceva, mai important – chelner. Pentru un actor era o joacă de copii să se machieze și să joace rolul lui Pedro Morales, dar ca să te miști agil în jurul mesei, cu pasul și portul unui chelner, era nevoie de cunoștințele și tehnica unui om care chiar fusese chelner. Un gest sau o mișcare stângace v-ar fi atras atenția asupra lui, dar, ca un chelner autentic, nici unul din voi nu l-a remarcat. Voi vă uitați la programul de cabaret, fără să dați atenție unui accesoriu de restaurant – chelnerul!

Iris întrebă ezitant.

– Și Ruth?

Anthony spuse:

– Firește, Ruth a fost cea care ți-a pus pliculețul de cianură în poșetă, probabil la începutul serii, la toaletă. Aceeași tehnică o adoptase cu un an în urmă, cu Rosemary.

– Întotdeauna mi s-a părut ciudat că George nu i-a spus lui Ruth de scrisorile alea. El o consulta cu privire la toate.

Anthony râse scurt.

– Bineînțeles că i-ai spus, dintr-un bun început. Ea știa că o să-i spună. De aceea le-a și scris. Apoi a pus la cale tot acest “plan” pentru el – după ce mai întâi l-a prelucrat bine. Și astfel a avut totul pregătit pentru sinuciderea numărul 2, iar dacă George avea chef să creadă că tu o omorâseși pe Rosemary și te-ai sinucis din remușcare, foarte bine, atunci, pentru Ruth nu avea nici o importanță!

– Și când mă gândesc că o plăceam – o plăceam foarte mult! Și chiar voiam să se mărite cu George.

– Probabil i-ar fi fost o soție bună, dacă n-ar fi dat de Victor, spuse Anthony. Morala: orice criminală a fost o dată o fată cumsecade.

Iris se cutremură.

– Totul pentru bani!

– Inocento, lucrurile astea pentru bani se fac! În mod sigur Victor a făcut-o pentru bani. Ruth a făcut-o în parte pentru bani, în parte pentru Victor, și în parte din cauză că o ura pe Rosemary. Da, ea era deja implicată până peste cap la ora când a încercat să te calce cu mașina, iar mai apoi când a lăsat-o pe Lucilla în salon, a trântit ușa din față și apoi a alergat sus în dormitorul tău. Cum arăta? Era cât de cât surescitată?

Iris reflectă.

– Nu cred. Doar a bătut la ușă, a intrat și a spus că totul era aranjat și că spera că mă simt bine. I-am spus că da, doar că sunt puțin obosită. Și atunci a apucat lanterna mea mare și a spus că era o lanternă drăguță și după asta nu-mi mai amintesc nimic.

– Nu, iubito, pentru că te-a lovit frumusețel, nu prea tare, în ceafă, cu lanterna ta drăguță. Apoi te-a aranjat artistic lângă cămin, a închis bine ferestrele, a dat drumul la gaze, a ieșit, încuind ușa și vârand cheia pe sub ea și lipind

bine preșul de ușă, și apoi a coborât în vârful picioarelor. Kemp și eu am intrat la timp în baia aceea. Eu am alergat la tine, iar Kemp a urmărit-o pe furiș pe domnișoara Ruth Lessing până în locul în care își parcase mașina. Știi, simțeam eu la vremea aceea că era ceva putred în felul în care Ruth cauta să ne bage în cap că venise cu metroul și autobuzul!

Iris se înfioră.

– E oribil să te gândești că cineva era atât de hotărât să mă omoare. Oare mă ura și pe mine?

– Oh, n-aș zice. Dar domnișoara Ruth Lessing este o tânără foarte eficientă. Deja fusese implicată în două crime, și nu voia să-și riște pielea pentru nimic în lume. Nu mă îndoiesc că Lucilla Drake a dat sfoară în țară la momentul respectiv că ești hotărâtă să te măriți cu mine, or în cazul ăsta nu mai era timp de pierdut. O dată căsătoriți, eu deveneam cea mai apropiată rudă a tă, nu Lucilla.

– Biata Lucilla! Îmi pare nespus de rău pentru ea.

– Tuturor ne pare. Ea e inofensivă.

– El e chiar arestat?

Anthony se uită la Race, care dădu din cap și spuse:

– A fost arestat azi dimineață, când a pus piciorul în New York.

– Avea de gând să se însoare cu Ruth... după aceea?

– Asta era ideea lui Ruth. Cred că și-ar fi scos-o din cap.

– Anthony... nu cred că îmi plac foarte mult banii mei.

– În regulă, scumpa mea, vom face ceva nobil cu ei, dacă vrei. Eu am destui bani din care să trăim într-un confort rezonabil. Renunțăm la toți, dacă vrei – înzestrăm casele de copii, sau furnizăm tutun pe gratis bătrânilor, sau... ce-ai zice de o companie pentru a se servi cafea mai bună în toată Anglia?

– Am să păstrez ceva din ei, spuse Iris. Astfel încât, oricând oi avea chef, să pot să fac pe nebuna și să te părăsesc.

– Nu cred că asta e starea de spirit potrivită pentru a intra într-o căsnicie. Și, apropo, n-ai spus nici măcar o dată “Tony, ce minunat!”, sau “Anthony, ce deștept ai fost!”.

Colonelul Race zâmbi și se ridică.

– Mă duc la soții Farraday la ceai, spuse el. În ochi îi apăru o luminiță jucăușă când adăugă: Presupun că dumneata nu vii, nu-i așa, Anthony?

Anthony clătină din cap și Race ieși. În prag se opri și spuse peste umăr:

– Frumos spectacol.

– Asta denotă suprema aprobare britanică, spuse Anthony după ce ușa fu închisă.

Iris întreabă cu calm:

– Credea că eu am făcut-o, nu?

– Nu trebuie să-i porți pică pentru asta. Vezi tu, el a cunoscut atâtea spioane frumoase încât acum peste tot nu vede decât fete frumoase drept vinovați într-un caz.

– De unde ai știut că nu o făcusem eu, Tony?

– Din dragoste, presupun, spuse Anthony lejer.

Apoi chipul îi deveni brusc serios. Atinse o vază mică de lângă Iris în care era o singură crenguță de un verde cenușiu cu o floare mov.

– Înflorește asta în perioada asta a anului?

– Uneori înflorește... dacă e toamnă blândă.

Anthony o scoase din vază și o ținu o clipă lipită de obraz. Închise ochii pe jumătate și văzu părul bogat, castaniu, ochii albaștrii și răsători și gura roșie, pătimașă...

Spuse pe un ton liniștit:

– Nu mai dă târcoale pe aici, nu-i așa?

– La cine te referi?

– Știi la cine. La Rosemary... Cred că ea știa, Iris, că ești în pericol.

Atinse ușor cu buzele crenguța și o aruncă pe fereastră.

– La revedere, Rosemary, mulțumesc...

Iris spuse moale:

– *Asta înseamnă amintire...*

Sfârșit

SUMAR

Cartea întâi Rosemary	5
Cartea a doua Ziua tuturor sufletelor	76
Cartea a treia Iris	119

- AGATHA CHRISTIE -
"Dacă ești înțelept,
ești pentru tine!"

COLECȚIA "CHRISTIE" ❖ OPERE COMPLETE